

രക്തവൃഷ്ടിയോർ

രക്തവൃഷ്ടി

രക്തവൃദ്ധിഅദ്ദം

[അമ്മവാഹനം] [ഖട്ട്]

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

മണ്ണമുഴ കൃഷ്ണപീളു, എം. എ.,
ഇംഗ്ലീഷ്.

Publishers:
THE MANGALODAYAM LTD.,
TRICHUR.

First Impression in Kumbhom,	1117	1000 Copies
Reprinted in Thulam.	1119	1000 Copies
Reprinted in Meenom,	1120	1000 Copies
Reprinted in Dhanu,	1121	1000 Copies
Reprinted in Makarm	1122 <i>3rd</i> 1941	<u>1000 Copies</u>
		Total <u>5000 Copies</u>

*All rights of
this book are strictly
reserved and kept by*

MISS. C. N. INDIRA DEVI,
CHANGAMPUZHA HOUSE
EDAPPALLY,
(N. Travancore)

Printed at	Price
THE MANGALODAYAM PRESS,	RUPER ONE AND
TRICHUR	ANNAS FOUR,

To
THE ILLUSTRIOUS
K. P. S. MENON,
M. A. (OXON), BAR-AT-LAW.
I. C. S.
[POLITICAL AGENT TO
THE GOVERNMENT OF INDIA]
BY ONE OF HIS HUMBLEST ADMIRERS
THIS COLLECTION OF
VERSES IS DEDICATED.

College of Arts. }
TRIVANDRUM. }
10-2-1117.

CHANGAMPUZHA

I have suffered what I wrote
or viler pain
And so my words have seeds
of misery

—*Shelley.*

FOREWORD

To The FIRST EDITION

HERE are some poems which have come from the heart and go to the heart. It is a bleeding heart from which these poems have sprung—bleeding, sometimes for a love which receives (and perhaps deserves) no better response than forgiveness, sometimes for the state of this distraught world for which again the poet sees no cure but 'Love'. But whatever the topic, whether they are lit up by the flame of love or darkened by the gloom of despair, they bear the impress of sincerity. They are a trifle luscious, melodious, impassioned and therefore imperishable.

BHARATPUR,
24th December, }
1941.

K. P. S. MENON.

The poet is a many-echoing harp
On which Time's fingers play prophetic airs:
Today the music that it yields is sharp
And takes the unsuspecting, unawares.
Since many do not know that true-born writers
Are also true born fighters;
For what is singing worth if singing fails
To shame the tyrant's bullets, bombs and shells?
Yea, what is singing worth if singing fails
To free our comrades rotting still in jails,
Stark unrelived hells.
Which hardly know the cheering glow of lamps
What is 'My' Long worth if it cannot save
Our comrades from dread concentration camps
Where each of them becomes a walking grave?

Harindranath Chattopadhyaya.

ദന്തംപതിപ്പിൾസ്

അവതാരിക്ക

കേവലം അനാഗതശ്രദ്ധവായിരുന്ന കാലത്തുതന്ന അവാഗ്രഹിതനായ ഒരു കവിയെന്ന പ്രവൃത്തനാ വിത്തിവാൻ ഭാഗധേയമാണ് സിലിഷിച്ച ശ്രീ: ചങ്ങന്മുഴ തൃപ്പിചിള്ളിയുടെ കവിതാസുധാസ്പടിക്കാത്ത സഹിതയും ഇന്ന കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിലൂപ്പിതന്നു. ഈ സരസകവിയുടെ ആത്മഗീതാസമുച്ചയമാണ് ‘രക്തചുജ്ഞാം’ എന്ന അഭിധാനത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധി തുടർന്നാക്കുന്നതു. ഈ തൃതീക്ഷാ ദാവതാരിക്കുടെ ആവശ്യമാക്കുന്നതുനാം, ആ ചടങ്ങു തൊൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നതുമാം ആ ഗുഹകാരൻ അഭിലഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടുനാം എനിക്കിനിയും അജഞ്ചാതമായിരിക്കുന്നതെയുള്ളി. ഈ ഒരു ജീവാല്യം കൈരംഭിക്കുന്നത്തിൽ അപ്പുക്കുന്നതിനും ഒരു പുംബാധിതന്നും മാധ്യസമുച്ചയം വേഖിക്കുന്നതിൽ ഭാവനാവിഭവനായ കവി വല്ല പ്രത്യേകഭാവുക്കുണ്ടി. ഉട്ടാവനം ചെള്ളിട്ടോ, തന്നെ കാവ്യാലുതം പാനംചെള്ളുസിക്കുന്ന സാധിത്തിഭക്തനാരകുടെ പട്ടികയിൽനിന്ന് അഭ്രാകവ നികാന്മായേന എൻ്റെ പേര് തിരഞ്ഞെടുത്തതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം!

വണ്ണകാവുപ്പസ്ഥാനത്തിൽ കവിതാഫോറി സംഗ്രഹത്തുകൂടായിട്ടാണ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു.

ഇതിപ്പുത്തസ്വീകരണത്തെപ്പുംവന്നിച്ചിട്ടുത്തോളം ഇങ്ങനെതന്നുപ്പറമാണ്. കാവുകുത്തുകളെ സവിശ്വാസം നിരക്ഷാനാരാഷ്ട്രം. പ്രത്യേകാവുകൾക്കുത്തെത്തന്നെ പരിശോധിക്കുക. ‘വാഴക്കല’ എന്ന വിഷയം ഏതു നില്പാരം; പ്രമാണവന്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിഷയം വർദ്ധനാത്മകമായ ഒരു കാവുത്തയായിരിക്കാം അഭിവ്യക്തിപ്പിക്കുന്നതു്. മലയപ്പുലയൻ മാടത്തിന്റെ മുറാത്തു് ഒരു വാഴ നട്ടുന്ന; അഴക്കുപ്പുലക്കുള്ളി അതിനെ ‘മനംവച്ചു’ പറിപാലിക്കുന്ന; തേവൻ, മാതേവൻ, കേളൻ, കുവുള്ളാൻ, നീലി എന്ന സഹായപ്പെണ്ണക്കും ആ വാഴ കുലച്ചു പഴം തിന്നാൻ ‘അതിനെയാൽ കൊതിയുംപുണ്ടോ’ കാലക്കഴിക്കുന്ന; തൊലിപ്പുവൻ കുലച്ചു കുല പാകമാവാരായി; മലയൻറെ മേലാളായ തന്പുരാൻ നല്ലിയ ‘കണ്ണം, കരിച്ചമരം’ കല്ലുനയുടെ ഉച്ചുംവെലതയിൽ വാഴക്കല ആ സാധുക്കരിക്കുന്നപ്പെട്ടുന്ന. ഇതാണോ പ്രതിപാദിതം. ജീവൻസാമിത്രത്തിൽ പഞ്ചാഖ്യത്രമായ ഇതിപ്പുത്താനതരം കണ്ണചിട്ടിക്കാനില്ല. നമ്മുടെ ജനപശ്ചിംഗങ്ങളിൽ ഒപ്പനംഡിനമന്നോന്നം നാം കണ്ണകൊണ്ടിക്കുന്ന ഒരു നാടകമാണോത്തു്. പങ്കു, ഉപരിപ്പുവമാറ്റമായ സാമാന്യപ്പെട്ടിട്ടും അവധാനതാനന്മായ ഇങ്ങനെന്നാട്ടിനുംവും വാദാവന്നാധനായായ കചിയുടെ സുക്ഷുചക്ഷിപ്പുകൾക്കു സുതരം ശ്രദ്ധേയമായിത്തീരുന്നു. ‘കൊച്ചകാരടക്കാഞ്ഞതു്’ എന്നതാണോ അട്ടത്തെ വിഷയം. സപാതത്രം പ്രത്യേകവേണ്ടി നടത്തിയ ഒലാരസമരത്തിനും, വിണവും നിണവും നിരഞ്ഞതു രണ്ടുക്കുന്നതു

നോക്കി, പ്രേമദിവത നടത്തുന്ന തത്തപക്ഷമന്മാരിൽനിന്ന്
 ഇതിനീറ്റെ ഉള്ളടക്കം. ചിങ്ങമാസത്തിലെ തിരുവോൺ
 തതിനീറ്റെ അതശമനവും ഇന്നത്തെ തിരുവോൺത്തിനു
 മാവേലിക്കാലത്തെ സമുദ്ദിയിൽനിന്നുള്ള വൈലക്ഷ്മി
 യും, അഞ്ചേനെ മുതലാളിതൊഴിലാളിവഴക്കം, അതിചു
 ത്രമായി ചിത്രീകരിച്ചും, സർപ്പസ്പാതരത്രുസന്നായകമാ
 യ കൈ നവവഞ്ചാദയത്തെ സൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതത്തെ 'നവ
 വഷ്ണാനി?'. തൊഴിലാളികളിടെ നെന്ത്രധനനു
 ലഭത്തെ ഉച്ചാദനം ചെയ്യാൻ വിസ്തൃതവഷ്ടിനീറ്റെ
 രധംത്യാമാക്കൽ രംഗത്തു പ്രവേശിക്കേണ്ട അവവു
 തെരെ അധികരിച്ചുള്ള കൈ ലഘുകാപ്പുമാണ് 'ആ കൊ
 ടക്കാറു'. തുലിവേലക്കാരനായ കൈ വുലിനീറ്റെ ശാക്കണ
 മായ പാരിദ്ധ്യം, അധ്യാളിടെ വേലകോണ്ട തടിച്ച മുത
 ലാളിയുടെ സുഖിക്കം, ഇം അവസ്ഥാവൈക്കല്ലും മാറി
 സമത്പം കളിയാട്ടേണ്ട അവവും, ഇതാണ് 'പാരിദ്ധ്യ
 തതിനീറ്റെ മുമ്പിൽ' അവിസ്തൂരിക്കുന്നതും. 'ഇന്നത്തെ
 നില' പാരിദ്ധ്യകാരത്തിൽ നട്ടംതിരിയുന്ന ലോക
 തടെ കമ്പകാർക്കിളിടെ — ജീവാർക്കതം ഉംഗർജ്ജടിച്ച
 സുഖിച്ച മദിക്കണ്ണ പാംബികരായ സമ്പന്നർ നീതിയെ
 പൂറിനിരത്തുക്കമായി പുലന്തുന്നതിനേയും, ഉച്ചഗീച
 തപദാനം തക്കണ്ണ വിസ്തൃതക്കാരാടിച്ച വെളിച്ച
 യും പരിഞ്ഞാവും സമാധാനവും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിനേയും
 പ്രകടമാക്കുന്നു. ക്ഷണിംഗ്രഹമായ തീപ്പുാരി (നിലി
 നയുടെ ശക്തിയായിരിക്കാം ഇവിടത്തെ അധ്യാവസി
 താംഗം) താഴെ വീണു നശിച്ചാൽപ്പുണ്ടെന്ന സർവ്വത്ര നീ

രണ്ടുമാരു അനുസരം; പുതുത്, അതു തുല്യമായി
 തനിൽ വീണാ കൊഴിത്താൽ സ്വീകാര്യമായി
 തജ്ജന്മായ പരിവർത്തനങ്ങളും! അതേ പാശ്ചാത്യ
 ക്ഷോഭിച്ഛാൽ ലോകം വിപ്പുവചിയെയായി തുപാന്തര
 പ്രേടം; ഇതഞ്ചു 'തീപ്പൂരി? കാന്തിവീണി, മണം വി
 തരിനിന ഒരു ക്ഷുമം വാടിവിഴാൻ തുടങ്ങുന്നതിനെ
 പൂരിച്ചു വാനുവാടിച്ചെട പ്രദേശനവും, അതി
 നേരം അത്മത്രാന്തരയെ വെളിവാക്കുന്ന ക്ഷുമത്തിനേരം
 സാതപനവുമാണ് 'രാഗഗീതി? കവി, അമധവാനായ
 കൻ, കരിക്കൽ യദ്ദീയാ കയ കുറുക്കി കരു ചുക്കൾ
 പരിച്ചകൊടക്കകയും അപ്പേരനും, എങ്ങനെയോ, അവ
 ഭിൽ അഭിനിവിഷ്ടൻ _ അനാരകതന്റെ _ ആകയും ചെ
 യുനാ; അവർ മരാരാജുടെ ഭാംഗാപദം സപീകരിച്ച
 ശ്രദ്ധസ്ഥാനുമസ്ഥായതിനു ശശ്വത്യും കവിക്കും അതു പു
 ത്രസ്ഥാഗമാനസ്ത്രൈനിൽ അനാഭ്രതമാകുന്ന സത്രജീ
 യും ഗൃഹിച്ചും ക്ഷുന്നവ്രൂപമാണെന്നു സമാശപസിക്കുന്നതാ
 ണും 'മാപ്പു നഘ്നിണമേ!' എന്ന കവിത. നീറുന്ന മന
 സ്ഥിരിപ്പിക്കുന്ന എത്തവികാരങ്ങളെ സൈപ്രാരാധി പ്രക
 ടിപ്പിക്കാൻ പാടിപ്പാത്ത സാമാചരുങ്ങളിലും ക
 വി, തന്നെ ആരഭ്രംശാന്തരം ലോകം കേവലം ഉന്ന
 ത്രപ്പുവനമായി എണ്ണിച്ചെന്ന ശക്തിക്കയും, അതു ശാ
 നങ്ങൾ കരിക്കൽ യശശ്വരിക്കയാൽ യമാഹം അന്ന
 ഗ്രഹീതമാക്കുന്നാണുസിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണെന്നു
 തോന്നുനു, 'ഉന്മാദത്തിനേരം കാടക്കാൽ'. ഇങ്ങനെ ഭാ
 വനാസ്പദങ്ങളും വിചാരാത്മകങ്ങളും അല്പത്തിലേക്ക്

அனின்ற ஜீவத்திற்குப் பூர்ணமாக நேராயிக்கிணங்கவது, ஸஹதையதறை அதைப்பாரமாக தெரிவித்துக்கொண்டு தோன்ற வேண்டுமாவது என்றுத்தொடர்வான் ஹூ அ மாத்திரம் கவி ஸ்பீக்கிட்டிருக்கிறார்.

ஹராயிற் அறுப்புத்தை ஏழீஷ விவரங்களும் ஸாராங்க தனித் தொகையை நூலாக விவரிதிசெய்து கொண்டு வருகிறார். லோகத்தின்ற வத்தமானபூசு சுப்பிரிதிசெய்து ஸ்ரீமா உருப்பஶ்ரமாய கை மனோஞாவமானாக கவிக்கிறார் ஹூ ஹதிபூத்துக்கொண்டும் ஹூ அதிலியிகம் ஹவாயுட புதியானவும் விளை மாக்கினா.

“I have suffered what I wrote, or viler pain
And so my words seeds of misery”

SHELLEY.

ஏன் ருஹாத்தின்ற முவரக்குத்திற்கு ஸாக்ஷதா உலு விழிரக்கிண அநாங்கலகவிவசாப்புக்கும் ஹூ அலிப்பாய தை டெயிக்கிணக்கூயும் செய்து. ஹூ ஹதிபூத்துக்கொண்டு செ ஸ்பீக்கானத்திலும் ஹவாயுட புதியானத்திலும் அறநூல்களின்மாயிரிக்கிண தூஜுராஹுாங்கைக்கொண்டு பூரி யுலை பரிசின்கை புதுத்துதிற்கு அறபுத்தமாயிரிக்க விட்டுத்தை. ‘ஏக்குத்துப்புக்கும்?’ ஏன் ருஹாங்க தொகையும் தெல்லை பரிமேஜங்கமாயிரிக்கிண. ‘ஏக்கு’ கூடுத்திருக்க கவி ஸக்லிக்கிண அத்தும் ஏன்றாக்கையா கொண்ட பூசுக்கூடுக்கை கூஜ்சுமாங்கைக்கிலும் புஸ்தகா மாநுவளாத்திற்கு வரிதாவிரிவாகாகாவுங்க அத்தும்புதித்தி, கவாயுட ஜீவத்துக்கொண்டு ஜீவத்துக்கொண்டு

അതു പുജ്ഞങ്ങളെല്ലാം, ലോകത്തിൽ അധിനിപത്രവന്ന തത്തിൾ, ഒച്ചാരത്തോരിച്ചിലിന നിഃനാമമായ വിപ്പുവ മഹത്തിൽ പരിണമിക്കുന്ന പുജ്ഞങ്ങളെല്ലാം ആയിരിക്കണം. ‘രക്തപുജ്ഞ’ തത്തിനു നിഃവണ്ണിക്കുള്ളിൽ കാണുന്ന അക്കത്തി, അരംഭി, എറിക്കോ, മരിക്കോ, പുന, മലരി, മന്താര, ശാതളാല്പത്തംദംഡം പ്രകൃതത്തിൽ ചമട്ടോ രക്കാരകമായ പ്രസക്തിഭ്യാസം കാണുന്നില്ല. ‘സ്ത്രിഖല പുജ്ഞദംഡം’ ‘മനോഹരപുജ്ഞദംഡം’ എന്നിങ്ങനെയും ധമാകമാവിൽ അത്തമം കല്പിക്കാമെക്കില്ലോ ഇങ്ങവത്രോ ഇം പ്രാവശ്യം ‘രക്ത’ശബ്ദവും പരുായണംഡം സന്ദംഭം നീരത്തിൽ ആവത്തിച്ചില്ലെന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം നോക്കിയിട്ടോ അങ്ങനെന്നെന്നൊരു സുന്ദരാത്മകല്ലു നാവും ഈ ഗ്രന്ഥനാമത്തിൽ അതു അതു തുറിമല്ല. വിപ്പുവാംബവല്ലമായ, പരിവർത്തനസംബന്ധിയായ വ്രാവ്രാംബാന്തരം അസ്ത്രാല്പഗുണാരായ ശാന്തപ്രകൃതിക്കരിക്കുക തീരുത്തും. പരിശേഷങ്കമായിരിക്കുന്ന. എന്നാൽ അതിക്ക്ഷേണങ്ങളായ സ്പീയാനഭവദംഡം കവിയുടെ ജീവരക്തം കലാത്തി ഉഴുതിച്ചക്കിയ ഹൃദയക്കേഡാരത്തിൽനിന്നു നാതജവിച്ച പുജ്ഞദംഡം എന്ന അത്തമാസന്ധാനത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും സ്പാരസ്യവും ഹൃദ്ദത്യും അസ്ത്രാല്പഗുണമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയണ്ട!

ജീവിതവെബ്ബപ്പുജ്ഞാല്പിൽ വലയുന്ന എൻ്റെ യുദ്ധ സ്കൂളിത്തിന് സമിതിസമർപ്പാദാനത്തിന്റെ മോഹനാ മംഗാനത്തിൽ കുട്ടണ്ണി നട്ടുതിരിയുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഇതിൽ അദ്ദേഹത്തോട് സഹായിക്കാനല്ലാതെ അന്ന

കൂലിക്കവാൻ നിറ്റത്തിയില്ലെ. ലോകത്തിലല്ലോം സക്രാം കൂലിയാടണമെന്നും, അതു പിള്പുവംകൊണ്ട് നില്ലു യാസം സംഖിക്കണമെന്നാഥാണെന്നു മി. ചങ്ങന്മുഴയുടെ മതം. ഉടയവന്നു ആരജ്ഞായസമിച്ചു മലയൻ കുലവെട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ തുടങ്ങുവോപം ആ സാധ്യവിന്നേരും അവന്നു കാമനക്കിടാണിള്ളിടങ്ങും ദിന്മുഹിഃവം കണ്ടു കുവി ക്ഷോഭിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കു:

അചിമതി, ഇതുമാർത്തുന്നുക്കാം-
മവരായം നില്ലുവെങ്ങുവാതും!

.....
നിസ്പാത്മസവന്നം, നിത്രയമത്രം,
നില്ലുമായതപ്രം മാ! നിത്രഭവം

ശ്രദ്ധിനോക്കു പ്രതികാരം ചെയ്യാതെങ്കാം
പതിതേരു, നിജമിത്തൻ പ്രിഞ്ചുംകൊൻ?

വാഴക്കു.

ഉത്തരക്കടമായ ജീവിതഫോശത്തിൽ പെട്ടിട്ടായാരിക്കാം, കാപ്പുകുലയുടെ കര മുലിക്കത്തെപ്പഠംതെന്നും, എന്നു മാനുണ്ണുമിതൻ ശ്രദ്ധിടെ വിസ്തരിക്കുന്നു. കാപ്പുത്താൽ ജീവിതവിമർശം പ്രായേന വാച്ചുത്തിലല്ലെ, സുച്ചുത്തിലാണോ, നില്ലുമാടങ്ങുന്നതും. മേലാളിന്നു കരഞ്ഞാമാണുമായ—അതും മനഃപുംശല്ലാതെ സമുദായത്തിൽ പറയുന്നതമായി, അവനവക്കീയമായി, നിലവാലില്ലെന്നതു മാറ്റും—ഉടമസ്ഥാവകാശപ്രകടനം നന്നാല്ലെന്ന് ആലോചനാമുത്തമായ സുചനയാൽ ശരയാണെങ്കിലും നാലില്ലെങ്കിലും സുച്ചുത കൂടു വേറെത്തെന്നാണോ. ഉള്ളിതു മുഴുവന്നു—ഉള്ളിതു ചുണ്ണുന്തിനാൽ പ്രഖ്യാപിക്കാതെനിൽക്കു,

സംക്ഷേപത്തിൽ, ഇല്ലാത്തതുമോ— പ്രശ്നാശിച്ചു്, “യപനിരോഗമാ കാല്യസു്” എന്ന സാധിത്രുമമ്പത്തെഴുടികി. ചങ്ങന്മണിയേപ്പോല്ലുള്ള ഒരു അറഞ്ഞുമുതകവാ ക്കി തപ്പിട്ടതുന്നതു് അലിനടനാമ്പച്ചല്ലേന പറയാതെ തരമില്ല. എന്നാൽ സമചിതമായ സുച്ചന്മുചന നിർമ്മിക്കുവാൻ കാവി അറഞ്ഞുകുന്നതാണോ? അല്ലെന്നെന്ന; നോക്കി:

മലയൻ നടനോ, — ഗ്രാമക്കുന്ന മംടത്തി.

അപരം മുംജം, നിലവിളിയും!

അവഗണംരാത്രനും, രാലംബവീനനും.

രവങ്കെട സക്കടമാരറിയാൻ?

പണമുഴും നിമ്മിച്ച വിതിക്കിയിലെവാനും

പാരയവാനില്ലോ? സാൻ പിന്നിലിച്ചു.

വാഴക്കല,

എത്ര നികാന്തമനോഭവമായ രീതിയിലാണോ ആ ഒരു ലാളികൾക്കും പ്രയുത്തിയെ കാവി അപലപിച്ചിരിക്കുന്നതു്! ഇതിൽ ആലോചനാക്കലുന്നായ എത്രൊരു സഹ്യങ്ങളാണോ, എത്രൊരു ഒമലാളിനാണോ, എത്രൊരു കീഴാളാണോ, വികാരനിംഭനാകാത്തതു്? ഈ വികാരനിംഭത്തെ കാവിയിൽ ബഹുമാനവും തന്നിൽത്തന്നെ നിന്ദയുമല്ലോ എന്നു ഒരു മേലാളിൽ ഒന്നില്ലോക്കുയില്ലു. സമാനന്തരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സുള്ള ഒരു അലിയിക്കുന്ന ഒരു മോഹനവാദിങ്ങളും വിഷമില്ലോക്കുന്ന മുൻ പരശത ഇംഗ്ലീഷിക്കൈവിടെ?

വാട്ട്, വിശ്വീനൻം വിസ്തുവക്കാട്ടക്കാരി -
ലോറികൾ തക്കംഡോം മരിഞ്ഞു അമലംചിതപാ!
ഇംഗ്രേസൻ!—നിരത്തംമാക്കും ദാഖലിനി.

സുധാദേഹമാക്കാനാകാ എങ്ങെങ്കിൽ നാ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന
വോക്കത്തിന് പുരാധമിതൻ വിഭജ്യ വിശ്വിട്ടന
നാക്കുവാക്കേതെല്ലാം പാണ്ഡ്യർട്ട് സന്ദീംബാം,
ഭാവിച്ചിട്ടില്ല എങ്ങെം, പാവനസ്ഥതയ്ക്കുത്തിന്
ഭാസ്യരംഗാതം വന്നാണെത്താൽ ഒപ്പാക്കം വേഗം;
തകാം കിരിട്ടത്തിന് ശക്കാജിക്കു കൂടാണി
നികരാൻ കാലംവെക്കി പാരക്കുത്തിന് ശത്രം.

ന. വ. നാഥി.

മത്രുസംസ്കാരത്തിനെന്ന് ഓദ്ദോഡനാതു, സാധ-
മന്ത്രം പരിഞ്ഞാരമാണെന്നു ഉദ്ദോഡനാതുവാ!
ഔരുതിപ്പുരിവെയ്യലിലിനിയും കഴിക്കവാൻ
വക നീ വരു വേഗം വംശനാിന് കൊട്ടക്കാറോ!
ആ കൊട്ടക്കാറോ.

വന്നിനാം പെരുഞ്ഞെന്തും വിസ്തുവക്കാൽമേഖാ -
മെന്നെന്നാം പടിഞ്ഞാൽ നടന്നാൽ മതിയെന്നോ?
കന്തിഞ്ഞാട്ടെല്ലു ത്തിനോക്കുവാഴേല്ലോ, ത്രംഗ-
കുനിയേ, രേതംഡേബ, നീ മുഖം ചൊള്ളുന്നോ?
പണ്ടത്തെ ‘ശ്രീഭി’കളും ‘രാമിഃദവ’അമാദം
കണ്ഠിംബനില്ലിനേങ്കും! ‘രൈനർ’മാത്രമേഘേല്ല.

ആ കൊട്ടക്കാറോ

ഇം ഭാഗദാജീല്ലും കൗച്ചിതുക്കിവെൻറ സ്ഥലസീ
മക്കലൈപ്പുാലും അതിലംഘിക്കുന്ന വിസ്തുവത്രജ്ജീവന
ഉറപ്പുകടക്കമാണെന്ന പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വേദി
ക്കുന്ന. ലോകത്തെ ഇതിലധികം പ്രതീപദ്ധിഷ്ഠാട
കൂടി, ഇതിലധികം നിർബ്ബന്ധായി നിരീക്ഷിക്കവാൻ
സാധിക്കുമ്പോൾ. ‘ബാജ്ഞാജ്ഞലി’-ജീവ പ്രസ്താവനയിൽ

ഹതഭാഗ്രുൾ ഞാൻ പക്ഷേ അവരെല്ലാം
 പരിതാപാച്ചാദിതമായിരുണ്ട്!
 സതതമാർക്ക കാതിൽ പതിച്ചുതെല്ലാം
 കജണതൻ രോഗനമായിരുണ്ട്!
 എറിയുമെന്നാതുവിശ്വാരവെല്ലാം
 ചുട്ടെടുവിപ്പുകളായിരുണ്ട്.

മൊസ്തുംജലി.

ഏനു പരബ്രഹ്മിട്ടുള്ള സമാധാനം കവി പക്ഷേ നമ്മോട്
 പറഞ്ഞേതെല്ലാം. നിരീക്ഷണവിച്ഛിന്നനായിരിക്കേണ്ട
 കുംഖി ഇതൊക്കെങ്കയേ ലോകത്തിൽ കണ്ടുള്ളവെന്ന പറ
 ഞ്ഞാൽ, ഇനിയും പുതും കാണാറണ്ട് എന്നാദ്ദേഹത്തെ
 മുഖ്യാധിപ്പിക്കാണോ നിലുത്തിക്കുള്ള. പട്ടജൈത്രയിലും
 പലുക്കത്തിലും മാറ്റുമേ ആനന്ദമുള്ള ഏനു ഭൗക്കന്ന
 കരാർ, റവാചമണിസ്ഥാത്തിലെ ശ്രീസത്യലുഡിലും,
 അംസത്തുള്ളിനം സ്ത്രീജീവനായിരിക്കേണ്ടുള്ളവന്നു മഹാ
 തത്തപം, യുവാവായ കവി ഇനിയും ഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരി
 ക്കുന്നു. തങ്കൾവും, അദ്ദേഹനു ലോകത്തിന്റെവും സ്ത്രീശം
 കണ്ടീ, തനിക്കും ലോകത്തിനും സ്ത്രീശേഷമുള്ള ഏനും
 അസ്യമസ്തുപ്പും വിധിക്കുന്നതു് ശ്രീ. ചന്ദ്രപുശ്ച
 യൈപ്പൂലുള്ള ഒരു കവിക്ക ദോജിച്ചെല്ലാം. സാധാരണ
 ചെറുപ്പുകാരിൽ ഒരുവൻ ക്ഷാത്രവ്യുമായ വിപ്പുംമണാ
 ഭാവം പരിണാതാശയനായിരിക്കേണ്ടുള്ളവക്കവിക്ക ഭ്രം
 ണവുമല്ല. ‘വിപ്പുവക്കുന്തമോല’തന്ത്ര പദ്ധതിമാരായിൽ
 നിന്നു ഭാരതത്തിലെല്ലാം മാടിവിളിക്കുന്ന ഗ്രഹകാരൻ,
 അതു കരാതുവേതാളം പട്ടിത്താട്ട വച്ചിച്ചുതെന്നതാണു
 നും, ഇനിയും ശരിയായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൈ

വലം ബാലിശമായ ‘അക്കരപ്പും’ ഭാത്തിരചവാലും കു
വി ഇവിടെ ശാധിനനാകനു. ഇതൊക്കെക്കിടക്കേട്ട!

“പരുാസപ്രകുമാദിസ്മിതിരഹിത, നശം -

ഷപ്രപദവാണ്യനശവിഷ

നിറ്റാമതപം വഹിക്കം നിവിലചതി..... ”

യായ ഇംഗ്രേസ്രനെങ്ങളി, ഇപ്പാംഗരുട്ടും, ഇന്ത്യ
യുടെ അടിത്തട്ടിലേജ്ഞ ബഹിജ്ഞരിക്കാൻ മുതിരുന്നതു
വോലെ തോന്നുന്നതാണ് എങ്യേക്കും!

“ഇംഗ്രേസ്! നിരത്മാമപ്പും!”

കവി ഒരു നിരീശപരനാബന്നും എനിക്ക് വിശ്വാസ
മില്ല; അങ്ങനെ സങ്കല്പിക്കുകവോലും ദിന്മാർ, ചില്ലുകൾ!
കൈവക്കേ, പരിചാവനമായ ഇംഗ്രേസ്രഭൂതിനെന്ന്
മറ പിടിച്ച വലകും സാധുക്കജ്ഞാനം അധ്യാത്മം പ്രവർത്തി
ക്കുന്നബന്ധനം, അങ്ങനെയുള്ളവരെല്ലുംവസിച്ചിട്ടേതാ
ഇം ധന്തമുത്തിയായ ഇംഗ്രേസ്രനെന്നു നാമം നിരത്മാ
ബന്നും പ്രജ്ഞാതിപ്പിക്കാനായിരിക്കാം കവി ഇങ്ങനെ
പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പ്രമാണവണ്ണത്തിൽ
ഈ അത്മപ്രതിതിരുപ്പ് അ പദാവലി ഉണ്ടാക്കുന്നതെ
നു പറയുണ്ടിയിരിക്കുന്നു. “നിരത്മാമപ്പും” എന്നു
ഒരു “പവിത്രമാമപ്പും” എന്ന തിരുത്തിയാൽ ഈ
മധ്യദിശാശം വിശിഷ്ടതരമായ ഉപരുത്മലാഭേദത്താട്ടുള്ളി
നിപ്പയാസം പരിഹരിതമാവുമെന്ന തോന്നുന്ന. ‘അരച്ച
നാണ്, അമധ്യാണ്’ എന്നിങ്ങനെ അരച്ചുനേയോ അ
മധ്യദിശാ സാക്ഷിയാക്കി അന്തര്യും ശാഖാപ്പിക്കുന്നതി
നേക്കാൽ ലഭ്യതരവും ക്ഷുന്തപ്രാരഥ്യമല്ലോ, കയമാടി

ക്ഷട്ടനേയോ നീംകുറപ്പാലതേരേയോ സാക്ഷിയാക്കി കു
ഇലും പഠിയുന്നതു്? സാക്ഷിയാക്കുന്നതു് കൈ ‘വർത്തുള
ചതുര’ (Circular Square)തെയ്യാബന്ധകിൽ വ്യാഖ്യാ
ക്കതിയുടെ സ്വീയമായ ഒഴുവുട്ടതിനു സാക്ഷിയുടെ സം
യോഗംകൊണ്ട് യാതൊരു ലഭ്യവും ലഭിക്കുന്നില്ലെന്ന
സ്ഥിരം. അതനുംനു നില്ക്കുട്ട!

“തകയം കിരീടത്തിൻ ശകലങ്ങളെക്കാണ്ടു

നികരാൻ കാബം വൈകീ പാരതരു പ്രതിഞ്ചം.”

എന്നാക്കുണ്ടിക്കുന്ന കവി ലോകമാടനയിലെ ചില അം
ടിസ്മാനത്തെപ്പാളേത്തന്നെ വിസ്തരിക്കുന്നതായി കാ
ണുമ്പുട്ടുണ്ട്. ‘കിരീട’ശബ്ദം കവി എത്തമ്പ്പറ്റിൽ മു
ഡോഗിച്ചുതെക്കിലുംകുട്ടി, കരെ കിരീടങ്ങൾ തക
നീം ലോകത്തിലെ പാരതരു ഗതം. പാട നികയ
മെന്നാദ്ദേശിക്കുന്നതു് ആ ഗതത്തെന്നും ശാംഭിരുവിസ്തൃ
തികളുപുറി എക്കേണ്ടാനമെക്കിലും ഇല്ലാത്തി
ടാണോ. ധമാത്മമായ സപാതരു പ്രവും ആ സപാതരു
ത്തിനും ആളരാഗ്രകരമായ പാരതരു പ്രതീതാടിള്ള ദുഃ
ഖന്യവും കവിയുടെ ചിന്താശക്തിക്കുതീതമാണോ?

ബോകത്തിൽ അസമതപ്പങ്ങൾ താഴപ്പതിംഭാധ്യത്വ
ശാഖന്നും വസ്തുത നമ്മക്കു് മിതമായാലും അഫിത്തമാ
യാലും വിസ്തരിക്കുവാൻ പാടില്ല. സ്ഥിതിസമതപ്പവാടി
കൾ എത്രതന്നെ ശ്രീമദ്ഭൗതികം ചെട്ടാലും പ്രതി
തിക്കെതിരായ കൈ പ്രവസ്ഥിതിയുണ്ടാക്കാമെന്നുള്ള പ്ര
തീക്ഷ്ണ വ്യാമോഹം മാറ്റുമാണോ. അതിപ്രധാനമാണും

പാലേ അംസമതകളിൽ സ്പാബാവിക ഷൈറ്റായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഇന്ത്യൻ അധികാരികൾ ആശം ശ്രീ, മന്ദിരങ്ങൾ, കായലും, സാമത്ര്യം, വാസന തു ത്രാദികളിൽ തുല്യാവസ്ഥയാട്ടുടിയച്ചല്ല, ഈ അംസ മാനാവസ്ഥയിൽനിന്ന് സമാനമല്ലാത്ത ഏഴുപത്രും കൾ ഉണ്ടായെ മതിയാവു. ‘മധ്യസമർ’മാസികയിടു ഇക്കണ്ണത ജനവരിലക്കെത്തിൽനിന്ന് പ്രത്യേകിനം അ തുന്തം അനുഭവാജുമായ കു വണ്ണിക ഇവിടെ ഉല്ല രിച്ചുകൊള്ളുന്നു:—

“എതക്കിലും കുസുപ്രഭാതത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ സവിഭവങ്ങളിൽ, ലോകത്തിലുള്ള സവപ്രക്രതികൾക്കും സമമായി വിജീക്ഷപ്പെട്ടവന്ന സകല്ലിക്കകൾ; മലം എന്തായിരിക്കുമെന്ന കാണാവാൻ പ്രയാസമില്ല. കു പിതാവിനുള്ള ശ്രദ്ധികൾ മുന്നൊന്ന് നാലോ മക്കൾക്കു തുല്യഭാഗങ്ങളായി വിജീക്ഷപ്പെട്ടുന്നതു് നാം അനാദിന മെന്നവോലെ കാണുന്ന കാഴ്ചയാണ്. എന്നാൽ തുല്യ നതേതാട്ടുടി ജീവിതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന നാലു പുത്രന്മാർ തുല്യനതേതാട്ടുടി ജീവിതം അവസാനപ്പീ ചുതായി കരാറു അനുഭവംവോലും ലോകത്തിൽ എടു തുകാനിക്കുവാനാകയില്ല. നേരേരിച്ചും അവരിൽ കുവൻ ലഭിച്ച ധനം അനേകമട്ടു വദ്ദിക്കകയും അ പരൻ അല്ലകാലംകൊണ്ടു ലഭിച്ചതു മുമ്പാണ് നശിപ്പി ചീടും, വെങ്ങവഴിയിലിറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്മുലം എതക്കിലും കരവസ്ഥത്തിൽ ലോകത്തിൽ പിഭവണമുണ്ടായി വിജീക്കക സാധ്യമാണെങ്കിലും അ വിഭ

ഇന്നും അമരസരിച്ചു തുല്യമാക്കി നിശ്ചാരിത്രക കരകാല
തന്മാനം സാധ്യമാക്കിയില്ല.”

(ബഹുസ്മൻ പു. 14; ല. 7; മുതലാളിത്രപാട്—
സാക്ഷി തോമസ് ഇഷ്ടദൈഖാടകം.)

സാമ്പത്തികലോകത്തിൽ മാത്രമല്ല സാമ്പിത്രുപ്പ്
പണ്ണെത്തില്ലോ ഇന്ധാതിരി ഉച്ചനിച്ചപ്പെട്ടും അതിസു
ലഭ്യമല്ലോ അനിവാര്യങ്ങളുമായ്ക്കു. വള്ളുതോഴിനോ, ഉള്ളീ
രിനോ, ചെന്നിക്കുള്ളതിനോ, ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു ജീവായ
തത്മായും പരിഗ്രാമായത്തൊഴുമുള്ള അസൃഷ്ടാവധി
ഈയ കഴിവുകളുടെ സമർപ്പാംശംവാലുമില്ലാതെ സാ
മിത്രസാമ്രാജ്യത്തിൽ ദാസത്തുപണ്ഡിതം അവശ്രദ്ധകളും
പാരിത്രം ദിവംതെന്നായും അൻഡമിക്കുന്ന പ്രക്ഷാപലക്ഷി
ഷ്ടും ശ്രൂ പരംഗ്രാമക്കുറുത്തിലില്ലോ? അതു നിസ്സപല
ക്ഷമാദിത്തം, ശ്രൂ അനന്തരാഹീതകവികളുടെ സമജംബുദ്ധായ
കഴിവുകളും തജഞ്ജന്മാനങ്ങളായ യഥാലാഭാടികളും താഴെ
ക്കും തുല്യമായി വിജീച്ചകിട്ടേണ്ടെന്ന സമാജിവാദം
മുഴക്കി, വേണ്ടിവന്നാൽ കൂടു വിസ്തൃതിംഗതനെ അം
ഗ്യും തലായും മുരക്കന്നാൽ കണ്ണാൽ അതിനീൻം റ്റായത,
ഒച്ചിത്രം, ശക്രൂത ഇത്രാംകക്കെപ്പുറാറി എന്നെന്ന വത്സ
ലമിത്രം മി. ചങ്ങമ്പുഴ എന്തു പാഞ്ചംശാ? ഏറ്റപ്പറ്റ
തതിനീൻം ഭിന്നപരിശോഭത്തിലുള്ള വിതരണംവാലെ
തന്നെ, ലോകത്തിൽ ഭിന്നതികളിലുള്ള ക്ഷേണാന്ത്ര
തിയും അനിവാര്യമാണ് മന്ത്രം എറുതെന്ന യതാ
മുഖ്യം ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ക്ഷേണാദി
നിശ്ചേഷം ഇല്ലാതാക്കവാൻ സാധിക്കുകയില്ലതന്നെ.

പി. കൊമ്പുമോറിൻ്റെ ‘സ്കൂളുപ്പിയാ’ ‘ആരംബോക്’ തുറിന്നു ഒഴുക്കായായി ഒന്നോരാജുത്തീതിൽത്തന്നുനാ കഴി ഞ്ഞുകൂട്ടുകയേയുള്ളൂ. ലോകാരംഭം മുതൽ ഇന്നവരെയുള്ളൂ മനസ്സുജാതിജ്ഞാട ചരിത്രം ഇം വസ്തുതായ സ്വന്തമാ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. ഫ്രൈഡ്രിക്ക് ടോമസ് വില്ലോൾ എ സ്കൂൾ എന്നം ഗ്രംഖിയുള്ളൂ. ഫ്രൈഡ്രിക്ക് ടോമസ് കമ്മിറോസ് ടബ്ലിക്കേറുത്തുന്നതു ശമിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇം പൂരുഷിനിക്കു വിത്തലമായി അതിരക്കില്ലോ പ്രസംഗിക്കുന്നുകാരി, കഷ്ടതയിലും ക്ഷീഖ്യതയിലും നിന്നുള്ള മുക്കി യും, ശോകാസ് പുശ്ചമായ വിത്രുന്നതിയും അനുസ്യൂതമായ സന്ദേശവും കലപ്പിപ്പാതെ സംശയവും നില്കുമെന്നോ, കഷ്ടതയും വിഹിതവും വിവരങ്ങൾ അതിരക്കില്ലോ എ എതിരുക്കുന്നവുകിൽ,— ആ സാന്തിസ്തമയ്ക്കുന്നാർ ജീവി സമൃദ്ധായതെന്നു വണ്ണിക്കുന്നതു ചെയ്യുന്നതു ‘മാളികമുക്കേറി, വെഞ്ചപ്പ വിശിഷ്ടിക്കുന്നവരും മടിച്ചുടിയുണ്ടും അസകരമായ സംഖിത്രുമനഭവിക്കുന്ന എന്നും മിച്ചാധാരണ കവിക്കുന്നതുവോലെ താനുന്നു.

“Uneasy lies the head that wears a crown” എന്നുള്ള വിസ്തരമാക്കവിയുടെ തത്ത്വപരിശോഭ നമ്മുടെ കുപിക്കു ദശയുമല്ലോ? ദരിദ്രതെന്നും പാഴ് കടിലുകളിലെന്നതിനേക്കാൾ നേരം നേരം ആശിഷ്ടതയും അസ്പദാസ്ഥവും താഴ്ചയും ആയ ‘മാളിസ്’കളിലും നടമാടുന്നതു വിശ്രദിശ പ്രാസാദങ്ങളിലെ അന്തംഗങ്ങളിലുണ്ടെന്നോ അത്രാണ റിംഗ്രൂട്ടിക്കാത്തതു? ലോകത്തെ അതിന്റെ തനിനിറ തീരിൽ വിക്ഷിച്ചു? അഗതികളിലെ ഫ്രൈഡ്രിക്കു ശമിപ്പി

ക്ഷവാൻ ധനവാദാംശം ദരിദ്രനാംശം മുതലാളികളിൽ
തൊഴിലാളികളിൽ — താഴേയ്ക്കാനും കൈകോർത്തപിടിച്ച്
സാമോദരൂപത്വാട്ടുക് സമകരിക്കുവാഗ്രു ഉന്നത
മാറ്റം. (Reform, or Evolution, is the remedy) നി
ജ്ഞാമപ്രേമത്വിന്റെ, സ്ഥാപനരീഡായ സ്കൂൾത്വിന്റെ,
വാഴ്യിൽ ഭാരിലും തന്റെലമായ ദൈഖണികളിൽ നമി
ക്കാതിരിക്കുവില്ല. ‘കൊടുക്കാറുകഴിഞ്ഞു’ എന്ന കവിത
യിൽ പ്രേരണത്വക്കാണു കവി പറയിക്കുന്ന ചില ഭാഗ
ങ്ങൾ ഗ്രൂപ്പലൈജിൽക്കാരു

ജുഹത്വിനേരക്കാരു. അവിക്കല്ലുമാവുകി—

ജുഹലിച്ചീടാണ് മനനത്തികൾ

മുന്നെന പ്രതിജ്ഞിച്ച ഫലിച്ച സേവികൾ—

കൊന്നാഡി സിംഗൾ, നാല്പുംഒൻ കോവിഡിൽ

അംസ നിങ്ങൾക്കു കാണാഡ്യുകും സപാനരു—.

സുവര്ണസ്ത്രാരാവിന് കളിരെജി.

അംസ മഹാപ്രാം മഹാപ്രാം നാട്ടി, നിങ്ങ

ചിരാളവും ശവംതീരീക്കുകകൾ!

കൊടുക്കാറു കഴിഞ്ഞു.

യധാത്മാപ്രേമത്വിന്റെ ചത്രിപ്പുരനേരജീവിതത്തോ, സന്ധി
ത്വിന്റെ അസംബന്ധത്വാലും, ആരക്കേവരക്കചേലം നോ
ഗജേഷമജന്മമായ ഏറുനീറാഡിവ്യാപ്തി ഇന്നം നമ്മകൾ കാ
ണാൻ സാധിക്കുന്നു. കൃഷ്ണവാ സുവാഴിവേദജീവൻ വരുമ
മായ ആധാരവും മരോപണാധാരവും കരാപ്പച്ചിത്തംതന്നെ
ഘാണാദ്ദീ.

“ചിത്രേ തു സുവിതേ സഹ
ദേവത സുവശയം ജഗത്”

“മന എവ മരണ്യാണാം
കാരണം സുഖിനാരങ്ങയാഃ”

“സുവം സുവം കൈവശമിള്ള വസ്ത്ര
കാന്താരച്ചയും തിരുവന നമ്മർ”

ശ്രദ്ധാലി കവിചചല്ലുകൾ ഈ തത്പരതയഭ്യേ വിളി
ചുറിയിക്കണ്ടു്? ഈ ഭാഗം ഇവിടെ ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നു.

‘രക്തചുപ്പിൽ’ ഒന്ന് കമനീയതയാണ് എൻ്റെ
പ്രധാനപ്രതിപാദ്യപിഷയം. വാഴക്കലായപ്പുറിത്തനു
ചിന്തിക്കാം.

മദയപ്പുലയനാ മാടത്തിൽ മുംബു മഴവന നാളോര വാഴ നട്ട;
മനതാരിലാക്കരിപ്പാലതിലാഭരാരോ ഉരതകളുണ്ടു് പൊടിച്ചുവന്ന
ഞാമ കിടാങ്ങളിലെന്നായതിനെയുംകിട്ടുപുലക്കളിങ്ങാമന്തിച്ചു.

അതീവ മുള്ളുമായ രീതിയിൽ വസ്ത്രനിശ്ചം സാധിച്ച്
രിക്ഷന ഈ കാച്ചുമുഖത്തിന്റെ സൗക്ഷ്മാരും അതാണോ
സപദിക്ഷാത്തതു്? “മനതാരിലാക്കരിപ്പാലെ” എന്ന ഉ
പമാത്രപ്പജം കൗമാരും മതി ശ്രീ. ചങ്ങമുഴിലു് കേരള
കവിചുപ്പുമാലയിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സമാനം സ
പാലിക്കവാൻ. മരണ്യുമനസ്സിൽ സന്ദാംഗളുണ്ടായി സ
മുരാദവിക്ഷന അതശകളിാണ് ജീവിതത്തെ സഹായകാം
ത്തീക്ഷ്ണന്തു്. അശാഹിനമായ മരണ്യുമാനസം അതി
ന്റെ ഫലത്തുന്നതയിലെന്നവോലെ വിസ്തിയിലും സ
ഹാരജ്ജു സമാനമായിരിക്കം. ഒരു വാഴ നട്ടിട്ടു് അതിനു
ശ്രദ്ധവനില്ലെങ്കിൽ അതു നാശാനുവമായി സന്താപ

കാരിയായിത്തീരുന്നു. തുന്നു വന്നാൽ അതു നടക്കു പ്രത്യാശാജനകമായി, അതുനിസന്നായകമായി തത്തീരകയാതെ ചെയ്യുന്നതു്. അതുവോലെ അതു മഹാപുന്ന സജീവനും ഉള്ളജസ്രവനും അതുകന്നു, അതുശാസ്ത്രലഭാശയനായി, അതുവോലും കമ്മാവായി എത്തിക്കുന്ന മഹാപുന്നനും മഹാപുന്ന.

അതിക്ക! സൗഖ്യക്കു അഗ്രംചീതാവു—
മാരിപ്പുവെന്നാൽ ശ്രദ്ധി ചൊംങ്കിട്ടുന്ന;
നന്ന തുണിവിതമാണ; തുറ്റു
നെന്നരായുമെന്നാണിയുക്കതവാക്കും

എന്ന ഉള്ളർ ദഹാകവിയുടെ പദ്മം ഈ തയണത്തിൽ അരബിന്ദൂരണിയമാണോ. മരതകമുന്നപു പൊടിച്ച വാഴ, കാലോചിത്തങ്ങളായ പരിചരണങ്ങളേറും, ആ മരതക ശ്രദ്ധിവാൽ സ്പൃഷ്ടമാനമായ കല ചുണ്ടുടന്നുവരെ അപ്രാഹതമായി വളരുന്നു. അതുകുറഞ്ഞുള്ള മനസ്സും കൈവവരിപ്പാലുന്നതിൽ വളരുന്ന വിശീഷിപ്പിക്കുന്നതും ഒരു പ്രാവിച്ച സത്ത്യമാക്കുന്ന ചെയ്യും, എന്ന തത്ത്വമാണോ ഇവിടെയും നിന്മധാനയി നിലവെക്കാളുണ്ടു് മഹാപുന്ന ലോകത്തിൽ നെന്നരായുള്ളതിനു കാരണമില്ല. വാഴ നടപ്പും മലയപ്പുലയൻോ ആ വാഴയുടെ അതുശാമിയായ കലയെപ്പറ്റി മനതാരിൽ അതുശാക്രമണങ്ങൾ എന്നതുമാണുന്നവക്കും കണ്ണുടി സ്വന്നത്തുമണ്ണും തൊന്നുന്നു. ഈ അതുശാ,—കുമലപ്പുലുമായി പരിപുഷ്ടി പ്രാവിച്ച ഇം പ്രത്യാശ,—കടവിലിതാ അക്കന്നാത് വാഹലീവിക്കുന്ന—വസ്ത്രമായിത്തീരുന്നു! പങ്കും, മലയ

പുലയൻ നെന്താശ്രത്തിനോ തമനഗാമികളായ സാമ്പണ്ടുമണ്ഡലം കൊടുവരുന്നു. സ്വന്താവിക മായുണ്ടായ ഉൽക്കടസങ്കടത്തിനേരു പരബ്രഹ്മാദിയിൽ,

കരണ്ണതെ മക്കളേ...കരിപിച്ചു...തമിംഗ്
കര വാഴ വേരോ (നൃ.കു.വജ്ഞം).....

വാഴക്കല.

എന്ന സഗർഗമായ അംഗല്യാക്രമിയിൽ സന്താനങ്ങൾ സമാശപസിപ്പിച്ചു, അംഗാനതരത്തിൽ വിശ്യാസാക്കയ്ക്കാതെ, എന്നരാഘവനിതമായ വിപ്പുവമുലിജ്ഞാമരോ വഗ്ഗനാക്കണില്ല. അതുകൊഴിട്ടെ റാരാജയന്ത്രിയിൽ, ദിവംഗവദ്ധായ ആതുകളിൽ ഉപാന്തരാജിച്ച ജനം സഹായകാർ പ്രതിജ്ഞാഭാർഖ്യംഞാട്ടുടി തുടർന്ന ശ്രമിക്കയ്ക്കാതെ, നിയതിജ്ഞാട്ട ഇണ്ണുകൂട്ടിവിരാശാഗത്തത്തിൽ നിവതിച്ചാൽ, അക്കം, ഷുദ്ധ പ്രശ്നാജനമാണെങ്കിൽ? അംഗക്രിപ്പുലക്കുള്ളി തന്നെ അതുകൊണ്ടും ദാദൈലീലാനായി ആ വാഴത്തയ്ക്ക് നെ കാമനിച്ചു എന്ന പറയുന്നതിൽനിന്നും അതിനെന്നുംവിശ്വാസിച്ചു എറ്റവും തീക്ക്ലംഭായ പ്രതീക്കാഡാണ് ആ വാവദ്ധാക്കണായിരുന്നതെന്നു കവി വിശദമാക്കുന്നു. കൈ മാതാവിരുന്നെന്നു സന്താനങ്ങളെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രേരകമായി നില്ക്കുന്ന പ്രത്യാശവോലെ അതു ശക്തിമത്തായ മരോരാഥായും ഉണ്ടാകാനില്ല. എന്നാൽ ആ സാധുപുലയ്ക്കും ആ വാഴയെ സ്വപ്നതാനങ്ങളിലെണ്ണായി കാമനിച്ചു എന്ന പറയുന്നുമോ, ജീവിതത്തിൽ അവർക്കുള്ളി അതാവുംജീവിയിട്ടെ പരിമാതി സുചിത്മായിരി

ക്കും. റിജസ്റ്ററാന്റെ മഹിച്ചാലസചിവത്പാദിമ
ഫോന്നാതസ്ഥാനങ്ങൾ പ്രാവിച്ചുള്ളാമെന്നുള്ള പ്രതി
ക്ഷിയോന്നം അവർക്കില്ല; എങ്കിലും സന്താനങ്ങൾ
അവർക്കു വലിയവർത്തന; റിസ്പൂരമായ വാഴക്കല
യുടെ ലാഭവും അവർക്കു വലുതാണ്. ആ വാഴക്കല
നശ്ശേപ്പുടണ്ടോ, കൈ സന്താനാശമന്നോന്നം അ
വർക്കു സന്താപമേതുകവുമാണ്. എന്നാൽ കൈ കു
ത്തോ അരകാലചരമത്താൽ പ്രക്രിയിക്കു വിധേയമാ
യി നശ്ശേപ്പുട്ടാൽ അപ്രശ്നയമായ ഊട്ടിശാഖക്കു
ഡിക്കന്ന മനോഭാവം ഉന്നല്ല; ക്ഷാഖിക്കുന്നതും ശരിയ
ല്ല. നശക്കുന്നതും പ്രിയകരങ്ങളായവയുടെ നശ്വും
ചിലപ്പോൾ നാം സഹിച്ചു മതിയാണ്. അതും അനീ
ഷ്യുമായ കൈ പ്രക്രിതത്തെപ്പും ഭിവിതരമസ്യവു
മാത്ര.

തത്താദ്ദുക്കായ ആ വാഴ ആ പുലയദന്തിമാങ്കട
ദത്താവധാനമായ സച്ചരിയറ്റും അതിവേഗം വളിക്കുന്നു.

അംഗ തിനാമങ്ങേന തുന്തും ചെജ്ജുയാ -

ലത്തുവഗവേഗം വള്ളവനാ;

അങ്ങപാലവ്യാലനിൽ ഗ്രാമീണാവ്യാലത -

നാമരാശകരുളുമന്നപോലെ.

വാഴക്കല.

കവിയുടെ തുവമാനങ്ങൾ വിഷയാനുഭവങ്ങളായിരിക്കു
ന്നവെന്നും, സവിശേഷം ക്രാംബാവമാണ്. കൈ പുല
ക്കടിയിലെ വാഴയുടെ വളർച്ച വെളിവാക്കാൻ ശക്കത്തിലാ
ഉണ്ടുന്നതാണെന്ന് അന്നരാശവികാസം ഉപമാനമാക്കി

യാൽ അതിന്റെ സാംഗത്യം എന്തായിരിക്കും? അൻ രാഗം, അതിന്റെ ഒഴിച്ച്, മുദയാകഷകതപം—ഈവ യെസ്സുംബുസിച്ചിട്ടേന്നാലും കയ ഗ്രാമീണമിച്ചന്തെത്ത കാർഡ് ശേഖരിക്കുന്നതും സ്വീകാര്യതരങ്ങും ഘോഷിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടും പ്രത്യേകിനിന്നും ഇന്നേങ്ങിയ തും അതുകൊണ്ടും ‘സൊറു’-തന്നെ. ഗ്രാമീണവാല്ലും അജ വാലവാലനിലുണ്ടാകുന്ന അൻരാഗകുഞ്ഞുത്തിന്റെ വ ഒഴിച്ച് എത്ര അക്കുതുമിസുവരമായിരിക്കുന്നോ അതു നി സർജ്ജമനോമരമായി ‘അതു ചെറുവാഴിന്തെത്ത്’ വളംബവ നു കവി നമ്മുടെ ഗുഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്നേനെ വളംബ വാഴ യുടെ നിശ്ചലിൽ കൂടിച്ചീഡിത്തും വളംബ ഷംകി ടാങ്ങമാം നട്ടുചുണ്ണിക്കുന്ന കളിക്കുന്നതു നോക്കു:—

കരയും ചീരിപ്പുചിട്ടിട്ടെന്തുമിലം—

ക്കരമാടിക്കുട്ടിശാൻ കല്പടിക്കും!

അതു കാരണങ്ങൾപ്പൂരിച്ചവൽിൻ എന്തെന്തിൽക്കൂട്ടിയു—

മലിവിന്റെ നന്നവാങ്ങ നിച്ചൽ വിരിപ്പും!

വാഴക്കും.

ഹാ! “എന്തു ‘മഹതി ജ്ഞാനപൂർഖി’” എന്ന മാതിലി ഈ ‘ക്കരമാടിക്കുട്ടിനു’ക്കും ‘അക്കാരലക്ഷ്മി’മോ, പട്ടം വളം വള യുമോ, പിരഞ്ഞുംവച്ചും, സമ്മാനിച്ചുക്കണ്ടതും? അതു പഴ ത്തിന്റെ ഇതിനേക്കാർഡ് സമുച്ചിതമായ കയ സ്ഥാനം ക ട്രിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ എത്ര മഹാകവിക്കു കഴിയും?.... ഈ ബാലമാരുകട വിശ്വാസകോലാമലം കണ്ണാൻ അ ചേതനമായ ചൊംബാരിവയ്ക്കുന്നും അഭിവൃദ്ധാക്കം എ നു പരഞ്ഞേപാർഡ് സുചനതുംഞ്ഞായ സമ്പൂർണ്ണംകും തന്നെ

അരതു് എത്രതന്നു അലിവുണ്ടാക്കിപ്പു എന്നോ, ഇതു കണ്ടിട്ടും അലിയാത്ത സദ്യ നഞ്ചാർ എത്ര കുറഞ്ഞുള്ള യന്നാരെന്നു ഉള്ള ധപനി സദഭാഗമുണ്ടായി നമ്മൾ കേൾക്കേം സാധിക്കുന്നു. അട്ടത്ത ഏഴു ഇംഗ്രീക്കളിലായി കവി നടത്തുന്ന തത്പരചിന്തയുടെ അന്തിമഭാഗം ഞാൻ നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചു വീതിയിലുള്ള ഒരു വിപുലമനോഭാവത്തിന്റെ അവഭാസമാകയാൽ തികച്ചും അതിഭാഷണമായി വന്നിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു്, അറീ: ചണ്ണമുഴുഞ്ഞു സഹജമായുള്ള ഒരു സ്വന്തിയായ സംഭാഷണശൈലായിൽ കവിതാകാരിനി ഗ്രന്ഥംചെയ്യുന്നതുകാണുക്കുത്തെന്നു!

പഠ്യുന്ന മാത്രവും—‘ഇം ഞാലിപ്പുവൻറു
പഴമെരു നാരോളുതായിപ്പിക്കും!

ഇതുവിധം, നിത്യം വാഴുവുടെ വട്ടിലാ—
കൊതിയസമാജം നടന്നവനു.

വാഴക്കലു.

ഈ ‘കൊതിയസമാജ’പ്രശ്നാഗതിന്റെ ചരിത്രാരാതി ശയം എത്ര പ്രശ്നംസാധ്യമായിരിക്കുന്നു! ഈ മാതിരി ലോകാന്തരരഹിണാത്തരദാദിലുായ പ്രശ്നാഗവിശേഷണം എത്ര മധാക്കപ്പുത്തിന്റെ പക്ഷിങ്ങൾക്കുതന്നെന്ന അസുലഭത്തുായ അദ്ദേഹിക്കനാണിലുായിരിക്കുകയില്ല? സത്രാംഗമഡ്യൂതമായ റവലപ്പും വിനോദിൽ ഇടയ്ക്കിടെ കടിക്കുന്ന കല്ലേണവണ്ണങ്ങൾപാലെ, തുപാതമഞ്ചുള്ള മായ ഈ ലഘുകാര്യത്തിന്റെ അന്തരാളത്തിൽ അന്ത

മാന്തരാ കണ്ണടക്കം അലോകസൗദര്യങ്ങളായ ഇത്തരം 'വോടിക്കൈ'കൾ എറുമേൽ സഹാദയവും ദയാലൂഡിക്കണം അഥവാപിച്ചതനെന്നേയെ അറിഞ്ഞതുകൂട്ട..... ഈ കൊതിയസമാജവർന്നനഗിൽ കാണുന്ന പ്രതിപാദനത്തിനേക്കാൾ ലളിതസൗദര്യായ റിതിവിശ്വാസം മഹാകവികളുടെ കൃതികളിൽപ്പോലും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

ഭാവനാസന്ധിയാണോ വരിധാസഗംഭീരമായ ഇംഗ്ലീഷ് കൊണ്ട് കാപ്പുശരീരത്തിനു ധമാതമ്പേരും പകിട്ടുക്കാം, അതിനിടയിൽ അഞ്ചണ്ണംഗികമായി സൂചിത്തായ ജീവിതവിശ്ശേഷം സാധ്യക്കുവാൻ ശ്രീ: ചന്ദ്രപൂജയുള്ള ചെന്തുണി ഇന്നയറ്റുതനെ.

സംഗ്രഹിക്കായും, നവീനശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു
സംബന്ധം കൂടാനും നിന്നും
ഇന്നവയിൽക്കൂടുതൽക്കും ഒരു കൂടിയായി
രോന്നാനിന്നും കൂടിയാണിപ്പോരാതു കാണുക നീ.

കൊച്ചുകാരം കഴിഞ്ഞു.

സ്വാത്രന്ത്ര്യസംസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി യുദ്ധഭ്രംഖിയിൽ മരഞ്ഞുന്നാഴ്ക്കിയ രക്തപ്പൂഴക്കുള നോക്കി, പ്രേക്ഷണവും കവിയോട് വരയുന്നതാണുള്ളോ നവീനശാസ്ത്രം മരഞ്ഞുന്ന സംബന്ധം ചെണ്ണുതുക്കിംഗ് സിന്റും കൂടിയാണ്. ശാസ്ത്രവുംരാഗമനകൊണ്ട് മരഞ്ഞുവും എറു എപ്പെട്ടുനാശിക്കാൻ സമർപ്പിക്കാൻ സംഭവത്രാക്കുന്നു! അവരുടെ മക്കയാരകൾ എറു സ്ഥലത്തൊഴുകുന്നു. ആ നിന്നും ചൂഡിക്കൂടി ഉൽക്കച്ചടിക്കുന്നു വോന്നാനിന്നും കൂടിയോ ചോക്കുന്നതു!

രക്തധാരാവരിയാണ് അധിഷ്ഠിതമകിൽ അതെ സന്താരകൾക്കും എന്നെല്ലു ഇവിടത്തെ ധനി! ‘വോ നിന്നുകളിത്താണി’ എന്ന പ്രയോഗം അത്മപുജ്ഞലും തന്നെ. വോന്നാക്കാണ്ടുള്ള കളിത്താണിയെന്നോ പോന്നിന്റെ വകയായ കളിത്താണിയെന്നോ പറഞ്ഞാൽ എത്താണ്ടു രക്തവണ്ണിക്കായയുള്ള ഒരു തോണി നമ്മുടെ സകല്ലുത്തിലെകിലും പ്രത്യുക്കീഭുതമാകും. കന്ന കവാചിയായ ശബ്ദം സന്ധവത്തിനേയും സന്ധവന്നാം മുഖാണ്ട് നമ്മുടെ ചിന്താപമങ്ങിൽ ഉള്ളിഷ്ടമാനരാക്കുന്നതും ധനത്തിന്റെ മിഞ്ഞാണ്ട് യുദ്ധത്തിന്റെ അതും തത്തിലും അവസാനത്തിലും തള്ളിപ്പോന്തിവരുന്നതെന്നുള്ളതും ക്രവർമ്മാത്മന്തനെന. സാധുക്കളുടെ രക്തം ചിനിപ്പിട്ടു ധനവാനാർ ‘മതലെട്ടക്ക്’നു രീതിയും കവി ഇവിടെ പ്രധാനമായി ഉന്നിയിട്ടുണ്ട്; അതിനു ലക്ഷ്യം അടച്ചതുള്ള ഒരു വകുപ്പുതന്നെ. പേരും, അന്തു കക്കണ്ണ മാസും നശമായും വരയാതെ ഇതു മുകുടക്കാണുവാനില്ലിപ്പിക്കുന്നകിൽ കവിത കരുത്തുടി ആഴ്വാചനാമുതമാക്കാമെന്നില്ലോ?

സഹസ്രകാമളമായ രീതിയിൽ പ്രകൃതിവണ്ണന നിർഘിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ കവിക്കുള്ള പാടവം ഈ അസ്ഥത്തിൽ വേണ്ടുവോളിം വെള്ളിവാക്കാണ്ടോ. ‘വാഴക്കിലും മുടഞ്ഞുവോളിം, വിശിഷ്ടം, വാഴച്ചുവട്ടിലെ കൊതിയസമാജത്തിന്റെ വള്ളനയും മറ്റും ഇതിനു ദേശാംഗതാമുതമാക്കാമെന്നുവാനില്ലാതെനും വരിഞ്ഞായിക്കുക:—

പുലരിത്രമേഖലകളും മേലരു -

മുഖയു.....

.....ക്ലോർ വരന്തല്ലോ.

ന. വ. നാഥി.

പ്രംഭാരാജതന്നെ, പുലരിത്രമേഖലമാക്കുന്ന കൂടു
ക്ലോർമേല ധരിച്ചും, അതിനോട് തുണ്ടുലയമാറും ഒടി
ക്കിത്തെച്ചുത്തുന്ന പകലിനോട് നെടവീപ്പായിട്ടുരു കവി
ഉൾപ്പേഖ്യമിക്കുന്നതും. ഈ നിശ്ചാസമാക്കട്ടു, അദ്ദേഹം
രത്തിൽ തല ചായ്ചുറ്റിയിരുന്ന തങ്ങവല്ലിക്കളും അടി
യുണ്ടത്തുന്ന! ഈ കാല്യാരംഭം പാവങ്ങളുടെ നവവശം
ദയമാക്കുന്ന വിപ്പുവഞ്ചയും നിദ്രാലൃക്കളും സ്വന്ധിതി
അറിയാതെ കിടന്ന ദരിദ്രനാരെ വിപ്പുവമനേജാഡിവം ത
ട്ടിയുണ്ടത്തുന്നതിനേയും സുചിപ്പിക്കുന്നു. വിപ്പുവമനോ
ഭാവം, കവി ആ കാല്യത്തിൽ പിന്നീട് വിളിച്ചു പഠി
യുന്ന ഭാഗങ്ങൾക്കാണും മുകമനേയുള്ളി. ഉണ്ട്രിനോട്
മനോഭവമെന്നായാൽ ഈ ഭാഗത്തെ പ്രധാനവും സർപ്പ
ജനഹൃദയമായി മാറുന്നതാണ്.

പാവക ധനാധ്യരു, നിശ്ചലൈത്തടിപ്പിക്കാൻ

പാവങ്ങൾിൽ തങ്ങൾമാർക്കു പ്രാണവാതമെ വേണ്ട

ന. വ. നാഥി.

വെണ്ടപക വീണിയിനാക്ക സുവിശവം

നിശ്ചലുണ്ണവാതം പകത്തു കൊടുത്തു നീ

ഭാരിലുത്തിനോട് മുമ്പിൽ.

എന്നീ ഈരട്ടികൾ,

“പാവങ്ങൾക്ക് പ്രാണമായുള്ളവേണ്ട

പാപലുജ്ജംഗിമ പക വീണാൾ”

എന്നതിനെങ്ങുണ്ടാണോ,

വാനമണ്ഡപത്തിവെത്താരകത്തുവയ്ക്ക് കുർഖ

വാരിക്കൊണ്ടേങ്ങം പോയാൽ താമസി വെലക്കാരി

ന. വ. നാഥൻ.

എന്ന ഭാഗം വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രഭാതശീതത്തിലെ

“ചിക്കോണാന്തംഗ്രന്ഥം ദശാസ്ത്രം

കുട്ടാം കൈവിളിക്കേറ്റിയെന്തി

ഇനബല രാവുചയോഗിച്ചു പുക്കുളാ—

കന താരണക്കടിച്ചു വാരി.”

എന്ന വരിക്കുളി അരിനസ്തരിപ്പിക്കേണ. പക്ഷേ, ഈ സാമ്രംഖ്യിക്കൊരു കംബും വരുത്തുന്നില്ല. മഹാകവികളിൽ ഒരു ഗായാദിക്കുളി ദേശഗ്രന്ഥരേണ സന്ദാനമുണ്ടായി പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ മഹാകവികൾക്കു സാധിക്കും. അമവാ, രണ്ടുപേരുടും, സപ്തത്രം ചിന്താസന്താനങ്ങൾ ഉം അതിനും തമ്മിൽ ഇമ്മാതിരി സാമ്രംഖ്യിലും വിളിച്ചെന്നമില്ലല്ലോ. തുന്നപ്പുകളിൽ അന്തലിനാനം ലോകത്തിലെവിടവിടെ പുണ്ണിരിത്തുകി ലസിക്കേണ ധനവാന്മാരുടെ തിരോധാനബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കേണവെന്ന പറയാം. കാണോട്ടുക്കതിരകൾ സമുല്പിയേണും, ഇളിവെയിൽ നമ്പുലുകാശത്തെയും കണ്ഠതാരാക്കിളികളിൽ കൂളികളും ദോഷാവിലാസം ദരിദ്രനായരുടെ അതനന്ത്രത്തെയും അഭിവൃജിപ്പിക്കാം. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ വിഷയാനുശാസ്യം പാശ്ചാത്യലമായി പ്രകൃതിയെ വർന്നിക്കാൻ ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സരസപതിക്കുളം വെവേം കൂനാ പ്രത്യേകംതന്നെ.

പ്രകൃതിഗായകൻ എന്നപോലെ ഒരു പ്രേമഗായകൻമുടിയാണ് നമ്മുടെ യുവകവി. “അരജവാലബാല

നിൽ ഗ്രാമീണവാലതന്നാരാഗക്കുള്ളമെന്നവോലെ” എന്ന ഉപമാനത്തിൽത്തെന്നു, ഒരു ഗ്രാമീണവാലിക്കുടെ ശാലീനമായ അരംരാഗത്തെ എറു സരളമായി കവി ചിത്രീകരിക്കുന്നവേൻ നാം നേരത്തെ കണ്ണുവ ല്ലോ. ‘രാഗശീതി’യിലുകെട്ട് കവി നിമ്മലമായ സ്നേഹത്തെ സരസമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. പുഞ്ജത്തോട് വാനവാടിക്കുള്ള നിമ്മലസ്നേഹമാണ് ഇതിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും. വിമലസ്നേഹമുല്ലായ വല്ല കാമിനീകാരിക്കുന്നും കവിയുടെ ഏഴയാറ്റത്താഗത്തു കടികൊള്ളുന്നണണാവാം. സായംകാലത്തു വാടിവിഴാർപ്പോക്കനക്സുമദ്ദത്താട് വാനവാടി നടത്തുന്ന ‘അന്ത്യാമരത്തണം’ ശ്രദ്ധിക്കുക:—

അവസാനപ്രാത്മനയും വിംച്ചീട്ടുമയരത്താ—

ഡവശേ, നീഡുച്ചരിജ്ജു, പോകട്ട് ഞാരം

ഒര രാഗത്തുംവല നാമരിയാതെ നന്മ വസി—

ചുഞ്ഞുതുമിതാ കഷ്ടം, ശിമിലമായി!

രാഗശീതി.

സന്തപ്പചിത്തനായ വാനവാടിയെ സുമം ഇങ്ങനെ സമാപ്പിപ്പിക്കുന്നു:—

അശലിക്കും നിഴവില്ലുചകിക്കും നിലാവിൽ വീ—

ഞാളകണമലയാന്നന് സൃതികർമ്മപോലും!

പ്രക്തിമാതരനഗ്രമിച്ചുള്ളും ഞാനന്തമാരും

സുക്തിയാബന്നനെത്തുണ്ടുക്കരയരക്കേ!

അക്രൂഡാശക്കർമ്മ ചെയ്യുമ്പുവാനുധാരയിലെ—

അവസാനസ്തീതമയ്യും നന്നല്ലതുകേ!

വാനിൽനിന്നെന്ന സ്നേഹമോള്ള ദിവസവും വോനൊന്ന

ഗാനം ചെയ്യാൽ കതി, പോട്ട് കുതാത്മയാൽ ഞാൻ!

രാഗശീതി.

സൗജ്ഞ്യസവിനിയും മുണ്ടർന്നിയമായ കസ്മം, ത കേരം കൂടെപ്പിംഗ് തന്നോടൊക്കെമിച്ചു പുലൻ ദിവസങ്ങൾ വിഡാബൊത്തു മരണമാകുന്ന ശ്രദ്ധയിൽ ലഭിക്കുന്നു. ദിവവാരവശ്യം നിറഞ്ഞ വാനന്ദാടിയുടെ വിരഹതാ പം വള്ളിച്ചു വിപ്രലംബശ്രദ്ധാരതിനെല്ലം സുഖാന്തരത്തി വരുത്തുന്ന ഭാഗവും സുതമാം സുന്ദരമായിട്ടുണ്ട്:—

നിശ വന്നാ മലർമെഴുവണിതാവരണം ചാന്തി
നിഴവുകൾ നിരകയിൽ ചുംബനും തുകി.
ഇവ കണ്ട മരപ്പൂഞ്ഞിൽ ചിംകടിച്ചുചക വഴി—
നംവരവിഹംഗമശ്യോ, കരഞ്ഞുപോയി.

ഒഗഗിതി. ✓

പ്രേമസ്സരണം മരപ്പുരിൽ മാത്രമല്ല, തിരുക്കുളിലും പുക്കുലതാസുമാപ്പികളിലും പഞ്ചിച്ചും അതിനെല്ലം സരസ മായ കീത്തനം നിവർത്തിക്കുവാൻ വാസനാക്കവിക്രിക്കേഷ തു പാടവമാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നതും. ‘മാപ്പുന്തേളുണമേ!’ എന്ന കാപ്പുത്തിൽ കുവപക്ഷേ, സപാന്തതിവി ശിശ്യമായ പ്രേര പ്രകാശം വഴിത്തെത്താഴകുന്നതായി നമ്മുൾക്കു കാണാം: ✓

അന്നപ്പുലഹിയിൽപ്പുവിച്ചുംകൊണ്ട്
നിന്ന നീ,യാളിയുമൊന്തു വനികയിൽ;
കാളിമേഘത്തിൽ കവിത തുഴയിച്ചു
കാളിപ്പാസനെല്ലം ശകന്തളിമാതിരി.

മാപ്പു നുഡിണമേ! ✓

തോഴിയുമാത്തു പുവരിക്കുന്ന നായിക കാളിപ്പാസനെല്ലം ശകന്തളിയെപ്പോലെയെന്ന പറയുന്നതിനെല്ലം മരോമോ മനത കൂടു വേരെത്തന്നെ. അതുംിമാരുമാത്തു നവ യാവനപ്പേരുംയായി, പ്രണയഭാജനമായി ഭദ്രിന്തനെല്ലം

മുമ്പിൽ കാണപ്പെട്ട ശക്തിയെപ്പോലെയാണ് കവി
 യുടെ (നായകൻറു) മുമ്പിൽ ഈ നായിക പ്രേമാദ്ധിവ
 കമായി ഒഴുമാനയാകന്നതു് എന്നാണിവിടത്തെ അതിനു
 അം. ചെവകച്ഛില്ലയിൽനിന്നു പുവരിക്കാൻ കൈയെ
 തന്ത്രത്തെ വിഷമിക്കുന്ന നായികയിൽ സ്നേഹാരകവാമ
 സ്ഥാനപ്പെട്ടിരുന്നായിത്തീൻ കവി, അതു പൂക്കൾ പറിച്ചു്
 ‘മനസ്സേരപ്പുതിത്തുമിവനായി’ നായികയും നാല്ലുന്നതു്,
 അവർ ‘നാണംകണ്ണി’വനു് അതു വാദ്യങ്ങളോടും
 അതുകൂടികമായിണ്ടായ വരസ്സുകരപ്പുത്തന്ത്രാർക്ക് കവിയു
 ദെ മേനിയിൽ ‘കാമരുപളകല്പവാഹമരക്ഷണം’ ‘കാള
 മിളക്കി’യതു്, അവർ ‘മനാക്ഷിപ്പള്ളികടാക്ഷത്തോടൊ
 തന്ത്രായ മനസ്സുത്തന്ത്രാർക്കുത്തുരുത്തുരുത്തുരു...’യതു്, ‘എ
 തോ മഹാസില്പിയെന്ന കൈവന്നവോൽ ഫീതി ചേ
 തല്ലിലുംചേരുന്ന്’ നായകൻ മടങ്ങുന്നതു് എത്രയും സ
 സേമായി ഇവിടെ വള്ളിക്കപ്പെട്ടുനു. കാലങ്ങൾ കഴി
 ഞ്ഞു; നായിക വിവാഹിതയായി! ഇങ്ങനെ അവർ പര
 കീയയായിട്ടു് കവിക്ക് ഇം ‘പുജ്ജികാനവനിക്’ കാണം
 ബോശപ്പോം പുവരംഗസ്തിയും തൊരംനുജന്മമായ
 സകടവും ഉണ്ടാക്കുന്നതായി വള്ളിച്ചു് കാലും അവസാ
 നിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക:— ✓

ശാന്തി വിടകം മുഹമ്മദുമത്തിൻറു

.....മാപ്പു നാഡിംനമേ!

അതുമുഖിയായിരുന്നു കൈ പ്രധാനലക്ഷ്യണം അതുമാ
 ചേപക്ഷിക്കതയാണ്. അവനവന്നുംബന്നുംക്കും വിഷ

യദ്ദേശം അതുസ്താപ്തര അധികമായിരിക്കും. ഇതിലെ എല്ലാക്കാവുംഡളിലുംതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായോ ചരോക്കു മായോ, കവി സ്റ്റിയാറഭവങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുത ധമാസനം ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

‘കൈവുജ്ഞങ്ങൾ’കുൽ കാണുന്ന ‘മിസ്സിസ്’തെന്ന പ്രംരിയാണ് ഇനി ഒരു വാക്കു വിനയാനുള്ളതു്. യ മാത്രമായ മിസ്സിസിനും അതുമാവും ഇംഗ്ലേഷിനും ത നിലുള്ള,—മെമറ്റവർത്തുാ ജീവാത്മാവും വരമാത്മാ വും തമിലുള്ള,—നേരിംജ്ഞബന്ധതെന്ന അസ്സുജ്ഞമായി ശേഖരണേന്നും,—അരന്നുംവിശിഷ്ടശാസ്ത്രജ്ഞായതിൽ വി ശക്തിമാക്കകയാണ്. ഇം തോതു വെച്ചുനോക്കുന്നു നിരാക്കൊപ്പമായി ഇം പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പെട്ടു കവി തകർ ഇതിലുണ്ടെന്ന തോന്നനില്ല. (ബാനവാടിയും മ യുമലക്കും തമിലുള്ള ‘രാഗഗീതി’ പ്രത്തിയും അതുമാവും തമിലുള്ള പ്രേമാലാവമായി അഭ്യവസാനിക്കുന്നതോടും), എന്നാൽ ഇന്നുതെന്ന കവിലോകതെന്ന തെല്ലു ടിപ്പിപ്പി ക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥതയാണ് മിസ്സിസിസമകിൽ അ ‘ഹണം’ ഇതിലെ ചുരക്കം ചില കവിതകളിൽ നിശ്ചി ക്കുന്നാണ്. എന്നാൽ അതു ഹണം ഒരു ഹണമല്ല ദോഷം തന്നെയെന്നു പരിശോധിക്കാതെ തന്മുഖം. ‘തീപ്പോരി’ യിലും ‘ഉന്നാത്തിനേരം കാടക്കഴിവിലും പ്രതിപാദി തമായ അത്രയും കണ്ണുവിടിക്കാൻ വലവുകു ‘മുണ്ടിത്ത പ്പേ’ഉണ്ടായി വന്നു; എന്നിട്ടും അതു പരിപൂണ്ണമായി കണ്ണുകിട്ടിയെന്നുനിക്കിലിമാനമല്ല. ഉള്ളിട്ടും മഹാകവി ആട്ട ‘കവിയും കീതിയും’ എന്ന വണ്ണക്കാവുത്തി

നെറ്റ് കു വിഴുരഹ്യായ ‘ഹാടക്കണ്ണലി’വിശ്വേ എന്ന ശക്തി
 കുന്ന. അവിടെ യഥഃപ്രാതമിയായ കവി, തന്നെ ക
 കവിതകർമ്മം തനിക്കു പരിപൂർണ്ണയശസ്ത്രങ്ങാക്കാത്ത
 തിൽ ദൈശിക്കുന്ന. ചൊട്ടക്കവിതകളുള്ളതുന്ന ക്ഷുദ്രക
 വികലേ അധിതാതീതമായി താലോലിക്കുന്ന കീത്തിക്കേ
 വിയോച്ച കവി തന്നെ സകടമുന്നത്തിക്കുന്ന. കു ശത്രാ
 ബും കഴിയുന്നോമം ഈ ക്ഷുദ്രകവികളിടെയെങ്കു കുമ
 കഴിഞ്ഞതു്, സാക്ഷാത് കവിയുടെ കാവ്യങ്ങളം തജഞ്ഞ
 മായ യശസ്വം അവഗണിക്കുമെന്ന കീത്തി സപ്രഭ
 ത്തിൽ കവിയെ സമാദപസിപ്പിക്കുന്ന. എതാണ്ടിതു
 പോലെ, തന്നെ ആരംഭംഞ്ചും ഇന്ന് അധിക്കിപ്പിച്ചുള്ള
 കുന്നവുകളും ഒന്നകാലത്തു് അവ സവാദത്തുണ്ടായി
 തത്തിനുകുന്നുള്ള കു പ്രതീക്ഷയാണെന്ന തോന്നുന്ന, ‘ഉ
 നാഭത്തിനെറ്റ് ഹാടക്കണ്ണതു്’ ആലപവിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ,
 ഉള്ളിരെന്നു ഉള്ള സ്വഭ്യവു്, ചങ്ങമ്പുഴയുടെ അടി ഈ
 ഗാഗത്തു് അസ്ത്രഭ്യവുമായിക്കാണുന്നവുനമാറു്! അതെ
 ഞങ്ങനുമിരിക്കുടെ. കാവ്യം പഠിതാവിൻ്റു് അനാധാരണ
 ന അവധാരുമാക്കുന്ന പ്രതിപാദനവുംപ്രതിരോധത്താട്ടു
 ടിയിരിക്കുമെന്നുള്ള വണ്ണകാവ്യപ്രസ്താവനത്തിനെറ്റ്
 മണ്ഡിക്കലക്കുന്നം പ്രതിതത്തിൽ അനന്ത്രണീയമാണ്.
 ജീവിതമസരത്തിനെറ്റ് ദൈശസമ്പ്രദായിൽപ്പെട്ടു ന
 കുംതിരിഞ്ഞു വിനുമണാരിദ്ധ്രമനഭവിക്കുന്ന അധ്യനാതന
 നാക്ക് സാമ്പിത്യാസ്താദനത്തിനു യമാകമഞ്ചിൽ ഭിപ്പ്
 മൊയി മാറും ലഭിക്കുന്ന വിനോദവേളകളിൽ, തല
 ചുംബാടു ചുക്കിയുന്ന ഫീതിയിലുള്ള പ്രതിപാദനം ആരം

ണിയമായിരിക്കയില്ല. ശ്രീ. ചങ്ങനുഴയെപ്പോലെ അതിഭാവിയും കല്പനാവിഭവനംബാധ കൂടുതലാക്കാക്കാക്കം ഇം കൂപ്പും എത്ര നിജീയാസം പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്!

ശ്രീ. ചങ്ങനുഴയുടെ ഭാഷാശാലിയെക്കറിച്ചുകൂടി കൂടുതലാക്കാക്കം ഉള്ളടക്ക. സമസ്യക്കാമിയുംഡായ ലഭിതവപദ്ധതിയുടെ സുഖസമേളനംകൊണ്ട് പണ്ഡിത പാമരഹൃദ്യമായ കൂടുതലാക്കാക്കം കവിജനാവായ ഇം സാരസപതാചത്വർത്തിനാജീവന്റെ; അല്ലതനകവിതകളിൽ സവാതിശായിയായ ഭ്രംജനവും ഇതുതന്നെ. ഗഹനനുസരങ്ങളായ അതിന്റെവിശദ്ധംപാരം തദ്ദീംയുക്തങ്ങളായ ലഭിതവപദാവലികളിൽ സമുച്ചിതമായി നിക്ഷേപിക്കാവാൻ വല്ലുചചല്ലായ കൂടുതലാക്കാക്കം മീതകവിക്കേ സാധിക്കും. ഗുഹം അനുഭവാഗ്രം പ്രസ്തുതഭാഷാശാലിക്ക് ഒഴുാന്തമാക്കയാൽ എത്രക്കിഴും ഭാഗംപാരം പ്രഭാതുകമായി എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതില്ലപ്പോൾ ‘ന ഹി മഴുമഴുകായാ കപാവി മാധുരുഭേദഃ’ എന്നാണഭേദം.

ശ്രീ. ചങ്ങനുഴ്ജ്ഞം അദ്ദേഹത്തിനീറം അല്ലതനില്ലായിരിയായ കവിതയ്ക്കും ഉത്തരോത്തരം ശോഭനായ ഭാവിയെ പ്രാത്മിച്ചും, പ്രതീക്ഷിച്ചും, ജീവിതവെവശമുഖ്യളിക്കുന്നും കഴിയുന്നതു മുക്തനായി, സകലജനമനോന്നനും കൈമാറ്റുന്നതു അനവല്ലുമായ അനവധി കാഖോപം മാരണമുഖ്യമാക്കാതെ കൈമാറ്റിപ്പുണ്ടായിരിക്കും, അനുഗ്രഹീതനായ ഇം യുവകവി അചിരേന്നു കൂടുതലാക്കാക്കം

യാധിത്തീരട്ട് എന്ന സമ്പാദനമനാ ആശംസിച്ചും ഇവ
ലഘുകാംപുരാജരിയെ തൊൻ സമൃദ്ധിയസമക്ഷം സാമ്രാം
അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പ്രവിത്താനം, } റവ: ദോക്കർ എബ്രൂഹാം വടക്കരൻ ।
3—2—'42. } വി. എ., പി. എച്ച് ഡി. ഡി. ഡി.

—————><————

ക നാം പ തി പ്ലി റ റ റ ✓

പ്രസ്താവന

സഹഭയഗിരോദത്വം, പണ്ഡിതവരേണ്ടുനമായ കരത്തമവിമർക്കൻറെ അവതാരികയും, ഭാഷാസംസ്കാരം സാമൈയസാമിത്രുംഖിൽ കൗദ്യവാലെ നേപ്പണിയാജ്ഞിച്ചിട്ടുള്ള മരൊരാങ്ങ മഹാശയൻറെ മുഖവരയും, ഈ പദ്മസമുച്ചയഗ്രഹത്തെ അതക്ഷമാംവിധിയം അലക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു വിശേഷിച്ചുായ പ്രസ്താവനയുടെ അവയ്ക്കും ഇതിനില്ല; അതു വേണ്ടെന്നു തൊൻ ഉദ്ദേശിച്ചിക്കുന്നതുമില്ല. പ്രസാധകൻറെ നില്വിന്യം കൗ മാതൃമാണ്, ഒഴിവുമാരാനാകാത്തവിധിയം, എന്നു ഈ കുത്രുതതിനു പ്രമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അതു മായി തൊൻ എൻറെ പ്രിയവായനക്കാരെ അറിയിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലടങ്കിയിട്ടുള്ള കവിതകളുടെ ഒരു പ്രധാനവിമർശനമാണ് സുഭീഗ്രവും സാരസവൃന്ധവും അവതാരിക. ഇതിലെ കുതികളിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ള അതശയങ്ങൾ, അതശങ്ങൾ, ചിന്താഗതികൾ—ഈവയിൽ പലതിനോടും കൗദ്യവാലെ അവതാരികാക്കാത്തവു വിശ്വാസിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു. കരഞ്ഞുള്ള യുക്തിയുടെ കവചം ധരിച്ചുകൊണ്ട് ധമ്പയീരനായ കൈ പോരാളിയെപ്പോലെ അചബവുലനായി നിലകൊള്ളുന്ന ഈ സാമിത്രുമമ്പഞ്ഞതെന്ന കേവലം ഒരു സാമിത്രുവില്ലോത്തുകനായി സമീ

പിക്കയാണെന്ന സഹാരയനാർ തെററിലുവിക്കേണ്ട! അദ്ദേഹത്തിനേൽക്കും നിരക്കശമായ വിമർഖപാടവം അംഗളതാഹമവും, അദ്ദേഹമംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിശ്ചക്ഷിതായ നിത്രവണ്ണപഭാതി ഇന്നതെത്ത് വിമർഖനാക്കി മാർപ്പണ ശക്കവുമാണെന്ന നിസ്സംശയം വരയാം. ഒച്ചിത്തേതെന്നോ സംഘാട്ടിച്ചേപ്പാദിമനോഭാവങ്ങളിടെ സമർപ്പിതെന്നോ അധ്യാരമാക്കി, കവിയെ കൗകിൽ ആകാശത്തേക്കുള്ള പിടിച്ചുയത്തുകു, അപ്പാത്തവക്കിം പാതാളത്തിലേക്കുടിച്ച താഴുകു ഇന്നതെത്ത് വിമർഖമാനിക്കും നീതി. സാമിത്രവിമർഖകലയെ ദയനീയമാംവിധം പുണിചരിപ്പിക്കുന്ന ക്രയവകു പാശണ്യമാക്കുന്ന പാലിക്കുളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പേരുള്ളതുകൾ കാണാനുബാദം എത്ര അടിയറച്ചു ക്കുമ്പുള്ളും തെപ്പുാരിളുക്കം തട്ടിപ്പുാവുകതുനും ചെയ്യും. യശോരിമനം, മലിതചക്രവർത്തിയുമായ ഇം. പി. ആം മരും സപ്രചൂടും വിഹരിച്ചുകുന്ന മലിതസാമ്രാജ്യത്തിൽ, വിമർഖനാക്കം ഹാസസാമിത്രകാരനാക്കം മരുമാണെന്ന നാട്ടുന്നിൽ, പാരപ്പുറതുകയറ്റിപോയുള്ളാലിൽക്കാണ്ട് വിശ്വരൂപം കാണിച്ചുകോലം തുള്ളുന്ന ക്രയവകു അനാമപ്രത്യേകതങ്ങളാണ്, ഇന്നാവിഭിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹന്യൂളുവരുന്നു ഉള്ളിന്നവിളികൾ ഇന്നതെത്ത് സാമിത്രാന്തരിക്കുന്നതെ അക്കുന്നവുമായ രീതിയിൽ അലക്കോലപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഇന്നോളം അന്നോളം അഭിമുഖദശംപോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത സമിതിക്കും, എൻ്റെ ഗൃഹത്തിനൊരുത്താരികയെഴുതിത്തന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നം, അതുവിമർഖപരമായിരിക്കുന്നെമെന്നം ഞാൻ റവി ഹാസി

സോട്ടൈഫിഷ്ട് അമാത്മവിമർശകലയോടുള്ള ഏ നെറ്റ് കേരളിക്കാണ്ട് മാത്രമാണ്. അതു സ്നേഹപൂർവ്വം നിപ്പമിച്ചതന്നതിൽ തൊൻ എന്നെന്നേഴ്സും അദ്ദേഹ തത്തിനോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എനിക്കു നിള്ക്കുന്ന വിലയേറിയ ഉപദേശങ്ങൾ തൊൻ കൂത്തജ്ഞത്താ പൂർവ്വം സ്റ്റീകരിക്കുന്നു.

“മേ കവേ, അതിലേ അല്ലോ ഇതിലേ; സമൃദ്ധായ പരിജ്ഞാരമായിരിക്കുന്നും തന്റെ സാമ്പത്തികമുന്നേരലക്ഷ്യം; അതിനും സമമതമില്ലാത്തവക്കിൾ ഇട്ടു താഴേ തന്റെ പേര്” ഒരു വശത്തുനിന്നും കയ്ക്കുട്ടർ ശാലും പ്രിടിക്കകയാണ്; സംഘം ചേന്നും ആജ്ഞാനാനുവദത്തിൽ അതുകൊണ്ടുകയാണ്. “വേണ്ടെ, കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി അണും. അതിൽക്കവിഞ്ഞു കയ്ക്കുശേരും തനിക്കു പാടി സ്ഥിരം; താൻ സഞ്ചയ്യാരാധകനാണും; സമൃദ്ധായപരിജ്ഞാനത്താക്കാം വേരെയെന്നും; — ” മരൊരായ കൂട്ടർ മൗലാഗത്തു നിന്നുക്കാണ്ടും ഭോജിക്കുന്നു. പാവം! കവി, ഇക്കൂട്ടരു ടേഡ്യും മല്ലുത്തിൽ നിന്നുക്കാണ്ട് പോവശി കാണാതെ ദിഷ്ടമിക്കുന്നു! സമൃദ്ധായപരിജ്ഞാനതാഖാദേയ കഴിയു കവി എന്നും നിംബുന്നിക്കുന്നതിൽ അത്മമില്ല; എന്നാൽ സമ ദായത്തിലെ കരംഗമനന നിലയിൽ അവന്റെ സേവനം അതിന്റെ ഉന്നമനത്തിനും ക്രന്മവടിയായിത്തീരുന്നവുകിൽ അതിലെവനെ പഴിച്ചിട്ടും കാഞ്ഞമില്ല.

സമൃദ്ധായോന്നമനത്തിനവേണ്ടാ കവി, കൈക്കൊ ഇഴുന്ന പലതികളുകൾിച്ചാണും ഇവിടെ അവതാരിക്കാ കാരണ വലിയ അഭിപ്രായവുമുണ്ടാണും കാണുന്നതും. അ
രം

തിൽ തികച്ചും യുക്തിയുള്ളും. എന്നാൽ യുക്തിയെ അത്യാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അരദ്ദേഹത്തിനെന്റെ നിഃസ്ഥി സ്ഥാപിച്ച എത്രതോളിം പ്രായോഗികമാണെന്നെന്ന് എന്നിക്കു ശൈലീയുള്ളിട്ടുണ്ട്. ഈ ലഘുപ്രസ്താവനയിൽ സുഖിപ്പമായി അവക സംഗതിക്കുകയില്ലെങ്കിലും ചുമ്പ് ചെയ്യാൻ സംക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടില്ല.

ഇതിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ളവയിൽ തീപ്പൂർണ്ണി, ഉന്നം ഒത്തിനെന്റെ കാടക്കാര്യത്തെ എന്നീ രണ്ട് തുതികളിൽ “പ്രതി വാഴിത്തമായ അത്യാധുനിക കണ്ടവിടിക്കാൻ പലവുകൾ മണി തുച്ഛപ്പുണ്ടതായി വന്നു. എന്നിട്ടും അതു പരിപൂർണ്ണമായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നിരിക്കാമാറുമില്ല” എന്നും അവകാരി കാകത്താവു സൗചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. തീപ്പൂർണ്ണി എന്ന കവിത ഉമാകുമാരിന്റെ അത്യാധുനിക സംക്ഷിപ്പമായ ശിതിയിൽ അരദ്ദേഹം അവതാരിക്കുടെ അത്യാധുനിക വിശദപ്പെട്ടതിയിട്ടുള്ളും. അതിൽക്കവിഞ്ഞെ അത്യാധുനിക ശാംഭിഞ്ഞമൊന്നും അതിലെബാട്ടില്ലതാണോ. എന്നാൽ രണ്ടു മത്തെ തുടി അങ്ങനെയല്ല. പണ്ഡിതനും കശാഗ്രജുല്പി യുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെപോലും അത്യാധുനിക പരിപൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥി തിക്ക് കൈ സാമാന്യവായനക്കാരനെന്റെ നില എന്നതായി രിക്കമെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പക്ഷേ പ്രതിപാദന ശിതിയുടെ വൈലക്ഷണ്യമായിരിക്കാം അതു പലുത്തിനെന്റെ അസ്പൃഷ്ടതയ്ക്കു കാരണം. എതായാലും അതിചല അത്യാധുനിക എന്നെന്നു വിശദിക്കിരിക്കുണ്ട് കത്തവും എന്നിക്കുണ്ട്.

അശോഭിലാഖിയും കല്പനാക്കലാമായ കൈ ചിത്ര കാരൻ! — പക്ഷേ അയാൾ നില്പന്നാണ്; പട്ടിഞ്ഞിക്കാ

രാം. ഒരു കൃഷ്ണകലാകാരൻ വേണ്ട പദ്ധതി മാനസികസില്പികളിൽ അധികാർഡിയാണ്; തന്റെ കഴിവുകളെപ്പറ്റി അധികാർഡിയാണ് വിശ്രാംവും ഇല്ലോടില്ല. പക്ഷേ ലോകത്തിൽ അധികാർഡിയാഥാക്കണമെന്നും സിലവിക്കുന്നില്ല. അധികാർഡി ചിത്രങ്ങൾക്കും സാഹിത്യക്കാരികളുമായ കൈ ജീവിതം അധികാർഡിയാക്കണമെന്നും സാധിക്കുമായി കൗൺസിൽ അധികാർഡി അത്ഭുതപ്രാണിക്കും ബാഹ്യമായ മോട്ടിഫ്കിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവരെ അരുകും വാങ്ങുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിലായ ചലനചിത്രത്താരണങ്ങളിൽ ചിത്രങ്ങളിൽ മാറ്റം കണ്ണാടിച്ചില്ലിട്ടും അല്ലതുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അലക്കരിക്കുവാനാണ് ജനങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നതും; ഒന്ന് സാമാന്യത്തിന്റെ കലാഭിരാചി അങ്ങനെ സീലിക്കുമ്പോൾ മേഖലയിൽ വര്ത്തിക്കുന്നും — കേവലം ഒരു പരിജ്ഞാനത്തിൽ ഭൂമിച്ചു' ലോകം ഭോഗലോധുവതയിൽ മുണ്ടിച്ചുകുന്നും — ഉന്നതാദർശങ്ങളാൽ പ്രദിശ്മായ കരാത്തീയമേഖലയെ അത്യുദ്ദേശിക്കുന്ന അധികാർഡി ചിഹ്നത്രാവത്തിലുള്ള ചിത്രങ്ങൾ(Sympathetic sketches) ഇതിലോകം അശ്രദ്ധ ഭാവിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണെല്ലാം. ചിത്രകലയുടെ മാലികത്തുപ്പണം യാതൊന്നുമറിയാതെ വെറും ചായപ്പുകിട്ടുകൊണ്ടു ജനങ്ങളെ അക്കഷിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ കോടിക്കണക്കിനു വീറഴിഞ്ഞും അവയുടെ കത്താക്കന്നാർ കമ്പേരപദ്ധതിയിൽ പ്രശസ്തരായി കഴിഞ്ഞതുട്ടുന്നു. കലാപരമായി നോക്കുന്നും അധികാർഡി ചിത്രങ്ങളെ സമീപിക്കുവാൻമോലും യോഗ്യതയുള്ളൂ

കൈ ചിത്രമെക്കിലും അരുകും നിന്മിക്കുന്നില്ലെല്ല. ദേക്കര
 മായ പാരിപ്പുവും, ഉറുതെന്നരാഹുവും, നിംബിലുബിൽക്കു
 യോട്ടക്കുടിയ ലോകത്തിന്റെ അംഗീകാരം കാണുന്നോഴ്ചയുള്ള
 ഉർക്കടമായ ഉദ്ദേശവും അടിക്കടി വല്ലിച്ചുവല്ലിച്ചു^o
 അരയാർഥക്ക് ഭാര്യ പിടിക്കുകയും, അരതു^o അതിന്റെ പ
 രമകോടിയിലെത്തുന്നോപം അരയാർഥ കൈ ഭാരതാത്തുവ
 ത്രിയിൽ അനീതനാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അരയാർഥ അ
 വിടു കിടന്ന നരകിച്ചു മരിക്കുകയാണോ. അതു ശരവസാ
 നന്നിമേഷങ്ങളിലുള്ള അരയാളിടെ ഏപ്പയപ്പാരമാണോ
 ഇം കവിതയിലെ പ്രതിപാദ്യം. യഞ്ച്ചുപിനോട്ടുള്ള ഉർക്ക
 കടമായ അഭിനന്ധവേണും അതു അന്തുനിമേഷത്തിലും അ
 യാശ്ശേ വിട്ടുചിയുന്നില്ലെല്ല. അതിന്റെ കരാറു അരുളു
 ഷമെക്കിലും അനുഭവിച്ചിട്ടു മരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന
 യാർഥക്കാശാഖയ്ക്കും; പക്ഷേ സാധിക്കുന്നില്ലെല്ല. അരയാളിടെ
 സകല്ലത്തിന്റെ മുൻപിൽ അതു മോഡിനിയുടെ—കി
 ന്തിയുടെ— അലെഴക്കിക്കണ്ണുന്തും. അലത്തല്ലുന്നു. അതു
 കാരമായിരി വല്ലപ്പും കൈ മിന്നൽപോലെ അവിൽ
 വികം. തപരയോടെ അരയാർഥ അരുളുംഷാൽസുകനാ
 യി മനോട്ട് കുതിക്കം— പക്ഷേ കനത്ത ഇരുന്നുചിയാ
 ണോ മുമ്പിൽ!— അവക്കും, അപ്പത്രുക്കുയായിക്കഴിഞ്ഞതു!

പ്രസ്തുതപ്പെട്ടും കൈ നാടക്കിയസപ്രയംഭണമാണോ.
 മാനസികരോഗം ബാധിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള കൈവന്നുറ അന്തുക്കാ
 ലത്തെ മനോപ്പാവാരോത്താവനകളിടെ ചിത്രീകരണ
 ക്കിൽ തെണ്ണുണ്ണുപ്പുത സംവിച്ചുപോക്കുന്നക്കിൽ,
 അത്തരു വലിയ അവരാധമാണോ എന്ന തോന്ത് ശക്കി

കേന്ന. വേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം അതിലെ കാരണ വരിയും പൂബ്രഹിത്യോ എൻ്റെ അഭ്യരം വെള്ളിമ്പുട്ടുള്ളവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണോ. എഴുള്ളുന്നവരും, വായിക്കുന്നവരും കൂടുപോലെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തവയാണോ ഇന്നത്തെ കവിതകൾ എന്ന പദ്ധതം അവലൂപ്പിക്കുവാനും ആവാം. കൂടുപക്ഷം അവർ പറയുന്നതു ശരിയായിനിങ്ങോ. എന്നാൽ എന്നാല്ലുംബന്ധിച്ചിടതെന്നാലും അതിൽ പക്കിടക്കുകയും അതിൽ പക്കിടക്കുകയും.

മഹാന്മാര്പ്പട്ട അദ്ധ്യതാതികാക്കുതാവിൻ്റെ അവരുടെ പേരും പേരും, നമ്മിവരുക്കുന്ന അവക്കു ഭാവിയിലെ എൻ്റെ സാക്ഷിത്രസംഭാഷണ ഇൽ അവാച്ചുമായ സ്ഥാപിക്കുകതിയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നോ അംഗീകാരത്തിൽ ഞാൻ ഉറപ്പുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

അടക്കത്താണി എന്നിക്കു രണ്ട് വാക്കു പഠിയാണുള്ളതും ഇതിനും ഒരു ദിവ്യമാരായെഴുത്തിനുതന്നാട്ടുള്ളതും മഹാന്മാര്പ്പാഡിച്ചുണ്ടോ. എൻ്റെ വില്പനമീജിവിതത്തിലും സഹായിത്രപരിഗ്രമത്തിലും എന്നു വകുപ്പെയ്യുകയാണോ ശ്രീ. കെ. പി. എസ്. മേനോൻ. കൗദ്യാഗ്രികൾനിഖിൽ കാരുമ്പു, സംസ്കാരത്തിലും, സമ്പത്തിലും, സാമ്പത്തികത്തിലും, സംഘടിത്തിലും, സംജ്ഞാസ്ത്രത്തിലും കൂടുപോലെ അത്രുന്നതുമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിൽ സമ്മൂലസിക്കുന്ന ഒരു മഹാന്മാരാഡേശം. കേരളീയരട്ട അഭിരൂച്ചാക്കണംദ്രോഹിജനം പറാത്താൽ അതിരോച്ചാക്കിച്ചുട്ടു സ്വീംബു

പും അരുങ്ങം അരുരോപിക്കേണ്ണെ തോന്നാനില്ലെ. അരദ്ദേഹ തെക്കപ്പോലെ ഉയൻ സ്ഥാനത്തേളിൽ വത്തിക്കേണ്ണവർ സംജ്ഞാശീലരായിത്തീരുന്നതു സ്പർശ്ചത്തിനു സുഗന്ധം സിലഡിക്കേന്നതുവോലെയാണ്. അരദ്ദേഹം സദയം എറി നിക്ഷ നാല്ലിയിട്ടുള്ള സമാധാനപാട്ടം പ്രോത്സാഹന തോംകണ്ണം എന്നെന്നു അവന്തുച്ചടാസംവരെ തൊൻ അരദ്ദേഹ തോട്ട കടപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ണെ. എന്നിക്കുദ്ദേശ്യതോടുള്ള ഒക്കതിന്റെമാനാദരങ്ങളുടെ കരഭൂയ ചിഹ്നമെ നെ നിലയിൽ ഇം ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു സമപ്പിക്കു വാൻ സാധിച്ചുതന്നെ തൊൻ കു മഹാഭാഗ്രഭായിക്കു കുതുകയും അരദ്ദേഹത്തിനു മേൽക്കുമെൽ സവധാനിലെ കും പ്രായമ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈതിനെന്നു പ്രസാധകൾ കു മാസത്തിനു മുൻപു വരെ എന്നിക്കുവൈച്ചിതനായിരുന്നു. എന്നെന്നു കുടിക ത്രോടുള്ള പ്രേമം കൂദ മാത്രമാണ് ഇം സമാധാരപ്രകാശനത്തിൽ അരദ്ദേഹത്തിനു പ്രേരകമായിത്തീനിന്നിട്ടുള്ളതുള്ളതും. സഹഃഖ്യാഗ്രൂഹനനായ അരദ്ദേഹത്തിനോടുള്ള എന്നെന്നു അക്ക ഉഴിഞ്ഞു കുത്തജ്ജത്തെയെങ്ങുടി ഇവിടെ രേഖപ്പെട്ട തത്തിക്കൊള്ളുട്ടു! — സ്ത്രീകെക!

College of Arts
Trivandrum
25—6—1117

ചങ്ങന്മ കുഞ്ഞവിള്ള.

ഒ സൗം പ തി പ്ലി റ എ

പ്രസ്താവന

ഒരു വച്ചതിനില്ലിൽ ഈ കൃതിക്ക് കര പുതിയ പതിപ്പിന്റെ ശ്രദ്ധിക്കാവാത്തിനില്ലെങ്കിൽ അന്തരിക്കം കൈക്കി തന്നെ സഹായമോക്കേതൊട്ട് എന്നർ അല്ലെങ്കിലും കൃത ജനത പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളിട്ടുണ്ട്! ഈ പുതിയ പതിപ്പിൽ അഭ്യു കൃതികൾക്കും ചെത്തിട്ടുണ്ട് എന്നും കൃതികളും ഒരു പ്രചരണത്തിൽ അതുനും കൂടുകും പ്രഥമിപ്പിക്കുന്ന പ്രസാധകനാണോട്—മുഖ മുഖ മുഖ മുഖ—പ്രവർത്തകനാണ്. ഈ കൃതിയുടെ സവാവകാശങ്ങളും, എന്നും കാലഭേദങ്ങൾ, എന്നും പ്രിയസന്ദേശരിയായ ശ്രീമതി ഇന്ദരാ ദേവിക്കു എന്നർ സ്നേഹപൂർവ്വം പ്രഭാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇടപുള്ളി, }
20—1—1119. } ചന്ദനപുഴ കൃഷ്ണപിള്ള.

കുറിതകൾ

	അന്തഃ
1. വാഴക്കവ	1113 കമ്പി
2. കൊട്ടകാരഡകചിഞ്ഞ്	1112 മകരം
3. നവവർഷനാലി	1109 ചിങ്ങം
4. തീര്മ്പാലി	1107 ഇടവം
5. മാവാൺചുവട്ടിൽ	1117 ഏന്റം
6. രാഗത്തിൽ	1108 വൃഥാക്കം
7. മാസ്യ നൽകേണ്ണമെ!	1112 മീനം
8. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മന്ത്രിൽ	1112 യന്മ
9. ആ കൊട്ടകാരഡ്	1113 കുംഭം
10. കവിയുടെ ഘുമാവ	1116 മേടം
11. ഉന്നാതത്തിന്റെരകാടക്കളും	1117 മിച്ചന്മ
12. ശിവിതത്തിന്റെ നേടവിള്ള്	1119 ചിങ്ങം
13. ഇന്നാത്തെ നിവ	1112 കുംഭം
14. പിഞ്ജരൈതം....	1116 യന്മ
15. പരിവർത്തനം....	1118 കാക്കാടകം

F. B.

വന്മാപ്പുമേ, നിന്തു
നിമ്മലഹ്രഭത്തിൽ
വഴിയും സുഗന്ധത്താൽ
കോപംമയിക്കാഉള്ളൂ, തൊൻ!

ക്ഷേരയാശനനാലും നീ,
മാമകാത്മാവിൽ പ്രേമ-
ധാര പെയ്യണ്ണയുന്നതു
നിന്തമുനസദൈജ്ഞപാ!

നീന്തു തൊൻ മാക്കിപ്പു,
നീ വെറും സപ്രൂഢകണ്ട
നിന്നാലോ?—ഓഗ്രം നീനു—
പൂഞ്ഞകം ചാത്തിച്ചാവു!

Edappally. }
1—4—1114. }

C. K. P.

၁၁၅ കുല

മലയപ്പുലയനാ മാടത്തിൻ മറബത്തു
മഴവന്ന നാളിയ വാഴ നട.
മനതാരിലാശകർപ്പംപോലതിലോരോരോ
മഹതകക്രമം ചൊടിച്ചുവന്നു.
അരകമക്കാടാങ്കളിലെന്നായതിനേയു—
മഴക്കിപ്പുലക്കളിയോമനിച്ചു.

മഴയെല്ലാം പോയപ്പോൾ, മാനം തെളിഞ്ഞത
മലയൻറ മാടത്ത പാടുവാടി (പ്പോൾ)
മരമെല്ലാം പുത്തപ്പോൾ, കുളിർക്കാറുവന്നപ്പോൾ
മലയൻറ മാടവും പുകൾ ചുടി.
വയലിൽ വിതിപ്പു വിതിയേണ്ട കാലമായ്
വള്ളരെപ്പുണിപ്പാട് വന്നാളിടി.
ഉഴുകവാൻ രാവിലെ പോകം മലയൻ—
മഴക്കിയും—പോതനേപ്പാളിന്തിയാവും.
ചെറുവാഴത്തയ്ക്കിൻ വെള്ളിമൊഴിക്കവാൻ
മറവി പററാറില്ലവക്ക് ചെറും.
അരഞ്ഞിനമങ്ങരോ ഗ്രാമത്തും ചെയ്യാ—
ലതുവെഗവേഗം വള്ളംവന്നു.
അഭ്യവാലബാലനിൽ ഗ്രാമീണബാലത്—
നാശരാശകന്തളിമെന്നപോലെ!

പക്കല്ലാക്കാക്കപ്പുത്തങ്ങളിാവാഴത്തെന്നായു—
പ്രഭവതാനിയ്ക്കുമേൽ ചെന്നിരിയ്ക്കും.

പൊരിയും വയറുമാ, ജൂഡുക്കോട്ടംവെയിൽ
 ചൊരിയുന്നോഴി, തസ്മൈലക്കിടാദാദം,
 അവിടെയിങ്ങനു കളിപ്പുതു കാണ്റകി, ലേ-
 തലിയാത്ത എത്തുമലിന്തുവോകം!
 കരയും, ചിരിക്കം, മിട്ടുംിടത്തമി, ലാ-
 ‘കൈമാടക്കെടുന്നാർ’ മല്ലടിക്കം!
 അതുകാണ്റകെ, പ്രൂരിവെയ്യലിൻ എഴയത്തിൽ
 മലിവിന്നുറ നന്നവോക നിശ്ചയവിരിക്കം! (കൂടിയു-
അവഗണ്മാ, രാത്തന്മാ, രാലംബമീനന്മാ-
 വൈക്കെട സകടമാരിയാൻ?
 അവരല്ലംനാന്മാ, രാതവമന്മാ-
 വൈക്കെട പട്ടിനിരൈനു തീരാൻ?
 അവരാദ്ദ് ചിത്തന്മാ, രവധാസവാത്രം-
 ഇവക്കെട ദിരിത്തുംഭീതേംഞ്ഞാൻ?
 ഇടത്താണി നീറയുനു നീയമന്നുമം, നീതിക-
 ഖിടമില്ലവക്കാനു കാലുകത്താൻ!
 ഇടുനു കഴക്കുവെള്ളുടശറിക്കിക്കയാ-
 ണിടയില്ല ലോകത്തിനവരെ നോക്കാൻ.
 ഉമിനീരിക്കാതപ്പൂവങ്ങമം ചാവുന്നോ-
 ഉപക്രൂഢിയവോല്ലും ചെറ്റിടണേ.
 മമമതവിത്തപ്രതാവമേ, നീ നീന്നുറ
 മരിരാത്സവങ്ങളിൽ പക്കുക്കാളുള്ള!!

*

*

*

പറയുനു മാതേവൻ:— “ഈ തൊല്ലിപ്പുവന്നുറ
 പഴമെത്തു സാജോള്ളതായിരില്ലോ!”

പരിചോട്ടുവന്നുവെന്ന് വാക്കിൽ, ചിരിവന്ന
പരിമാസഭാവത്തിൽ തേവനോതി:—

“കൊലവരാരായി, പ്ലതിനമുദ്ദേശ്യതന്ന
കൊതിയൻറെ നാക്കത്രു വെള്ളം വന്നു!”
പരിപീഡിച്ചിട്ടു നീലി:— “അന്നചൃന-
തരിവാദാൻ വല്ലോക്കം വെട്ടിവിക്കം.”
“കുന്നാക്കകൊണ്ടാണം പറയാതെടി

മുണ്ടെടു!”—

കൈവള്ളൂന്ന് കോപിച്ചുരാഹുഞ്ചെ നാളി!
അരതുകേ, ട്രുഡനേറു മുരത്തു മാറിനി—
നാവനെന്നയവള്ളാനു ഗ്രൂപ്പിക്കുടി.

“പഴമായാ നിങ്ങലെക്കാണാണെ, സ്വന്തത്തി—
പുക്കതീം എന്നാനൊരുണ്ടു കുട്ടിനും!”
“അരതുകാണാ, മലേട്ടി, ചുപ്പുഴാ നെന—
ക്കതിമോധമരെക്കെടുന്നവോയാ!
ഒരുത്ത മറുതെ, നിന്റെ തൊട്ടാണിലെത്താലിങ്ങി—
കൈവള്ളൂന്നരിയണോക്കിയൻകുണ്ടാ!!...”

ഇതുവിധി, നിത്യമാ വാഴച്ചുവെട്ടി, വ—
കൊതിയസമാജം നടന്നവനു.
കഴിവതും വേഗം കുല്ലുണ്ണു, മെന്നാളിൽ—
കൈതിയിരിഞ്ഞുമാ വാഴവോലും!
അവക്കെടയാറുമമരുഞ്ഞുശായവു—
മനക്കുപനിയവുമായിരുന്നു!!

*

*

*

രക്ഷയുള്ളശ്ശമം

കുടിനം വാഴ കലച്ചതു കാണും
തിങ്ങവോണം വന്നു പുലക്കടിലിൽ.
കലമിക്കാൻപോയില്ല വിനീക്കാരിയ്ക്കും.
കുവഞ്ഞുണ്ടാൻ നീലിയേംടരുകൊണ്ടോ.
അവക്കൊക്കുള്ളിയാ, സാരമരിഞ്ഞിടം-
തറയാമുഖം കുട്ടിനാൻ.
അതുകൊണ്ടവെള്ളാട് സേവക്കുടിടക്കി-
ലവന, മതിലോക പക്ഷ കിട്ടാം.
കുവഞ്ഞുണ്ടാൻ നീലിതുംപുണ്ണനായ്, മാതേവൻ
കഴിവതും കേൾനെ പ്രീതനാക്കി.
നിശ്ചയ നീങ്ങി നിമിഷത്തിൽ നിംഗിലാഡാലുന
നിലയ്ക്കും നിമ്മലബാലു കാലം!!

അക്കമക്കിടാദം തന്നാനന്ദം കാണംകയാ-
ലശകിയ്ക്കു ചിത്രം നിരണ്ടുപോയി.
കല മുത്തു വെട്ടിപ്പുഴുപ്പിച്ചുടക്കം വാൻ
മലയൻമുള്ളിൽ തിട്ടക്കമായി.
അവരോമയ്ക്കെപ്പുതണ്ണമംക്കങ്ങവനയകില്ല-
മവന്നായ സമ്മാനമേകാമണ്ണും.
ഒരുവരവന്നല്ലെന്നും യതിക്കില്ല-
മരവയർക്കണ്ണതിയവക്ക് നല്ലാൻ.
ഉടയാണ്റു മെടയി, ലുണ്ടിക്കർ, പഞ്ചാര-
ചുട്ടവാലുടയുണ്ടാണ്ടിടന്നുപാർ,
അവനടക കണ്ണമണിക്കരണ്ടും പട്ടിണി-
യ്ക്കുലയണ്ണമുണ്ടാംവൈയിലിൽ!

അവരുടെ തൊണ്ട നന്ദിയും വാഹനമുള്ളതു..
നയലുത്തു മേട്ടിലേതോടുവെള്ളു!

കനിവറ്റ ലോകമേ, നീ, നിന്മറ്റ ഭാവനാ-
കനകവിമാനത്തിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കു.
മൃഗതി ചെയ്യുമ്പുനിലാവേറുകൊ-
ണ്ടുകിനന്തേതടിയലുതുകൊള്ളു.
പ്രണയത്തിന് കല്പകതോപ്പിലെ, പ്പച്ചില-
തന്നെലിലിങ്ങൻ കിനാവു കാണു.
ഇടനെത്തുചപാട്ടി, യിപ്പാവങ്ങളിങ്ങന-
യിവിടക്കിടന്ന തുഡണതിട്ടേ.
അവർത്തൻ തദ്ദയാട്ടകർക്കൊണ്ട വിത്തേശപറ-
രമന കെട്ടിപ്പുട്ടതിട്ടേ.
അവരുടെ ഓദക്ഷതരുറവിക്കടിച്ചുവ-
രവകാശസ്ത്രം നടിച്ചിട്ടേ.
ഇവയെന്നും നോക്കേണ്ട, കാണേണ്ട, നീ നിന്മറ്റ
പചിച്ചപ്പുകാവിലലുതുകൊള്ളു!!....

*

*

*

II

മലയനാ വാഴയെ സ്വർഖിച്ച മാത്രയിൽ
മനാരാറിൽനിന്നെന്നാമിടാ മുഴങ്ങി.
അതിനുടെ മാരൊലി ചക്രവാളം തക-
ത്തലുന്ന മട്ടിലവനു തോന്തി.
പകലിന്നു കടർമാലചുട്ടും ചാരതേജളി കടി-
ചുകളത്തിലമങ്ങന്നിതന്തിമാക്കണ്ട!

രക്തപുസ്തങ്ങൾ

കയ മഹാവിഷ്വാൽ നിലവാക്കാഞ്ചിം മലയൻ-
ബ്ലൂസ് തുള്ളി രക്തമകവിളിലെന്തേ!
അരണമാറും പൊള്ളുകയാണവനാതമാവോ—
സമയനിയാതവജ്പാലരുലോ!

അമിതസന്തുഷ്ടിയാൽ തുള്ളിക്കല്ലിക്കയാ—
നൈമക്കിടാങ്ങൾ തന്റെപുറമായി;
ഇല പോയി,തെനാളി പോയി, മരടിച്ചോരിലവി
വലയംചെസ്തുലയുന്ന ലതകൾപോലെ. (നൈ—

അവക്കെട മിന്നിവിടന്നാരക്കണ്ണക്—
ഇരുതവനങ്ങെന നോക്കി നില്ലോൻ.

അവക്കെട കൈകൊട്ടിപ്പൂട്ടിച്ചിരിക്കൽക്ക—
ണവനന്തരംഗം തകന്നപോയി.

കല വെട്ടാൻ കത്തിയുയൽത്തിയ കൈയുകൾ
നിലവിട്ട വാടിത്തുള്ളന്നപോയി.

കയവഞ്ഞോൻ നീലിഭ്യോന്നമു കൊട്ടക്കണ്ണ
കരളിൽ തുള്ളുന്ന കുത്തുമലതതാൽ
അവളിയാതുടനസിതാധരത്തിൽനി—
നവിടങ്ങുതിക്കന്ന മല്ലപ്പുകൾ.

മലയൻറു കണ്ണിൽനിന്നിറിറു വീഴ്ക്ക
ചില കണ്ണിർക്കണ്ണികകൾ പൂഴിമണ്ണിൽ.
അരണപോലും ചലനമരംകന്നിതവശരാ—
രരികത്തുമകലത്തും തരനിരകൾ!
സരസമായ മാതേവൻ കൈലുന്നറ തോഴ്ത്തു
വിരക്കട്ടിത്താളും പിടിച്ചനില്ല.

അണിയിട്ടിട്ടുമാരും പികസിങ്ങും കിരണ്ണങ്ങൾ-
ഉണിയുന്ന കേളൻറു കടമിച്ചിക്കാർ!

ഇതും വന്ന മുട്ടു മലയൻറു കണ്ണമുപി-
ലിട്ടുന്ന കാലുകളെല്ലാതു ചെയ്യും?
കതിരുന്ന മനിലത്തിമിരവും കുത്തിയിൽ
ചതി വിന്റും വിഷവായ തിരയടിപ്പ്!
അഴകി,യാ മാടത്തി,ലേജ്ഞചടിച്ചടി—
എഴുകയാണതിനെന്തു വന്നും?....

കല വെട്ടി!—മോമിച്ചു, മോമിച്ചു, ലാളിച്ചു
കതുകത്തിൻ പച്ചകഴുതു വെട്ടി!—
കല വെട്ടി!—ശൈലവോപ്പാസകപോതത്തിൻ
കളിരൊളിപ്പുവർകഴുതു വെട്ടി!—

തെക്കതെരെകൈകൊട്ടിത്തുളിക്കും
പരമസന്തുഷ്ടരായ്‌ക്കണ്ണമണിക്കാർ.

കയ വെറും പ്രേതംകണക്കാതാ തമ്പ്പുമേൽ
മലയൻറു വക്കും വിളിത്തുവായി!
കല തോളിലെന്തി പ്രതിമരയേപ്പാലവൻ
കരെ നേരമങ്ങനെ നിന്നപോയി!

അഴിക്കി,യകുമ,മത്രുന്തനുക്കമാ—
മവരാധി, നിശിതമാരശനിവാതം!
കളിവെന്തന്നറിയാത്ത പാവങ്ങൾ പെവത്തങ്ങൾ
കനിവറു ലോകം, കവടലോകം!
നിസപാതമ്പസവനം, നിദ്ധ്യശ്ശനം
നിസ്സുമായത്പരം, മാ, നിത്യഭഃവം!

മക്കതചുപ്പിങ്ങൾ

നിഹതനിരാശാതിമിരം ഭയക്കറം!
നിങ്പാധികോഗ്രനിയമഭാരം!—
ഇതിനൊക്കെ പ്രതികാരം ചെയ്യാതെന്നുമോ
പതിതരെ, നിങ്ങൾതന്റെ പിൻമുറക്കാർ?...

കല തോഴിലേൻ്തി പ്രതിമവോലങ്ങെന
മലയനാ മുറത്തു നിന്നവോയാ
അരകത,വനൊച്ചു പൊങ്ങുന്നതി,പുക്കരം
തെക്കതെരപ്പുത്തും തുടിപ്പു മേഖലയ്!
കയവിധം ഗദ്ദഗദം തെക്കിനെരക്കിയ
കണ്ണയക്കരണമാ തെരിപ്പു കാരാറിൽ:—
“കരയാതെ മക്കളേ...കല്ലിച്ചു...തന്പിരാൻ...
കൈ വാഴ വേരേ...ഞാൻ കൊണ്ടുവോട്ടു!”...

* * *

മലയൻ നടന്നു—നടക്കുന്ന മാടത്തി—
ലലയും മുരയും നിലവിളിയും!
അവശ്യമാ,രാത്രിമാ,രാലംബവർന്നമാ—
വെരുടെ സകടമാരാറിയാൻ?
പണ്ണുള്ളാർ നിമ്മിച്ച നീതിക്കിരിലെവനാം
പറയുവാനില്ലോ?—ഞാൻ പിൻവലിച്ചു!

3—2—1113.

കൊച്ചംകാരൻ കഴിത്തോ

ചോദ്യം:—

യുദ്ധം കഴിത്തോ; — പടക്കളിൽ, ലീ—
 തന്മാറുവും തുകി നില്പുവശായ നീ?—
 അന്തിക്കേതി കഴിത്തതാ തുരിയർ
 ചിന്തിക്കേണ്ടതു തുടങ്ങന ദിംമുഖം.—
 അസ്ഥിവണ്ണങ്ങളെക്കാണ്ട് നിരത്തുവോ—
 യസ്താദ്ധായ് നിന്നൊരാകാശവീമികൾ.
 അന്തിമഗ്രാസം വലിച്ചു, മരിപ്പേട്ട
 ഗൊള്ളു കിടന്ന പീടിൽ സമീരണൻ.
 തെട്ടറുചീണ പകലിന്റെ തോപ്പിലെ—
 പ്രാടിച്ചിരിച്ചു കളിച്ചു മലകകൾ—
 ഇം ദിവരംഗത്തെ, നാളും, മേകാനത—
 രോമനംകൊണ്ട് നന്നായോളായ നീ?...—

ഉത്തരം:—

ലൂഡം മഴവൻ മംവിളി തുടിയി—
 ടാഗതമായതാണീ അധിരോഗാവം!
 അരിച്ചു, മത്രു, നീ യുദ്ധക്കൂതില്ല—
 ടല്ലുകയത്തിന് നടപ്പടി കെട്ടുബാൻ!—
 പാരിന് പുരോഗതായ്ക്കുണ്ടിട്ടിട്ടം
 വാരതന്ത്രപ്രതിനീതത്തുവായിക്കുവാൻ!—
 മദ്ദനമന്ത്രം ഒപിച്ചു നാശിക്കു
 മത്രുനെ മത്രുനോടുകീകരിക്കുവാൻ!—

രക്തചൂഡിപ്പുണ്ടാം

പുതം ശാശ്വതശാന്തിതൻ കോവിലിൽ
സപാതന്ത്രമണ്ണവും സജ്ജമാക്കിട്ടവാൻ! —
എന്നിട്ടെമെന്തായി? ... നൊങ്ങു, സമജ, നിന്റെ
മനിലൊഴുകുമാ രക്തചൂഡിപ്പുണ്ടാം!
മുന്നിൽ വളം കരേചൂത്ത് തല്ലാതെ, യീ
മന്നാന്തിതിൽനിന്നു നേടിയിതുവരെ?
ഇന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കും കബന്ധങ്ങൾ
മുന്നാടു നീഡിനിന്നൊന്നും, നീ നോക്കേണ്ടോ?

തെട്ടിതെറിക്കുന്നതെന്തെന്തു? — മനംപ്പുണ്ടെന്നു
പുണ്ടുവരിപ്പുംലക്കും അള്ളാണവും!
നീ പിറയ്ക്കുന്നും? — നിനക്കു പുക്കു തീരും
ഭാവിചരിത്രവിജയങ്ങളുണ്ടും!
സംഗ്രഹിക്കായും, നവീനംഞ്ചും അണ്ടാം
സംഭാവനകളാണും നിന്നുമ്പുംകുറാം!
ഇന്നവയികളുടുക്കുകൾപുത്തിതൻ
വോന്നിനു കൂടിതേതാണീ വോവതു കണക്കു നീ!

* * *

പാരതന്ത്രത്തെക്കുകിക്കാണ്ടുവാൻ
പാവങ്ങളുമുള്ള ദേഹവും മുണ്ണം;
വിത്തെപരഞ്ഞുകൊ? — പതിനടിശായ്, ക്ഷണം
വിസ്തരമായ്ക്കുന്നും ഭാഗ്യാദിമിക്രം!
പിണ്ണായും ഭാസ്യം, ഭയകരഭാരിദ്ധ്യം,-
മുന്നതനാശം, പതിതസമർദ്ദം;
രോഗം, വിയോഗം, മരിപ്പുട്ട ജീവിതം,
ശാകം, മംവിളി, ഘോരനിരാശയും! —

കൊച്ചകാര്യ കഴിത്തു്

വിന്ദമേലാനായും സുഷ്ടിച്ചുരായും -
രംഗ, മിത്രപ്പു സമാജ്ഞിപ്പു ഭാവുകൾ?

രക്ഷഗസ്യത്വാലവരിപോരിക്കാളുന്ന
'ശക്തി'തന്നെങ്ങത്വേതാളിത്താണ്യവം,
ഹോരവിഷയപ്പുകകൊണ്ടു മുടിട്ടുനു
പാരിഞ്ഞര ത്രാനതരിക്കുവിത്തുലിയെ;
നീയദിമാനിപ്പു നിന്റും യപ്രാണ്ടിയിൽ,
നീതിതന്മേരിലീ നിന്റുവെത്തിരായിൽ!
മത്തുരംപ്പേജ്യാ, വെറും വെറും ഗ്രാമ്പങ്ങൾ
ക്രക്കതം കടിപ്പും ചുടലപ്പും ശാമുകൾ!
നിന്ദമേലുമട്ടിനിക്കാണ, മെൻ നാട്ടിലെ..
പ്പുണിന്പുലരായ — സപാതന്ത്രപ്രിഡിയെ?

*

*

*

എങ്ങ തൊനെന്നോ? — കവേ, നിപ്പുലവശന്നർ
വേങ്ങം പാനതിനു പാടവോന്തു നീ?
എന്നു, തൊനായി, നീ കണ്ണിട്ടുളിയി—
ലുന്നോളവും — പുമാ തെറിലുരിച്ചു നീ.
എന്നെയ, പ്ലേൻ നിഴലാണ നീ കണ്ണതി—
ചനി, ലെൻനാട് വിണ്ണു, സനകനാണ തൊൻ!

യുലുത്തിനെക്കാണോരിക്കലുമാവുകി—
ക്കുലരിച്ചീടാൻ സമാധാനനീതികൾ;—
എന്ന പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പുജിച്ചു സേവിക്കു—
കൊന്നായി നിന്ദമു മനസ്സിന്നർ കോവിലിൽ!

കുത്തപ്പുഞ്ഞമം

ഞാനതിന്തിടം വെളിച്ചത്തു കണ്ടിടാം
മാനവത്പത്തിൻ മഹിചാവിന്റുഭികൾ!
എൻ്റെ കണ്ണാടിയിൽക്കൂട്ടി നോക്കിടക്കിൽ
കണ്ടിടാമോന്നായ് വിശ്രിന്നരാം മത്തുരെ!
എന്തിനും മാപ്പു കൊടുക്കാൻ, കുരണ്ണായാ_
സൗര്യം മറക്കാൻ, പാപ്പുചീഴിച്ചു ഞാൻ!
ശാന്തി കിടക്കുന്നതെത്തുത്തിലുംനാതു_
കാന്തി വല്ലിപ്പു സമഭാവസക്തിയിൽ!

നേരിന്നനിരക്കിൽ വിന്റുവാളാണു ഞാൻ,
പാരിബല്ലപ്പറ്റും വിത്തുവോളാണു ഞാൻ,
എന്നാം സമതപം പുലത്തുവോളാണു ഞാൻ,
ഉന്നതശാന്തി വളരുത്തുവോളാണു ഞാൻ.
എന്നായാരാധിക്ഷ,കൈൻമുന്നിൻ നിങ്ങൾ വ_
നോന്നായ്ക്കരംകോത്തു നില്പുചിന്നേവക്കം!
അന്നു നിങ്ങൾക്കു കാണ്ണായ്വരും സപാത്രയു_
സുദരംപുണ്ടത്തിൻ കൂളിരൊളി.
അന്നേ മനഃഷ്ണുൻ മനഃഷ്ണുനാഞ്ഞ, നിങ്ങ_
ളനോളവും ശവന്തിനിക്കഴുക്കർ!

ആരു ഞാനന്നേന്നോ?— പ്രായാം, ക്രോ, തവ
ചാരവിശാലസകല്പത്തിനപ്പും,
തുവൻ്റുക്കതിരൊളി വീശി, മനഃഷ്ണുനെ
ഒവന്നാക്കിടമാ ‘പ്രേമ’മാക്കു ഞാൻ!!...

നവരാഷ്ട്രി

പുലരിത്തു ദമേഹകനക്കു ഭേദവലത്തു -

സുലഭയക്കിത്തെഴുത്തും പകലിൻ ദീർഘാസം,
ഇരുളിലിതേവരത്തല ചായ്യറങ്ങിയ
തകരബ്ലൂറിക്കെഴുയുന്നത്തി തെരുതെരെ!

വാനമണ്ഡലപത്രിലെത്താരകത്തു പ്രസ്തുക്കൾ
വാരിക്കൊണ്ണങ്ങളോ പോയാൽ താമസി വേദക്കാരി;
ഇഴിവെയ്യലണിത്തക്ക്ഷേപാടി പൂരിയ വാട -
ത്തിഴകി പഴപ്രേപ്പും മോഞ്ചാട്ടിന്കത്തികൾ;
മഞ്ഞനൈല്ലാലത്തുവീത പാരിവിണിങ്ങോമര് -
ക്കണ്ണതാരകക്കുളിയുന്നതാംലാടിനാൻ കൂകിളിക്കി.

തുവയും മുക്കരിയും പുതു കിയാനനിച്ചു;
തുവിയും പുന്യാരംഘും തുളിച്ചവാനാരംഖിച്ചു.
നവവത്സരാഗമമംഗളംഗംഗം - മാ, മാ,
കവിയും സന്തോഷത്താർക്കണ്ണൻനീർ വരനാഡ്ലൂ!

ഞങ്ങളെക്കാണ്ണാണെ വഷ്ടിയ്ക്കാതിതെഴുങ്ങോ
മങ്ങിട്ടം മുവവുംബായ് മേവുമാ മാവേലിയെ,
ക്രതകാലത്തിൻ ജയസ്സുംഭേത്ത, വാടാത്താര -
സപാതാരത്രപ്രാപ്തിവഞ്ഞ, ദയാത്താന്ത്രം സംപ്രീതിയായ്,
സൗരമ്പൂരണയിലെത്തിനോ നിമഗ്നമായ്
മരദമാസം വഷ്ടിച്ചു പുതിക്കാടിപ്പാലും നില്ലു!

രക്ഷാപൂജയാർഥം

അരന്നതെത്ത സപാതഗ്ര പ്ര, മല്ലുമതപൊം സാമേഹാദിസ്തും,
മനിലോനാവോലെങ്കും വരന്ന സമാധാനം,
നിത്യവും തിരുവോൺമായ്ത്തന്നെ കഴിതേത്താരാ
നിസ്തലരംഗം!—കാലമിനേന്നതു മാറിപ്പോയാ!

*

*

*

‘കാൺ’ത്തിനിന്നേക്കാലമേതാനം ധനേശ്വർത്തൻ
നാണയക്കിഴിയിലോന്നഴിക്കാൻ കഴിതേത്തയ്ക്കും;
അല്ലോതെ, പൊരിയുന്ന വയറിൽ തീജപാലയിൽ
തെള്ളുനക്കുവാനുതം തുളിപ്പിച്ചിടാനാമോ?

തന്മാൻപെവനുംപ്രമാണ് ഇഴിക്കട്ടേ;
കമ്പിളിയിൽക്കരക്കേത്തി കോരനം കടിക്കട്ടേ.
കാൺമാണോനാണംവോലും, ധനാദിൾ ദേഹാഷിക്കുന്നു!
താണവക്കയിൽ നില്ലുനമിന്നിൽ മതിയൈന്നോ!

പോവുക ധനാഡ്യും, നിങ്ങളെത്തടിപ്പിക്കാൻ
വാവദ്ദും തെങ്ങപംക്കളുള്ള ഓദ്രക്കതമൊന്നു വേണ്ടും!
അരുതാസവുരം നിങ്ങളെല്ല സപദിപ്പിക്കാ—
നരിവാശിള്ളക്കവാൻ തെങ്ങപാതൻ കരം വേണോ!
പട്ടമെത്തയിൽ നിങ്ങപംക്കരങ്ങിക്കിടക്കവാൻ
പട്ടിണിജ്ഞീരിവയ്ലിയിൽച്ചുരിൽ നില്ലുന്നും തെങ്ങപം!
വരട്ടേ, വിശ്വപ്പിനേരം വിപ്പവക്കാട്ടംകാരി—
ബോരിക്കൽത്തക്കന്താം മദിയ്ക്കും മേലാളിത്തം.

സ്രൂ

ഇംഗ്രേസ്! — നിരത്തംമാമപ്പും പറഞ്ഞിനി—
 ദ്രോഗ്രതമാക്കാനാകാ എന്നെല്ലാത്തനടിമത്തം.
 ശിലയെപ്പുജിക്കാൻ, മീശ്രേഹനിടയ്ക്കിട—
 ചുഡി കൈക്കളിലിയേക്കി നിർവ്വാണം വിട്ടണാൻ,
 ലോകത്തിൽ പുരോഗിതൻ വാലപ്പു വിററിടന
 നാകലോകത്തെയ്ക്കുള്ള ‘പാസ്‌വോർട്ട്’ നേടിടാൻ
 ഭാവിച്ചിട്ടില്ല എന്നെല്ലാ, പാവനസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്
 ഭാസുരപ്രഭാതം വന്നാനെന്നതാൽ ഫോകം വേഗം!
 തകരം കിരീടത്തിൽ ശകലങ്ങളെക്കാണ്ട്
 നികരാൻ വെക്കി കാലം പാരതത്രം പ്രതിഭാ ശത്രം.

മലർവല്ലികളിൽ തുകന മനസ്സും!
 മലയാനിലൻ പരത്തുന സഞ്ചരിപ്പും!
 ചാമോട്ടം തിരകളാൽ വീണക്കുവിൽ മീട്ടി—
 പ്രഭ്രാം ചൊഴിപ്പു സർസ്വതന്ത്രം ശ്രീതാരുതം!
 നവവത്സരം വന്ന! — നിങ്ങെതൻ കമ്മ്റ്റേജേ
 നവവന്മാവിത്തുടി നയിപ്പിൻ സവാക്കേളേ!

തീപ്പാരി

പ്രവഞ്ചമെന്നനറയാംഗരോ—
ഡണിസ്ത്രിലിംഗം കതറിക്കിപ്പിള്ളു;
ഒന്നാടിയ്ക്ക്, തനായതു മുന്നുതജ്ജീ—
മുഖാധികാരിയായില്ലാതിപ്പിള്ളു.

2

ഉചിച്ചു, യത്തിച്ചു, നശിച്ചു, എത്തു—
ജ്ഞക്, തത്തിന് സ്വന്ധമന്നുമിച്ചു,
ഇതെന്തിനു, മുളാതട, യിന്റുജാലം?
— പ്രവഞ്ചമേ, തീപ്പാരിയല്ലി നീജം!

3

കാണായെങ്കന്റു, കതിർ ചെയ്തിട്ടാണു,
കാണാതെജാകനു ചരാചരണമി;
പിന്നെത്തു ചസ്തുശ്ചിതിയോ? — തണ്ണെത്തു
തമ്മു — നിഃഖിവത നിദ്രക്കാതു!

4

എ നിദ്ര, യക്ഷിരിക, ഭൂ, തതിനു—
ഇലക്കതാശല്ലുംനുബവയ്ക്കി നാം;
പാലതരത്തിൽ പാലക്കുമാൾമായി—
ശ്രൂക്കിയും താ പാലക്കാനമാതു!

5

നില്ലു; രഹിതതീപ്പാരി, യിജ്ഞാനത്തിൽ
നാശ്വാന്ധിപ്പാക്കി ചൊതാനു നോക്കാൻ;

ഒപ്പ്

തീപ്പൂരി

അരക്കുളവതി, നാമിവു ഇതാക്കാ-
ണയഃപതിപ്പൂരെയംഗരമിക്കാൻ?

6

അംഗാനത്രവോകാതിതച്ചത്തുണക്കാ-
ത്രുണത്തിൽ വീണോ, കമദയാക്ക മാറി;
ചെന്തിപ്പൂരിത്തല്ലൂട കാട്ടതീയായ്!
പ്രവദ്യമൊട്ടക്ക നടക്കമായി.

7

എന്തുമാരം! — സൗടിയിൽജ്ഞഗത്തി—
നെന്തന്തരം! — വിസുവയുമഞ്ചാഷം!
പഠിച്ചിട്ടു പതിതക്ക്വോലും
പരാക്രമം സാല്പുമിതെന്ന ഫലാകം!

8

കണ്ണാനടച്ചിട്ട തുന്നിട്ടേബാൾ
നാം കണ്ണ ഫലാകം നവഫലാകമായി!
കണ്ണാകവേ വർക്കഴിയായി മാറി,
കണ്ണായി ശന്തങ്ങളുംനവോദ്ദീ.

9

ഈ നാം നിരിക്ഷിപ്പിതിലൊന്നവോലും
യമാത്മ, ല്ലോക്കയോരിന്റും!
മേ, മത്രു, നീയിന്നവ നോക്കിനിന്ന
മരിപ്പുതല്ലുണ്ണി മഹാജയത്പരം?

23—10—1107

മാവിൻചുവട്ടിൽ

മരങ്ങൾ, തെക്കേമരം, തൃപ്പജ്ഞാ, മാവിൻചുവട്ടി—
ലെനിങ്ങിപ്പോഴുമോമ്പും, എങ്ങനെമനം എങ്ങപം.
കൗപീനമാത്രാച്ചൂദിതാംഗരാം എങ്ങപം കനാ
കൗമാരഭിന്നങ്ങളേ, കൗതുകമേകീ നിങ്ങപം.
സൃഷ്ടണജ്ഞാതുസാഹമാണനോ സകല്പത്തിന്
തിരമേലിനം വന്നാച്ചിത്രങ്ങപം വരങ്ങുവാൻ!
വതിനൈട്ടാണകാലം വിടന്ന് വാടിപ്പോയി
വമികനാരോപ്പാലെ എങ്ങളുമന്ത്രിനോയി!

*

*

*

ഇന്നമല്ലെട്ടുറംമാവിനമാത്രം ദേഹം
വനിട്ടില്ലണവോലു, മത്തുതമാണോക്കുന്നോപം!
തിരമേനിമാക്കച്ചങ്ങളുതേന്തിനുശേഷം
വരിചിൽ വള്ളിക്കുറപ്പുാസപചിച്ചീടം നേരം,
തേങ്ങലിംബാരോമനച്ചുങ്ങാതിമാരോന്നിപ്പാ
രംഗത്തെ നിത്യം സജീവോജ്ജ്വലമാക്കിത്തീക്ഷം.
കണ്ണദി, ചുറുറും, മാറിൽത്തക്കത്താമരമൊട്ട
കുളങ്ങി, തൃശ്നാക്കാരിപ്പോൾകൊടിമാർ കൂടുന്നോപം,
അവരെച്ചിരിപ്പിപ്പിങ്ങാൻ കോമാളിവേഷം കെട്ടി—
അവിടെക്കുത്താടിക്കൊണ്ടാത്തു കൂവീടം എങ്ങപം.
പുഷ്പാലന്നനോട് കെഞ്ചിട്ടം, കനിജനത്താങ്ക
പുളിമാന്വഴം എങ്ങപംകേക്കവാൻ കടം, എങ്ങപം.

മാവിന്ത്യവട്ടിൽ

ങ്ങ കാരണതുനേപാഴിയേണ്ടാങ്കൾക്കുംഡേ-
 മൊയ മാസിമദ്ദോൺ വിള്ളിലെന്തുജ്ഞാജം!
 കല്പുടത്തറിഞ്ഞതുച്ചയുണ്ടാകി, ഭേദത്തിര-
 തല്ലുലിൽത്തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ചിരിച്ചും ലജ്ജിപ്പിച്ചും,
 ക്ക ഞെട്ടല്ലും നീളിയെറിഞ്ഞു, മറുന്തട്ട്
 വരവാൻ പ്രാത്മിച്ചും, പുകാറിനോടലുത്തിച്ചും,
 കണ്ണുകൂട്ടുമാദ്ദുമസ്തരമുകല-
 മോസാമത്തിരച്ചാന്തിലോഴകിപ്പുംച്ചാന്തും,
 നട്ടച്ചപ്പോരിവെയ്യും പുനിലുവാക്കിത്തീത്ത
 നഞ്ഞാഗ്രഹവോസവരംഗമേ, നമസ്കാരം!

കരിയും, കാവിമല്ലും, മനതള്ളുമരച്ചാരോ
 വരയും കരിയുമിട്ടുരോരോ വേഷംകെട്ടി,
 തകരപ്പാടപ്പോഴിച്ചേണ്ടുച്ചത്തിൽക്കൊട്ടി-
 ത്തുകിലിൻ തുണ്ടം പാളപ്പാഴ്‌കിരീടവും ചാത്തി;
 അരന്നുരു ‘കമകളി’ സൊസാമം നടത്തിയി-
 ശ്ശിന്നതോത്തങ്ങാ, നന്നുന്നിനതൻ കണ്ഠചീലിക്കും!!

* * *

അന്നതെത്തുത്താടിക്കാരൻ? പാത്താച്ചിരാമൻ
 മിന്നവന്നാണ്ടാരുമാള്ളുണ്ണിക്കാരൻ? [പാവ-
 മല്ലത്തിൻ ലമരിയിൽ, പത്തിനും മൂസമുമം
 എല്ലുമായും നക്കണ്ണാരാ പ്രതിജ്ഞാഗിതൻ ചിത്തം,
 പിളന്റെ, കുടർമ്മാല ചാത്തിയ കൈയിൽ, കൊടം-
 വിലഞ്ഞമായിട്ടുവൻ തുറുക്കിൽക്കൊടക്കുന്നു!

രക്ത പുഞ്ജംപാ

അവ, ഇപ്പാതുംതെപ്പുകാരിൽന്ന് മകൾ, നാണി—
അവളെ, സുഖവേഷത്തിലെന്നാട്ടാത്താടിക്കും തോൻ—
ഇന്നവർമ്മ, രാമൻ കാരാഗ്രഹത്തിൽക്കെന്നപ്പോ—
ഉന്നുൻറു വെപ്പാട്ടിയായഞ്ചെന ഭീവിക്കുന്ന!—
ശ്രീജീവോയിപ്പുംഭേദത്തി, യദ്ദോഗാത്തുംഗ—
സീമയിൽ, നബാധയാം നായികയോടുംതുടി,
ഉദുനം പിരാജിപ്പു രസ്യരാൻ തന്റെത്തുല—
പുതുനാം കണ്ണത്തിക്കുന്ന—പണ്ടത്തെയാട്ടക്കാരൻ!—
എത്തുകനാം രാമനെന്തുകിലടപ്പിച്ച
നീതിശാസനം നിമ്മിച്ചുകഴിം ഗ്രായാധിപൻ!—
അപരൻ ശിവരാമൻ, നാലുകണ്ഠുങ്ങൾക്കുള്ള—
നവനിന്നോരോ ത്രിവേലച്ചരുളുന്ന.
പദ്മണി ‘പത്മദഹാ’യ്, ഹിന്ദിതന്ന് പ്രചാരത്തിൽ
പട്ടിണി പാതാ പോകി ഗ്രാമാഭ്യാരണം ചെയ്യു
ശകരൻ, ‘ലൂഡിയാനാസിൽക്ക്’കുളമേരിക്കൻ
തങ്ക്രുഷക, ത്രിവജ്ഞിന്റുംരായ് വത്തിക്കുന്ന.
ആടി മണിന്നകത്തുംവേലുവിൻ ദൈയത്—
വീംഗംധിത്തുമം വെറും ചാന്ദപായടിത്തുപോയ്!
ദൈമ സൗഖ്യത്തിന്ന് ശ്രൂഗത്തിൽ യുവരാജ—
പതിഥായോ, നേത്രാരമ്മയായോ, ല്ലുവിച്ചുകഴിംനു.
മാധവി വിധവയും, തന്പാൻ വക്കീലും കണ്ണത—
നാധാരമെഴുത്തുമാ, നാഞ്ചെന മാറി കാലം!...

കൈ വൻമാവിന്തചൊട്ടി, ലൊന്തിച്ചുവേഷം കെട്ടി—
ഡോക കാലത്താംന്നുന്നുമൊന്നുപോതു കഴിഞ്ഞവർ—

കംവിന്റു വട്ടിൽ

ഞങ്ങൾ എന്തുകിണ്ടോ? — കാലമെ, എന്താടിക്കണ്ണളി—
ലെഞ്ഞെന്നയാക്കിത്തീത്തു ഞങ്ങളെയു നിറ്റുകും നീ?
ഇന്നുമപ്പുച്ചുറൻ മാവിനാമാരും ഭേദം
വന്നാട്ടിലുണ്ടോപോലു, ഒരുത്തമാണോക്കേണ്ടോ!
ഇപ്പോഴിനു തെന്നാവ്യശം പെറുക്കാൻ, വേഷംകൈടി—
സ്സുമധമടക്കളി കളിക്കാ, നാട്ടാടിക്കാൻ,
വന്നുചെരുമാറുണ്ട് കിഞ്ഞുങ്ങളിലും മാഞ്ഞോടി—
പുന്നതകാത്തുമലമുള്ളിലാന്നുചുണ്ണിനം!
കവി, എന്നാൻ, കണ്ണിരിലൃടക്കാഴ്ച കാണാംനേരം
കവിയും കത്രിക്കാതിൽ സൃഷ്ടിയെത്താഭേദംവിപ്പു!!

2—8—1117.

രാഗഗീതി

വാനിൽ നീംപ്പുംടിപ്പുംടിക്കാലംപോക്കം

(വാനമ്പാടി

വാടിപ്പുംയ താരിനൊട്ട് ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്:—

“സുലളിത്തഭലാകലേ, സുരഭിലന്മധ്യാപുണ്ണൻ,
സുമഖി, നിന്മഖവമിന്തു വിള്ളത്തെത്തന്തേ?”

കര ചുട്ടെന്തുവിപ്പുംഹലരിൽനിന്നയന്തര—
തതകനിരകളിൽത്തട്ടിത്തകന്നിരിക്കാം.
മരക്കേതാടിയട്ടതെത്തത്തി മുഖംപോത്താതിക്കെനകിൽ
മറുമൊഴി പറഞ്ഞെന മനോജ്ഞങ്ഗാഗ്രി.
അടക്കം വിഹഗം:—“നിന്മനില നിന്നുംവേ, മന-
മിട്ടുനി,തെന്നെ നീയിന്നരിയില്ലെന്നീ?
ലസർച്ചേപ്പട്ടംതെത്തത്തിച്ചുമിച്ചു നില്ലുമിക്കൊച്ചു—
വസന്തത്തിന് വീട്ടിൽനിന്നു വരികയാം എന്ന്.
പല നാളിയും പാടിയിട്ടും മലമില്ലാതലയുന്ന
പറവജാതിയിലെന്നായരിയുക്കെന്നു.
പരിഭ്രമങ്ങെന്നിലോരു വാക്കു പറയുവാൻ
തരികെന്നിക്കാമതി, പനിമലരേ!

ക്ഷണിക്കജീവിതം സവി, സുവഭമോ, മരണത്തിന്,
ക്ഷണത്തിനു നിന്നക്കിന്തു കത്തുകമെന്തേ?
കര നിശ പരാക്കവാ,നനായ പക്കൽ മരിക്കവാ,—
നരക്കേതാതാനമലു, നിന്മ വിധിവിഹിതം!

പുലരിതൻ കവിരാളിന്റും പുലിക്കത്താൽ

(തൃപ്പിക്കാൻ

മലരേ, നീ മിചി തുറന്നലകിലെത്ത).

മിക്കണമൺമാല്യമൺിത്രൈ നീയണണത്തപ്പോൾ
ക്ഷമയുമക്ഷമയായ് നിന്റുമസിതം കാണാൻ.

പരിതാപരിതയായ് പകർ പോകാൻ തുനിയുന്ന
പരമശോഭനേ, നിന്റു വിയോഗംമുലം.

ങ്ങ പിഞ്ചുമന്ദാസം—നിങ്ങപമനുംവിലാസം
പര,മിക്കപ്പുരപ്പേജ്യാ, ചതിച്ച കാലം!

കിളിയെറു കരണ്ടാലു,മളിയെറു പംണ്ടാലും
ഹലമെന്തു?—തുന്നുതേ, നീ മദിച്ചുകൊള്ള!

അവസാനപ്രാത്മനയും വിറച്ചീടുമധ്യരത്താ—
ലവസം, നീയുച്ചരിഞ്ഞു—പോകട്ട ഞാനം!

ങ്ങ രാഗശ്രൂംവല നാമരിയാതെ നമ്മെന്നുണ്ടി—
ചീകനാതു മിതാ, കഷ്ടം, ശിമിലമായി!

ഇതിന്ത്രേമവലയത്താലിനിയുമെന്തുയോ തീക്കാൻ
ക്ഷിതി കരതിയിടിപ്പു ശ്രവലയാവോ!

സ്ത്രാന്തതിന് മാറി,ലലിഗെരത്രു മണി മണിന്ത്രൈ
വാശിഷ്ഠപ്പുഞ്ഞാഞ്ഞിലപിപ്പു വീണ്ടും.

തകരുന്ന തലയോടിന് തരികളിൽത്തുഴ്ജ്ജുമ—
തകരുന്ന തകത്താലിയണിത്രൈ നില്ല!

മരണത്തിന് മരവിച്ച മരവിയാം മടിത്തട്ടിൽ
കരവുന്ന കക്കണ്ണപം, മന്ദശോഭന്നപം,

മക്കതചുമ്പുങ്ങൾ

കരിയ്യുത്തുടിയെടത്തു പുതുക്കിവാനോക്കാ ശലാകം
തിരിയ്യുന്ന കാലം വിബന്നാതിരിഞ്ഞുവോക്കാ!
ചിരിയ്യും നൽത്താരകങ്ങളിരിയ്യും വിശ്രമണ്ണംപത്തിൽ
ചരിയ്യുന്നൊഴുന്നായണാൻ സൃഷ്ടിക്കിപ്പുപ്പീ?
സുമദ്ദേ, നീ ചിരിഞ്ഞതാലും, സുമംഗളം, ദിപ്പുനാക-
ദ്രമമൊന്നിൽ കംിച്ചാരു തവ വികാസം!!...”

II

ഓലരോതീ സഗദ്‌ഗദം:—“പ്രിയസവേ, നീ
കമിച്ച-

തവിലവുമരിവു തോനകക്കണ്ണിൽ.
പലകാലമിങ്ങാലും, തോടിയ്യുള്ളിൽ മറഞ്ഞതാലു-
മലകിനെന്നവതാരം പുതുമയാണോ?
പലതും വന്നാഡിക്കുന്ന, ചിലതു പോയ് മരയുന
നിലയെന്നാലുന്നതനെ നിരതിയ്യുനം!
അഭവംക്കായിട്ടെന്നിയ്യുള്ളതവിലവും സമപ്പിച്ചേ-
നതു മതി; — മരയുവൻ കുതാത്മനായ തോൻ!
അരുന്നെക്കനാർ തിരഞ്ഞതാലുമണ്ണപോലും ലഭിയ്യാതോ-
നനഘരത്താം തോനിന്നപനിയ്യേക്കി.
ആ മർപ്പേമഗീതികൾ തോൻ പാടാവ മതിമരന
മാമരങ്ങൾപോലും തല കലുക്കിപ്പോയി.
തെത്തെച്ചടികൾ റൂത്തമാടി, കൊച്ചുകാറുമൊത്തുടി
പച്ചങ്ങൾ. മലകളിൽ പകച്ചനില്ലായ്.

എളിയ ഞാനിള്ളിക്കൽ കലിരെച്ചി കിളങ്ങമാ-

റിളവേൾവിലിത്തം പിടസ്സയൻ നിശ്ചേ,

കമനിയകാല്യലക്ഷ്മി കരനികരത്താലെന്നിൽ

കനിവാൻ ചൊഴിയ്ക്കായും കനക ശാരി!

അമരങ്ങൾ - വെറുംകോച്ചു തിമിംപിണ്ണങ്ങൾ - എന്നെ

മേപ്പിക്കാണൊമോ രാഗമെട്ടത്തു പാടി.

പലനിറം പതിഞ്ഞുള്ള പറുപ്പടം വിരിച്ചുംരോ

ശലങ്ങളുടെത്തതിക്കശലമോതി.

പരഞ്ഞും പഞ്ചമത്തിൽപ്പുലപ്പല പാട്ടപാടി

തരളുമാരുതൻ വന്നുന്ത് തന്മുതലോടി.

ഇന്തുമാറ്റും അഞ്ചല്ലുനിക്കെന്തുനിന്നു ലഭിച്ചു? — ഞാ-

നെത്തിക്കിട്ടു കഴിഞ്ഞതിട്ടില്ലെല്ലാങ്കും നാംപോലും!

ഡൈനത്തിനു മനമൊരു മനമഹാസംക്രാന്തമാറ്റും

കവരവാനാക്കമെന്ന കങ്കിലുണ്ടും!

ഔദയമല്ലുംതന്നീകിഞ്ഞാനമല്ലുംപിലുപാശവന്തിൽ

സദയം ഞാനതേവൻം തുന്നു കാട്ടി.

റൂനമായി മര മുഖം മാറിയതു കണ്ണു, വാരം

കീരായായി മായുന്ന ദിവസമേഖി.

അവർ ചെന്ന ഒരുംനു തുരുതയെത്തുന്ന, ചെന്ന-

മധിവസിപ്പുതാണൊന്നിക്കുന്നതിലുമിഷ്ടം.

കുക്കിച്ചു പിറന്നുവാ, രജകമിച്ചു പുലന്നുവാ—

മൊക്കമിച്ചുതന്നു ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞിട്ടു!

വെറും കൊച്ചു പുഛ്ചാടിജ്ഞം, വെറപ്പിയറുവാൻ,

(മുഖം-

കുറത്താങ്ക വാക്കാവോലും കമ്മിച്ചിടാതെ,

കഴിത്താങ്ക കോൺഗിൽവന്ന തൊഴക്കെയുംയിനിന്ന
കഴിവോളും സൗരം തോൻ പകൻതന്ന.

അഴലിഞ്ഞം നിഴലില്ലുംകിഞ്ഞ നിലാവിൽ വീ-

ണ്ണാഴക്കണ്ണലയാന്നൻ സൃതികർമ്മവോലും!

പ്രക്തിമാതനന്നരഹിച്ചകളിം തോനന്നരുമാതും

സുക്തിയാ,ണ്ണന്നെച്ചുണ്ടിക്കരയങ്ങതേ!

അരളുഭാശകകൾ പെയ്യമസുവാരുധാരയി,ലെ-

നവസാനസ്തിതമഞ്ഞാ, നന്നുക്കരതേ!

വാനിൽനി,നേൻ സ്സുമമോത്ത് ദിവസവും വോനോങ്ക
ഗാനം ചെയ്യാത്ത മതി— പോക്ക്, കുതാത്മയായ്
തോൻ!!...”

*

*

*

ഇതുംറാ മലർ മണ്ണിൽക്കൊഴിയവേ— കറിനകാം
വുമ തിന്തിപ്പുകൾ മണ്ണി മരത്തിനെന്നോ!

നാശ വന്നാ മുഴുമയ്യിലസിതാവരണം ചാത്തി
നിഴലുകൾ നിറുകയിൽ ചൂണ്ടുനം തുകി.

ഇവ കണ്ണ, മരപ്പാതതിൽ, ചാറകടാ,ചുംത് വള-
ന്നവണ്ണം പിമംഗമം കരഞ്ഞുപോയി!

പിനെഞ്ഞുചീച്ച താരം, പിനെഞ്ഞു മദിച്ച കാലം
മനിനെന്നു മട്ടലർ മണ്ണടിഞ്ഞകിൽ?—

7—4—1108

മാസ്ത നൽകേണാമോ!

അന്നപൂലരിഴിൽ പുവറിച്ചുംകൊണ്ട്
നിന്ന നീ,യാളിയുംഹാത്താ വനികയിൽ.
കാളമേലത്തിൽ കവിത തുഴ്ചവിച്ച്
കാളിഭാസഗർ ശക്കത്തുമാതിരി!

തന്റെരഹ്യാത്തിനാലു ദസത്തുപുവനം
തക്കാതെളിച്ചാറിൽ മക്കി ദിവാകരൻ.
അരഞ്ഞിഞ്ഞ പാറിപ്പുറക്കം കിളികളാൽ -
തതിഞ്ഞിത്തുഴ്ചവി നിന്റുറും കൂട്ടുകൂലം.
പുള്ളി നിന്റനീലാളുക്കങ്ങളും,തതാമര -
പ്രോഫൈൽ നീരാടിവന ബാലാനിലൻ.
എ ച,മാകഷ്കവദ്ധാത്തലമൊന്നിൽ
മേവി മനോജങ്ങേരവാംഗനവോലെ, നീ!

കേവലം യാദുള്ളികമാ,യോരസമിര -
ഭാവനവോലു,യന്ന വഴി വന്ന ഞാൻ.
അല്ലെങ്കിലും,വാത്തെച്ചുവകളില്ല -
യെത്തിപ്പിടിക്കാൻ കഴിയാ,തവശായ്,
നിങ്ങൾ രണ്ടാളം പങ്കി നിന്നീടന -
തെന്നമിഴിയിൽപ്പെട്ട് - മണ്ണാട്ടണംതു ഞാൻ.

ചെന്നവനിർപ്പുംമാട്ടുന്നോടുകയുള്ളതിന്റെ
വെന്നവിത്തുഴ്ചവി ചിടകന്നമാതിരി,

എവേതോ നവീനമയുറവരിണ്ടാമ—
കൊള്ളി തിരിത്തുടത്തു നിന്മപ്പുകവിം.
കമ്മാവനമുഖപ്ലാനനയായ്, ഉണ്ടു—
മനസ്സിതംതുകി മാറിയെംഞ്ഞ നീ;
വാദേയടിമുടി പുതെതാസ്സിച്ചക—
കാടിനം കൊരിത്തരിപ്പു തോനംപടി.

പ്രോക്കരതനാ വിലക്കില്ലോ, മുഖമായ—
സ്സാക്കിതസ്സിതം മരച്ചിണിലെത്തും,
എന്നാശവോലെ വികസിച്ച നില്ക്കുന
പൊന്നലരേണ്ടുവിച്ചുട്ട, അതാഴരാൽ
നിന്മനേക്കു നീട്ടി തൊൻ; —നാനാംകംണങ്ങി, ദൈൻ
മനാം വന്നിട്ടു കൈ നീട്ടി വാങ്ങി നീ!
മട്ടി, ധാ, തെല്ലും മനഃപൂർവ്വമല്ലാതെ
വൈദ്യുനം നാഥിട കൈവിരൽത്തുനുകൾ.
കാളമിഞ്ഞിയെൻ മേനിയിലോബക്കി, ദൈ—
രോമത്തുള്ളക്കുപ്പുവാഹമരക്കിണം.
മനാക്കിപ്പുണ്ണകടക്കിതനാടോ, തന്ത്രായ
മനസ്സിതത്താർ കൂതശ്ശത കാട്ടി നീ!
പ്ര്യതോ മഹാസില്ലിയോന കൈവന്നാഡവാർ
പ്രിതി ചെതല്ലുംപുംചേൻ മടങ്ങി തൊൻ.

*

*

*

ഇന്നു കാണണ്ടും തോനാനം നമ്മർക്ക
നമ്മളന്നും കടപ്പെട്ടമാതിരി.

മാസ്പു സ്വന്തക്കുന്നമേ!

നിത്യസംഘാഷണവാരിയ്ക്ക് മന്ത്രപ്രഭ -

മെത്രമാറ്റം തോൻ കടവളതീടിലും സ്വര്യം,

എന്തോ നിഹൃദയമാം ശക്തിയാലാ വഴി -

ബ്രഹ്മരക്ഷതുകാർത്തിരിയന്നിതിപ്പും!

ഈന്തി വിടങ്ങം ഗ്രഹസ്ഥാനുമത്തിനെൻ്റെ

പുണ്ടാസ്പുലിലാന്നിനേ നീ നില്പുതെക്കിലും,

എക്കാന്തമാമെൻ ഗ്രഹത്തിൽ വിരക്തിപ്പു -

ണ്ണാക്കലമാ വഴി വ്യോധാനവാഴാക്കായും,

ഞാനറിയാതെ, ഏയനാതമാനതരാളിത്തി -

ലാനന്ദതാതമോനാജ്ഞപലിക്കുന്നതായ് -

നമ്മൾന്നാണ്പാക്ക വിന്നി, ലോറവുക്കത -

തുജ്ജി തുഴുവിത്തുട്ടതു നില്പുന്നതായ് -

സത്ത്രണാധാരമേ, തോനുകയാണുമേ,

ഗൃഹമുണ്ടിതായി, മാസ്പു നല്ലേണ്ണമ!!

15_8_1112

ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മുന്പിൽ

ചോരയില്ലാത്ത ദിവ്യമായ് നില്ലോ—
നാങ്ക നീ, തുപരെന്തു ദരിദ്രതേ?
മന്ത്രപദ്ധതിന്നവകാശവാദത്തി—
നസ്തിയും തോലുമണിനു നിനക്കിനി;
മറുള്ളതെല്ലാം നിരന്തരനിൽക്കു—
മട്ടനംമുലം ക്ഷയിച്ചു;—നശിച്ച നീ!
നില്ലുമായതെങ്കിലും, നീയുറുന്നൊക്കേയാ
നില്ലുലം വിണ്ണു,മിക്കുദലോകത്തിനെ?
ടടിച്ചുളിത്തെ വയററ്റു കൈവെച്ചു
പൊട്ടിക്കരേതെന്തു, നീ നോക്കുന്നതാരെന്തോ!
വരാറി വരും നിന്തെതാണ്ടയിൽനിന്നുന്നാങ്ക
ശബ്ദം വരാൻ,മശക്തനായ്ക്കുപ്പായി നീ!

ഉച്ചവെയിലിൽ, പരന്ന നെൽപ്പാടങ്ങൾ
പച്ച പിടിപ്പിച്ച നിന്തുവയശ്വനം!
നിത്രപ്പയന്ത്രഹലങ്ങളാ,ലന്തുർത്തുൾ
പത്തായമെല്ലാം നിന്തു നിന്തുയശ്വനം—
അന്തും വെണ്ണമണിമാളിക കെട്ടവാൻ
നിന്നനസ്തിക്കം വിരിച്ചു നിന്തുയശ്വനം—

ഭാരിയുത്തിനീറ മുപിൽ

എന്നിട്ടമിനോ? — പഴകിയ പ്രാഥക—
 യെന്നമട്ടങ്ങു, പരിതുക്കന്നല്ലി നീ?
 ജീവരക്തം വറി നിസ്സേജമായ്ത്തീൻ
 കേവലം പട്ടിണിപ്പാവയല്ലല്ലി നീ?
 നീതി കണ്ണില്ലേ ഒഗ്ഗത്തിനീറ? — നോക്കേണ!
 നീതനേ, യിനു, നിനക്കൊക്ക ഭാരമായ്!!

* * *

അരങ്ങോടു നോക്കപ്പുമണിമേടയിൽ
 സപ്പള്ളംമഞ്ചത്തിലക്കാണുന്നതാരെ നീ?
 അലസ്യപ്പണ്ണനികഞ്ജത്തി, ലുന്ദ—
 ശ്രീലബാന്ധവി നക്കവോനാവേൻ?

അത്രത്തെപ്പിപ്പിക്കവാനിതു നാം നിനീറ
 ഭരിപ്പയത്താണ്പരം കാണിയ്ക്കേണ്ട നീ;
 പട്ടമെത്തപ്പുറത്താക്കണ്ണിച്ചവാൻ
 മുട്ട വെയിലത്തു ചേരാലിന്താ; നീ;
 എവനീരു മനിരിച്ചുവരിൽ, നിന്റെചന്തുട—
 ജീവരക്തത്താൽ ചുവപ്പു കലത്തി നീ;
 വെണ്ഠപകവിശിഡിനാക്കം സുവിക്കവേൻ
 നിന്റല്ലാണവാതം പകത്തു കൊടുത്തു നീ—
 അതു മത്തുരാക്കിസ, നാ വത്തക്കേശപര—
 നാണവൻ, നോക്കു! — നട്ടങ്ങന്നതെന്തു നീ?

നീയിനു ഭർഖവൻ, നിസ്സുഹായൻ; — ശരി;
 നീയോക്കണ്ണിടണ്ണതില്ലോന്നിനു, മിഷി!

മുന്ന്

മക്കതവുംപ്പും

മുദ്രാട്ട് വന്നിയണി നിരസ്സിട്ടേ
നിന്മാത്മജനാർ, നിരാധാരജീവികർ!
വിത്തപ്രതാപം തഴതിട്ട് ഭേദമായ്—
ക്ഷാട്ടിയടവു ക്ഷവാട്ടണ്ണല്ലാക്കേയും,
വെട്ടിപ്പോളിക്കാൻ സുഗ്രഹക്കരണാ, വയ—
രോട്ടിയ, യാവന്നതിക്കന്നൽക്കുകൾ!

* * *

മാ സമതപത്തിനെറ്റു സുപ്രഭാതാഭ്യിൽ
ഓസുരക്ഷിമരുകളും വിരീയണം!
സപാതന്ത്രപ്രദമവലയിക്കൽ, സപയം, മത്തു—
ചേതന ചൊന്നിൻ ചിറകടിച്ചുംണം!—
സുന്ദരമാ റംഗമാനയിച്ചീടുവാൻ
സന്ധാരമാക്കി സയീരം യുവതപ്രമേ!!

6—5—1112.

ആരു കൊച്ചക്കാരി

എറിവെയ്യലേറോറാഡ്യൂ, സപ്പംഗംവോളിസ്റ്റാഫ്ലൂ
വരുന്നീ, വരുവേഗം, വഷ്ടത്തിൻ കൊച്ചക്കാരോ!
ഉർക്കടപ്പോവാഗ്രനായ നിന്നിടിവെട്ടിൽ
ചങ്കവാളിാന്തംവോലും ചിതറിതെരിയ്യേട്ടു!
ക്കോന്നായ് വോടിമുള്ളിൽ തെട്ടുടന്നടിയട്ടു
വോന്നിൻ്റെ ഗൾം കാട്ടി മിന്നമാ നക്കത്തുംരു!
ഇല്ലോരു സമാധാനമിഞ്ഞും— ചുറ്റും വെറും
വോളിലും, നടപ്പാതു ദാഹമാന്നിവിടത്തിൽ!
ഉമിനീർവ്വോലും വററിവരളിം തൊണ്ടയ്യേക്ക—
തുമരാനാവാതുളി വോട്ടിടം തെരുക്കുംരു
നിമിഷംതോറും മേനേലെൻചുറും വോതിയുന്നു
നിയമം പടിയോദ്ധി, ‘നില്ലുണ്ട്’മെന്നോതുന്നു!
മത്തുസംസ്കാരത്തിന്റെ നേട്ടമാനന്തരു, സാധ—
മദ്ദനം, പരിജ്ഞാരമാനന്തരു ക്ഷേത്രാസവം!
ശാരതീപ്പൂരിവെയ്യലിലിനിയും കഴിയ്യുവാൻ
വരുന്നീ, വരുവേഗം, വഷ്ടത്തിൻ കൊച്ചക്കാരോ!

II

കാലിക്കൂക്കാർമ്മ കുള്ളം നിങ്ങൾ, എൻ സഹജരേ,
കാലിലാക്കിടക്കണ ചന്ദല കാണാനില്ലേ?
ക്കന്തു വോട്ടിയ്യാതെ നിങ്ങളായ്ത്തീരാൻ നിങ്ങൾ—
ക്കാന്നിനിക്കഴിയും?— ഹാ, പരതന്ത്രാനാർ നിങ്ങൾ.

രക്ഷയുംപ്രക്ഷയം

അടിക്കാണ്ടനങ്ങാതെ ഭാരവും പേരിപ്പോവു-
മടിമക്കഴുതകളുള്ളി, കഷ്ടം, നിങ്ങൾ!
നമിക്കാൻമാറും നിങ്ങൾക്കണ്ണാൽ ശീര, ല്ലസ്തും
ക്ഷമിക്കാൻമാറും വേണ്ടിപ്പുറമിക്കം നെന്തിനിർത്തും.
സ്ത്രിക്കിൽത്തനും ധാരാന്നണ്ണാൽ ജീഹപാനാളിം
സതരം ദാസ്യംചെയ്യാൻണ്ണാൽ കരാഞ്ചലം
എന്നിട്ടും സർവ്വജനത്രാണ്ണാണു ഭാവം നിങ്ങൾ-
ക്കുന്നിനാ നോക്കിക്കാണും നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തുന്നു?

III

ഭാവഗ്രൂഖകളുണ്ട് കീത്തിമുദ്രയും ചംത്തി-
സ്വിഭാരതാംഗനകളേ, തെളിയുന്നല്ലോ നിങ്ങൾ!
സീതയും, സാവിത്രിയും, ഭാമയും തന്മാനക്കണ്ണ-
നോതിയാൽക്കഴിഞ്ഞതുനോ നിങ്ങൾതന്നെ സമാധാനം;
അക്കമെയല്ലാമിങ്കിനിന്നായവിന്കിയാ-
ലുൽക്കുഷ്മായെന്നാണോ നിങ്ങൾതന്നാലിമാനം?
മാമരതണലത്തു വട്ടമിട്ടേവം നിന്ന
മാവെലിപ്പാട്ടംവാടിക്കൈകൊട്ടിക്കളിക്കേബാൾ;
മനമൻ മഷിതേച്ചുമട്ടഴിം നീലോഞ്ചപല-
ക്കണ്ണമുന്ന മിന്നൽപ്പിണ്ണംരാരോന്നായരിയേബാൾ;
മുത്തണിപ്പോൻമാലകൾ മാറിൽ വീണലുഞ്ഞല-
തെരുത്തുംഗവക്ഷിജ്ഞങ്ങളിൽക്കിത്തുള്ളുന്നേബാൾ;
അറിയാത്തു കണ്ണിട്ടേൻമിഴിക്കളിൽപ്പേരും.
നിറയുന്ന, മാ, ചുട്ടക്ക്ലൗനിർക്കണ്ണിക്കകൾ!

അമ്മതം തുളിപ്പുമഴ്ചുവരമുലക്കടം, നിങ്ങൾ -
 കട്ടിമുഴുങ്കുള്ളിപ്പുംപുറാനാനല്ലോ?
 താമരത്താരോത്താരക്കൈയുകൾ, ദാസന്മാരു -
 താരാട്ട് വാടിപ്പുംടി, തെതാട്ടിലാട്ടവാനല്ലോ?
 കമ്മധിമരാമേരു മക്കളെ പ്രസവിച്ച
 കമ്മട്ടവേ, നീ നീംഡാരയാണെനോ വന്നോ?

IV

ചെന്നിണം പെള്ളേഞ്ഞെന്നും വിപ്പുവക്കന്തൽമേലു -
 മെന്നുനാം പടിഞ്ഞാറു നടന്നാൽ മതിയെന്നോ?
 കന്തിഞ്ഞാട്ടേള്ളുത്തിഞ്ഞാക്കുന്നോഡേഡ്രും. തുശ -
 തുനിലേ, രേതംവേ, നീ മാവം പൊതുനീണ്ടു ?
 പണ്ടേതു 'സ്ത്രിമാൻ'കളും 'രാതിഡവ'ക്കരായം.
 കണ്ണിടാനില്ലിനെന്നും 'ഓനർ' മാറ്റമേജുള്ളു! —
 സ്വന്തക്കാഥരനാർത്തൻ എത്തുക്കുറവിക്കടി—
 ചുന്തസ്സിൽ തലപൊക്കമനതകനാരേയുള്ളു! —
 പാടത്തു പണ്ണിച്ചെയ്യും പട്ടിണിക്കാരെപ്പുത്തും.
 പാദത്താൽ ചുവിട്ടുനാ പാപിങ്കുംരയുള്ളു! —
 അവർ നിന്നുതന്നാരാണുകിലെ, നീതും നീങ്ങൾ —
 ക്കവരേ—ക്കറച്ചിട കണ്ണടച്ചും മാതെ!

അരു രക്തക്കൂലമല്ലും വാറിപ്പും, തെതാടിയ്ക്കുള്ളി—
 ലാരല്ലുംതസ്സരല്ലുംഗതമാമന്നെപ്പും
 മനിലക്കാണം കനം കഴിയും നീങ്ങി, പ്പുച്ചി—
 മിനിടിം സമതലമുയക്കം സസ്യാഭ്യമായ!

• കിൽവുള്ളം

അവിടപ്പാടിപ്പാടിപ്പരക്കം കൊമ്മത്തിന്നർ
പവിഴക്കതിൽ കൊത്തിത്തിനോക്കാ, വണാശ_സ്ഥാപിം
ഓസനാമന്മാരേറാരാനവനാകത്തികയ്ക്ക്
ഭാസുരേ, നീ രജിയ്യും സപ്ത്യും, സപ്തശ്രൂയായ!
ഇപ്പോൾവെയ്യല, തനമേ, നിന്നു നീ കേഴുനാലോ!
കല്ലിയ്യും കൊന്നാ, വഷ്ടക്കാടകാരംടിയും ഒരു!!

17—7—1113

കാവിയുടെ വ്യഥാല

കമനിയചിന്തകൾ കോത്തിണങ്കി—
അവിയൊരു കണ്ഠക്കണ്ഠം മാല കെട്ടി.
അറമാറുമെന്പാട്ടമായതിൽനി—
ഞംഭവസംരദ്ധം വാഞ്ചാഴക്കി.
മുഴുവികാരത്രംഗക്കു—
ഇതിനു നിറപ്പുകിഴ്ച്ചരയൈക്കി.

പരിചിലാ മാലയും കൈയിലേനാ—
തൈക്കവിലവൻ ചെന്നലഞ്ഞ ചുറി.
ധനദാർത്തൻ പടിവാതിൽത്തോറും
കനിവിൻ കണികജ്ഞവന്നശറി.
അപമാസവീക്ഷണം റാത്രമല്ലു—
തവനനനാൽ സിലിച്ചില്ലാരിൽനിന്നാം.
ഉദരത്തിൽ തീയെരിഞ്ഞാ മിച്ചിക—
ഈ ദിതാനുധാരയിൽ മഹമായി.
കയവശം കാണ്ണനന്നാഞ്ഞാല—
ത്തിരകളിൽത്തത്തുന്ന മല്ലകുംഭം,
മതിവിട്ട മാരോട്ട ചെത്തണ്ണച്ച
മരഒരുത്തദ്ദും ചെയ്യു ലോകം!
കയവശത്തണ്ണത്രും വേഷ്ട്രീഷാ—
കിരണ്ണങ്ങൾ പാകിത്തളിത്തുനില്ലെട്ട്;
അപത്തൻ തണ്ണലിൽ മരങ്ങി മേനേ—
വന്നപമസപള്ളങ്ങൾ കാണ്ഠം ലോകം!

പു.എ

മന്ത്രപുസ്തകം

കയവശത്തുൽക്കടവിന്തഗദ്ധം
തുകതുരൈപ്പീമകിയുണ്ട് ചെങ്കു,
ഉയരമല്ലാമാജുതുള്ളിയാകു.
മുദയിയിൽക്കപ്പുലോടിപ്പു ലോകം!

കലിതനനരായും മക്കാചുവാടാ_
മലർമാല്യം കയ്യിൽ വഹിച്ചു, കഷ്ടം,
വോരിയും വയറുമായ്ക്കാവുകാരൻ
തെക്കവിലെരിവെൽവിത്തല്ലുഞ്ചവിപ്പു!
കയവനമില്ലതിന് മാറര റിയാ_
നൊക്കവനമില്ല വിലയ്ക്കു വാഞ്ചാൻ!
തെക്കവിലനന്തിയിൽത്തൊണ്ടവറി_
സ്സിരകൾ തളിന്നവൻ വീണാട്ടണ്ണി!

* * *

സമകൾ പലതും പറന്നവോയി;
സമരാക്കണണ്ണെള്ളം ശാന്തമായി;
പല പല കനകൾ വീണടിത്തു,
പല ചെള്ളിക്കണ്ടം നികന്നകനം;
സമൃദ്ധിതോൽക്കാംഞ്ഞം പുത്രു പുത്രു
സമതലം മുനിൽത്തെള്ളിത്തു മിന്നി.

തുകതുരൈപ്പുവതിത്തല്ലസിഡ്യു_
മരതകക്കാടിന് നടവിലായി,
അവികലാന്തിന് പേടകംവോ_
ലവിടെയക്കാണ്മതേതസ്ഥിമാടം?

പരിഞ്ഞതവിശ്വാസിനന്നന്നേർ
പനിനിർ തളിജ്ഞമൃദുശ്രദ്ധിൽ,
സുക്കതെക്കചാറുമായതുകാരം
സുവസുഷ്ഠികൊള്ളണ്ടെത്തു ചിത്തം?

ക്കു എറാണേപ്പുറം, തീവേഴിലാ—
ലുക്കിത്തളംനാരവ് ലിക്കുമസ്തും,
പരിപ്പുചിത്തകരം കോത്തിനകൾ—
പുരുചിൽ നിന്മിച്ചാരപ്പെജ്ഞംഖല്ലും,
അംബാപോലും വാടാതപ്പെജ്ഞംഖല്ലും—
ലശകിൽ ക്കളിച്ചിനമല്ലസിപ്പു!
ജനചയാരാധനാസേവനങ്ങ—
ഈനാശമതിന്മരനിൽസ്സുംവേിപ്പു!!

21—9—1116

ഉമാദത്തിന്റെ ഓടക്കങ്ങൾ

ചുറ്റും, കനതോരിങ്ങവഴി!— ജീവിതം
 പൂറിൽ ഗ്രസിപ്പ് വികാരച്ചിതലുകൾ!
 നീയാക?— നീ ചെറും ഭാനുൾ, നിന്നും
 നീറുംമനസ്സിൽ നിലാവുചിക്കേണ്ടവോ?
 ഒവഞ്ഞാസ്തുത്തിൻ മുകൾ, ശമനങ്ങൾ
 കത്തിവെങ്ങും നിന്നുംസിരകളിൽ.
 ശോധനാബലമണ്ണയും ദൈവാന്ത്യ—
 സോധഗവ്വം നിന്നുംസമീപത്തു നിത്യവും.
 നീ വഴംഞ്ഞാണതാലതിന്റെ മാസ്യങ്ങൾക്കു
 നീതമാക്കും, ഹാ, നിന്നുണ്ടിൽ മന്ത്രം.
 തജ്ജന്മാണിതിയാൽ, നഘ്നപ്പേട്ടും മര—
 നഘ്നപ്പേരുതാടെട്ടത്തു മോത്തുനു നീ.
 നീലച്ചു, വച്ചച്ചു, മഞ്ഞച്ചു, നിന്നുണ്ടിൽ
 നീക്കു നിരക്കൊത്തംഡയാള്ളുകൾ!
 എന്നിട്ടും, നീയാണു നില്പുത്തി
 മനിന്റെ ദഷ്ടിയിൽ ഭാനുനായിപ്പോഴും!!.....

II

എന്നു, തൊൻ നിങ്ങളെന്നല്ല, നീരെന്നാണു
 ചൊന്നു, താക്കട്ടു, വയനോമനയല്ലെന്നു? തൊൻ?
 തൊനെനോടോളുന്നിതോരോ ഫരാതികൾ
 സാരുകവും സാന്തപ്പിപ്പിപ്പിതെന്നു തൊൻ.

നും

ഉമാപത്തിന്റെ കാടക്കഴി

എന്നെന്നിന്റെ മുമ്പിൽ കരണത്തിട്ടനോ, ശ്രൂണിന്റെ
എ, എന്നിന്റെ ജീവ, എന്നാലുണിതെന്ന് കണ്ണുകൾ!
എന്ന തോന്ത് കിക്കാജിസ്കിച്ചിറിപ്പിഡ്സ്—
മനോരമമന്നു തോന്ത് കെട്ടിപ്പിടിച്ചിടം!
എന്നൊരുക്കമിയെന്നിലെ എന്നുകൾ
ചിന്ത, ചിരക വിഹിത്സു, വിരിപ്പു നീ!!... .

III

ചുറ്റും, കന്തേതാരിക്കും!— തുരിക്കു
മുറുന്ന!— പിന്നെയും നോവുനു മനനം!
അതുരെയും കാത്താണിരിപ്പുതൊരജ്ജു നീ—
യാരാലിവിടെയെൻ്ത് വെള്ളിനക്കുറുമേ?
അപ്പി, നാമാകാരമാജീവത്താരെൻ പ്രാണ—
വല്ലതേൻ ഏകാദ്ധചനന്നപ്പും നീ!
എങ്ങവ, ശ്രൂണവ, ശ്രൂണവ, ശ്രൂണി കീത്തി—
യെങ്ങു?— പോകാല്ലേ, വരുന്ന തോന്തംപ്പിയേ!...

*

*

*

— അരയും, കന്തേതാരിക്കും!— നീങ്ങവാൻ
വയ്ക്കുന്നി, കൈന്തെനാറി യോട്ടി, യോത്തിപ്പു തോന്ത്!
എന്തി ഒലപ്പും?— മദ്ദും, കടം ചുരം!
നൊന്തിട്ടന്നിലെനിക്കെന്നിട്ട്, മത്തതം!
നൊരിപ്പിള്ളപ്പിൽനിന്റെ, ഡിക്കവിരം—
തത്തിലുംതുടിയൊലിപ്പു, മാ, ചെന്നിനേം!
ചെന്നിനേ, മെന്നാലുംയെ ചുംപുള്ള
ചെന്നിനേ! രോമാഞ്ചമേകന ചെന്നിനേ—

ഓന്ന്

മക്കതചുംബക്കൾ

കാമനേ, നീയിപ്പോഴായിരുന്നുകി—
ലി മനഭാഗ്യന്നരികിൽ, നിന്റെനാറിയിൽ,
എന്നാതെരാഗസുരനേ,ജ്ഞാരിക്കലും
മങ്ങാതെതാങ്ങജ്ഞപലകാദ്വീരചിത്രകം,
ചിത്രീകരിച്ചുനേ, ലോകം മരനിക—
നാചുനന്നപ്പോടു മാച്ചകളിഞ്ഞു തൊൻ!
ശ്രദ്ധപ്പുതെന്തി,നിഭാവതിനെപ്പോലു,മൊ—
നാശിന്ത്യമിക്കാൻ വരിപ്പു വരിപ്പു നീ!!....

IV

കാത്താർക്കരണത്തുവോ!—കേരംപ്പുന്താനിപ്പോഴും
നേത്രത്തുനേത്രത്തുള്ള നിന്റകാൽ ചുഡിലബോധു കർ!
കഷ്ടം, യശസ്സു, പിടികൊട്ടക്കാതെനേ—
യിട്ട് വേവിജ്ഞം മരിച്ചികയാണു നീ!
നിന്റെനടവീപ്പിനും സുഗന്ധാലമരിയിൽ
നിമ്മശാഖ, സപയം മുള്ളിച്ചവീഴ്ചു തൊൻ!
വൈദ്യനാ, മെയ്തിൽ, നിന്റുമായികവിഞ്ഞരിക
മടി,പ്രിടിനത്താത്തുനാന്താഴുന്നല്ലെ തൊൻ!
മിന്നതവോൽ പാതത്തുവോം നിന്റത്തുകിൽത്തുവി
പ്പോന്നിന്റുകസവൊളിമാറുമിക്കില്ലെ തൊൻ! (ലേ—
സ്ത്രിയു കുറ്റത്തുക്കുയായ മിത്ര്യാഖ
ചെങ്ങന നീ മാന്തലിന്തതലിഞ്ഞെന്തെലോ!
പാദം തളിന്ന് പതിപ്പു നൊൻ വിനെങ്ങും,
പാനിയിൽ താങ്ങന്നിതെനേ നീ പിനെങ്ങും!
ശ്രവത്തനങ്ങളിതായിരുമായിരു—
മായി,തെന്നി,ടിനാ,മല്ലാപ്പുതനേ നീ!

എൻ

V

മന്ത്രകലാസ്വാധിയിൽ, നീജൈണാനിലെക്കിലു—
അംഗങ്ങളുള്ളുമോ, മനുതിയ്യു വിറപ്പെക്കിലും?
ഉത്കടക്കിയതിനേരം തെക്കലിൽ, സാത്പിക—
സത്കലാധമ്മദാരം വിറവന്നല്ല തൊൻ.
—ഭോഗാസ്ത്രമാമഭിരചിപ്പേജാത്തമ—
ട്ടേക്കവാനാളുള്ളത്തല്ലുതെന്ന് കൈവശം!
—ആയിരുന്നുകി, ലിബനന്റപ്പന്ത്തുംഗത്തി—
ലാടിക്കളിച്ചേരുന്ന മഹാപ്രജയന്തികർ!
ഇന്ന തൊന്നും, ദീനൻ, ദരിദ്രൻ—
പ്ലേനിലഭിന്നനാധമാധ്യാനാമേ.
—ഭാവതൾ—ജഗത്തിനേരം ദൃഢിയിൽ തൊൻ വെറും
ഭാവതൾ, പതിതൾ, പരിമാസവാത്രവാൻ.
മാനിപ്പു തൊൻ സ്വന്നമെങ്കിലും, ലോകമേ,
താനില്ലു നിന്റകലാഭാസത്തിലേഡ്യു തൊൻ!

VI

നില്ലും കലാലോകരാജനിയായോ വാടാത്ത
പോത്രക്കാതിർവിശിഖയന്നനാമെൻ ‘മേനക’!
രാവും പക്കലുമനേകക്കിന്നേ, ഇം—
—ദ്രവിതൻ മുനിത്തവപ്പെല്ലുതു ചെയ്തു തൊൻ
അതു ‘ദവിവമ്മ’യെപ്പോലെ, സ്വാഹ്യാകാര—
ചാരിമയാണ തൊൻ ഘുഞ്ചിപ്പുതെക്കിലോ,
മൊടിപ്പുകിടിനാൽ വിശ്വാസന നിന്തുവും
കൊടിക്കണക്കിനെൻ ചിത്രങ്ങളിംകൈ തൊൻ!

രക്ഷയുണ്ടുമല്ല

വന്തടിപ്പിലെൻ്റെ മേനക, കാർക്കഡൻ
 ചിന്തി, യച്ചുവള്ളിരാടയുന്നതുമെന്ന;
 ശ്രൂംഗാമസാന്തുമാലന്മായോ, സൃഷ്ടി-
 ദംശിയിൽ, വിശ്രദം മയക്കുമാലിലുവർ!
 വാവസജ്ജാതോള്ളടാതകഗത്തത്തി-
 ലാവതിപ്പാത്രതു പാടില്ലുമാതമാക്കുമെലു-
 ഉലശരിച്ചു സ്വന്തുമേവലയിക്കലേ—
 ക്കുളത്തിപ്പിടം മുക്കിയാണെന്നെൻ്റെ മേനക!—
 ശാന്തിനാൾ പീഡ്യുഷകം മേദില്ലുമാ—
 യേന്തി വന്നുത്തു മരണാവമാണുവർ!—
 മനിന്ത കദനാസ്യകാരത്തിലംഗ്രൂക്കർ!
 ചിന്നം സജീവമാം സാന്തപ്പാമാണുവർ!
 എന്നിട്ട്, മാശക്കരിഞ്ഞുള്ള കാര്യ ത-
 നിന്നുതു വാങ്ങുവാനില്ലോരാക്കുകില്ലോ!
 ശ്രദ്ധേബാവവാസമായോ നിമ്മിച്ചതാ, സൊന്ത
 സിലബിയായോ തൊന്തിനമ്മും ‘ശൈത്യം’
 കാളികാസ്സെൻ്റെ ഫുഡയോ, ഇഗ്രതിനെ—
 കാണിച്ചതാണുതു, ചായത്തിലുടെ, തൊൻ!
 അതുചുഡി നീതു, മക്കാനുകും നീഞ്ഞിയു—
 മാടിക്കുശയും ചലച്ചിത്രതാരകൾ,
 കണ്ണാടിയിട്ടിലേവച്ചാലയിൽത്തിക്കർ
 കാറ്റിക്കരിക്കവാൻ വെന്നുന്നിതാളുകൾ.
 അതുകും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതോരു മുലയിൽ
 മാരാവഞ്ഞുടി പ്രവിഷ്ട ശൈത്യം!

ഉന്നാദങ്ങിന്റെ കാടകൾ

കാമക്കഴുപ്പിന്റെ കാലിക്കാക്കാളിമേ,
കാലം മറിഞ്ഞു, കലയായോക്കിഞ്ഞു നീ!

VII

നീറുന്ന മനനം! — തൊനവസാനമാ—
അബുമാസം പണിപ്പേട്ടുരാം, ‘സപ്രഭൂ’മോ?
ഇന്നമഴുവിന്നും! — അപ്പുവിന്നുമാണെകിലെ—
നെന്നുമില്ലോനമാച്ചിത്തെ വെള്ളവാൻ!
മജ്ജിവിതത്തിൻ വിജയപതാകയാ—
ണാച്ചുവിത്രും, കലാലോകവിസ്തൃതം!
പരശ്വാത്തലങ്ങിൽ മുഴക്കു, ക്കരിക്കിൽ
മറിഡ വാനം, തമോമയാദ്ദമിയും;
അന്തരിക്ഷാക്കത്തിലന്നുകാരക്കു—
കമ്പിക്കി മുടിക്കിടക്കുന്ന മഞ്ഞവും;
മനിൽ, മരച്ചുാട്ടി, ലെല്ലും തൊലിയുമായോ
മെന്തിൽ മരവിച്ച വീണായ ലൈഷ്യവും;
തന്മിലിതാക്കിപ്പടങ്ങേണ്ടി, വിഞ്ഞിൽനി—
നാമമവയ്യാനായോ വരുമൊയ രസ്തിയും;—
ഇല്ല മരംനാം! — മരിയുംലും തൊൻ, മരി—
ജില്ല മരംസപ്രഭൂം! — വിശ്വപ്പിൽ വേദുന്ന തൊൻ!

VIII

ചുറു, മില്ലുാഴ, മിക്കുഡി! — പിന്നേയു,
കടിവെയ്യുന്നണിഡിട്ടിനു മേലുംമരു!
ആസനമാണെന്നുകുന്നും! — ഒഗ്ഗത്തിന്റെ
മാസം പതിയ്യു, മടയുമെൻ കണ്ഠകളിൽ!
എന്നാലതിനു, മുൻവൊരിക്കു, ലാ നീന്തുവു—
ഞാഞ്ഞാഞ്ഞാ, നനനില്ലുാത്തക്കു, ലേംമുംനു!

മനതവുണ്ടും

ഇം നാരകീയാഗ്രഹഃവദാം സർവ്വ-
 മാനനമാണെനി, യോഗതയാകിൽ നീ!
 എൻ്തുതശാത്രത്തിൽ വിഴം വിടന്ന് നിന്റെ
 കണ്ണിൽനിന്നിറിറ്റു കണ്ണിർക്കണ്ണികകൾ!
 മത്യുതിയിക്കലെത്തിങ്ങപാലകർഷണള്ളി-
 പിട്ടു മോമിക്കമെൻ മാലിന്യമൊക്കെ നീ!
 മനിലെൻനാമരയത്തി, നീ മേല്ലുമേൽ
 മിന്നിയുമഞ്ചപലസപ്പന്നലിവികളിൽ!
 വിശപാബിനന്ദനം നീയാനയിച്ചിട്ടും
 ശാപത്രംപ്രതിജ്ഞനാമെൻ കലാവേദിയിൽ!
 എകിലു, മെകിലു, മല്ലാജ്ഞയായു നില്ലു-
 തെനെതൻ അശ്രൂപി, മുവപടം ചാത്തി നീ?
 നാഞ്ചു—സമസ്യവും നാഞ്ചു—നിരാഗതൻ
 കാളിമ കണ്ണു നടക്കുന്നിതിനു തൊൻ!
 എൻ്തലപ്പുള്ളിൽ തളക്കു മത്സിരാ—
 തന്ത്രകൾ!—മനമടയുന്ന കണ്ണകൾ!
 ചാരത്രു ചാരത്തണവതായുംതൊന്നുനു
 നേരിയോരേതോ ചിരകടിയൊച്ചകൾ!
 മിന്നാമിന്നദൈഖിക തിളക്കങ്ങാം, മുരത്രു
 മിന്നുന്ന പോന്നിൻകസവാളിവിചികൾ!
 ചന്ദ്രിക!—മല്ലാജ്ഞപ്പിനെൻ മനോഹര—
 മനസ്സിതംപോരു വിടക്കു ചന്ദ്രിക!
 കലുകസംരംഭം!—സപ്രഭാം!—തളച്ചു, അം—
 തളപ്പത്തിലെണ്ണ തലചൊയുംചുട്ടെടു തൊൻ!...

7—11—1117.

ജീവിതത്തിന്റെ നടപ്പില്ലോ

അറബിക്കതിനോൻ മംഗളം, ലോക-
മന്യകാരത്തിലടിഞ്ഞ.

കാലത്തുതൊട്ട് നടപ്പാണെന്നെന്നും
കാലുകളില്ലോ, കഴിത്തു.
ഇന്നിനിയാ മരച്ചുട്ടിൽ, എന്നും ചെ-
ന്നാനെന്നും നടവു നിന്ത്തുണ്ട്!

* * *

വാഴക്കടപ്പുനിൽത്തത്തക്കിൽക്കും
വാവയ്ക്കിടാവിനെപ്പോലെ,
എൻമുലക്കണ്ണകൾ ചപ്പിച്ചപ്പി-
സിമൺക്കൈക്കുത്തുറങ്ങി.
എന്തു വിശ്രമ ചൊരിഞ്ഞു, വാവ-
കെന്തു കിടന്ന കരിത്തു!
വിടായ വിടാക്കൈതെന്തണ്ണിതെന്തണ്ണി
നാടാട്ടക്കിന്നു എന്നും ചുറരി;
എന്നിട്ടുക്കാഞ്ഞിവെള്ളും, കിട്ടി-
ലേണ്ണാമർക്കൈതുണ്ടും! കാലും!
അല്ലെല്ലറിയമെന്നെന്നവിന്തുടി-
ലില്ല മലപ്പാലുവോലും!
നിദ്രയിൽക്കൈവിരക്കിൽക്കും നണ്ണ-
ക്കെത്തിറും ദീനമാം മട്ടിൽ,
മണിക്കിടക്കമിക്കൈത്തിന്തുനേനക്ക്
കണ്ണാന്നയച്ചിട്ടുനും,

നീന്

മക്കതവുംപ്പുണ്ടാൽ

വെം്ദുവോയില്ലേ ഞാൻ?— അരയോ, നീറി—
പ്പുംടുകയാണന്തുപയം!

* * *

വിചുതേണ്ടിച്ചവാൻവോലും, നീരെ—
പുരാതതതായ്തതിനും ലോകം.
എഴുംപുംകുടിയില്ലെങ്കും കിട്ടാ—
നെന്തു മാറിപ്പോയി കാലം!
“നെപ്പില്ലറിയില്ല, തേങ്ങാനെണ്ണ—
യില്ല, തുണിയില്ലടക്കാൻ!
നെങ്ങുംക്കുടിയില്ലാനും—വിന്നെ—
യെങ്ങുനെ നിങ്ങുംകുടി നല്ലും?”
വാവെങ്പം നെങ്ങുംതന്നെ നേരേ നോക്കി—
യേവം പുലന്നുനും ലോകം.
ശബ്ദിച്ചിടാതെ ശിരസ്സും താഴീ—
ദൃജ്ജരാം നെങ്ങും തിരിയേ,
പട്ടനവീമിയിലെത്തുംനേരം
ഞത്തുനും മാനസം വീണ്ടും!

കാരോ കടയിലും കാണർന്നു, പട്ട—
സാരിക്കും വിള്ളും ബഹുജിം.
മെള്ളുമെൻ്റു മരൊരായ ടിക്കി,ലവി—
ച്ചാക്കെടക്കിച്ചന്ന ലോഹം.
വിററിച്ചന്നണ്ടു സുഗന്ധമേരെ
മുറുന്ന കുത്തളിത്തെല്ലം.
എത്രയു തിക്കം തിരക്കം ചല—
ച്ചിത്രഗാലയു കത്തിനും!

ജീവിതത്തിന്റെ നേട്ടവീഴ്സ്

അത്രുത, മില്ലോഴം കാണ്ടു, മുന്നേ...
ലീശപ്പൈക്കടവും കാറും.

സൈനിക്കില്ലോട്ടും പണങ്ങാക്കിട...
യുണിനും വിക്രമസ്ഥാരം.
തുക്കതവിവിക്തമല്ലോട്ടും, ഒള്ളു-
മല്ലാലങ്ങാത്സംഗരംഗം!

വെവല്ലുതപ്പുകയ്യുവികി, ലോരോ
വെവലുവണ്ണാമിരിപ്പു.
ആടലകനവർ കാലും നീട്ടി
'രോധിയോ' കേടു മസിപ്പു...—
പട്ടിണിക്കാർ തൈദം ചെന്നാൽ, ചൊല്ലാൻ
'യുലു'മെന്നാബേജ ശൈലും.
'ഇല്ലുകംപാട'ലിത്തെല്ലാമാണു.
കല്ലുറിനേക്കാളിസമ്മാനം!

വിത്തേരപ്പരക്കല്ലു തൈദം ക്കാണി
യുലുവും ക്കാമവുമെല്ലാം.
കട്ടിയിട്ടില്ലവക്കാക്കംതനെ...
ചെയാട്ടും കുടവയരിനും.
തപ്പരാം തൈദെളി നോക്കി, തൈദേ...
ഇസമിയും തോലുഭായും തീന്തിന്തു!
ഇല്ലു, പാവദാമംക്കംലിനാക...
അതില്ലീംചുഡിയുവകാംഗം!

* * *

ഹന്ത, യിക്കുലോകത്തിൽ വന്ന...
കതന്തിനെന്നോമനേ, നീയും?

കന്ദമസിപ്പിതോ യോ, നീ?— ഉണ്ടോ
 മനസ്സിത്തണ്ണർ നീനുണ്ടോ?
 സകലിതോന്നാദമോഹരം ശജിൽ—
 അക്കച്ചുറിക്കും വീണി,
 സ്വപ്നസ്വന്തവിനിമാരാം ലസക്—
 സ്വദൃംഖിയേവിമാരാക്കാൻ,
 കാരാരാ ചിപ്പുപ്പുഴതിൽക്കൂടി—
ചൂഞ്ഞ വൈബാൾനിലാവിൽ,
ഉദ്ദേശ്യന്ത്രിന്നിരഞ്ഞി,ചും—
ചെള്ളുനാവോ നീനടത്തും?
 മനിൽ നീനക്കുംബങ്ങനോ ചില
 വൊന്നിന്നക്കിനാക്ക, ഒളംകുണ്ടതോ?
 എക്കട്ട;— നീയെന്തിനെന്തു!— നിന്നും
 ലോകത്തിലുണ്ടോ വെളിച്ചും?
 വാർമണിപ്പേരുതലും, കണ്ണും, കണ്ണി—
 ലാഡ് നീനക്കുകി നീന്നുണ്ടോ?
 അന്തവുംപിഡ്യമില്ലാതുജീളാ—
 നൃകാരത്തിനു മുമയിൽ,
 എന്തോ ഉണ്ടെന്തുകിടപ്പാ, നീനി—
ജീനമജ്ഞാതമസ്തുതും!
 ഒമ്പതെത്തു സ്നേഹിച്ചുരുലും, എന്തും
 ഒമ്പതെത്തു വിറു തോൻ, കണ്ണതു!
 ഓഗം മെതിച്ചുവരുംപേം, ഇന്നാ—
 ഓഗം കമിക്കു ചേരും!

ജീവിതത്തിന്റെ നേട്ടവിഷ്ട്ടം

മല്ലക്കരം വോട്ടി ഞാൻ ചത്രം, ലോക
പുത്രക്കാടിയില്ലോനു കേഴാൻ!
ഈവിധം ജീവിപ്പത്തേക്കാപം, വീണു
ചാവുന്നതെത്രയോ ദേഹം!

* * *

കാഴ്ചം വിശദപ്പിയ്ക്കുന്ന നീ തേങ്ങിതേങ്ങി—
ക്കാലടിച്ചാത്ത് പാടഭ്യൂ;—
നിന്മമുഖത്തിററിറുചീണാ, തെനീനു
കഴുന്നിർ, നീ നക്കിക്കടിഭ്യൂ;—
അരക്കാഴ്ച കാണുന്നു ഞാൻ പേരുത്തും പേരുത്തും
വോക്കിയിട്ടബണ്ണേന്റെ കൈകൾ,
നെന്തതിടിച്ചുടിവേ മേഘങ്ങൾ, നിനീനു
കണ്ണത്തികഴുത്തു തെരിപ്പുന്നു!
ശക്തിവന്നില്ലെന്നില്ലെന്നാണ്, നീയെനു
ക്ഷതവും മാസവുമെല്ലു?
കൊള്ളുന്നതാണിതിൽന്നേണ്ണം, പാക്കു
കൊള്ളുമോ?—ഞാൻ തജ്ജയമെല്ലു?

കയ്യു, മിത്രവന്നതാങ്കും!—ഇതിനു—
പ്രടിണിക്കാക്കരുതു കാര്യും?
വേണു, വേണു ലോകം മുഴുവൻ വേണു!—
കാണുകൊള്ളിട്ടു കടലിൽ!—
കല്ലുരുണ്ടെന്നില്ലാതെന്നു കത്തിക്കാളി—
കാല്പ്പി വരാന്തന്നുക്കാതും?... . . .

12_21_1116

ഇന്നത്തെ നില

ഇപ്പു വെളിച്ചും, വെളിച്ചമുപ്പും-
 മല്ലുമിക്കു, സ്ഥിരത്തിലാക്കു നാം!
 കണ്ണം തുറു നാം നില്ലുയാണെങ്കിലും
 കാണുന്നതില്ലിപ്പരിസർമ്മാനമേ!
 മുറുമായ് വന്ന പൊതിയുന്ന നമ്മെഴു-
 ഫ്രട്ടിനികൊണ്ട് പൊരിയും നിലവിൽ.
 നില്ലും ചവിട്ടിക്കുതിള്ളുകയാണു നാം.
 നമ്മാക്കവസ്തമില്ലോ ലേശ, മൊ-
 നമ്മത്തുമെങ്ങറിച്ചോക്കംവാൻകൂടിയും!

അതുണ്ണാക്കമായ സംസ്കാരത്തുംഗത്തി-
 ഭവത്തിയെന്നാക്കം പരിപ്പു തരാണു നാം!
 ഒരു നമ്മെള്ളും, ലറിവില, കുപ്പു, മാ-
 മാവപത്രത്തിൻ വെറും ബാലവാംവും!
 അഞ്ചുവിടിത്തങ്ങൾക്കൊണ്ട് ശാസ്ത്രത്തിനെ-
 ചുണ്ടിച്ചവിച്ചു, സുവിള്ളുവാൻവേണ്ടി നാം!
 ഏന്നാലവതൻ വിഷമലമോരോന്നു
തിനാതാ മുച്ചിപ്പു നീതിയമ്മാദികർ.

ഇന്നു നാം ശക്തർ സ്ഥലക്കാലസിമകൾ
 വിനിട്ടുവോലും ഇയക്കാടി നാട്ടവാൻ.
 ഏന്നാലിവകൊണ്ട് നേടിയ നേടുമോ?
 ചെന്നിനു!— അരയും, വെറും കരകിങ്കും!

കാര്യപ്പുഖജർത്തനസമിച്ചടങ്ങളാൽ
പുമൺിമേടകൾ തീര്ത്തു സ്വിലു നാം!—
ക്കണിനൊന്നായ് സമസ്യാക്കളിൽത്തന്നെ
കൊന്ന തിന്നം വെറും കാട്ടുഗണ്ണൾ നാം!—
ചുട്ടു വവയിലും സഹിച്ചു, സത്രഭമായ
വാട്ടഞ്ഞ പഴുപ്പിടിപ്പിച്ചു കണ്കൻ—
പക്കാളുകീഴിൽ നമ്മരണാജീവിച്ചുവാൻ
ചക്കവാട്ടുമാറ്റുകമക്കാഷ്കൻ—
തക്കനാബ്രുങ്ങളാൽ നമ്മെ മുടിച്ചവാൻ
തന്ത്രജീവരക്കതം ചോരിയുമക്കാഷ്കൻ—
അരക്കാഷ്കൻറെ മിത്രക്കത്തിന്തനു, എം
തെന്തുക്കുന്ന വററിവരണ്ണാരത്തുണ്ട് നാം.
ആ നിന്മധ്യംതന്നെ നാം പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്നു:—
“എ, നമ്മെള്ളാം നമിപ്പിക്കുന്നു നീതിയെ!”

നീതി! — മനസ്സുൻ മനസ്സുനെത്തിന്നുന്ന
നീതി! — ലോകത്തിന്നും നീതിയിൽനാഡോപാദി!—
ഉഖ്യാരണത്തിനുമാകാത്യാപതി—
ചുത്രമാറും നീ ദിഷ്ടിച്ചുപോയും, ലേഖകമേ!

വാടേ,ബോയ ലൈംഗക്കാറു വ,നീനുംളു
വാടേമരച്ചാത്തുകൾ ചേരറു വീഴുന്നു!
കന്നം കഴിയും നീക്കുന്നക,നീബക്കയു—
മൊന്നാ,ബോരോമന്റുപ്പുമതലുമാകുന്നു!
തെള്ളുമലവസരായാങ്ങം നശിച്ചിടാ—
തെള്ളാങ്കമാറോ തൊഴിലാളിയാവുന്നു!

മക്കാവുപ്പുക്കൾ

ഭാസനം നാമനമില്ലാതെ മേല്പും മുക്ക്
ഭാസിയ്ക്കണം തൊഴ്ത്തുക്കമില്ലുമാജർ നാം!

അപ്പരിവത്തന, മല്ലെയത്തിലേ—
ജീവതിരോദ്ധൂമാമപ്പരിവത്തനം,
സംഖിപ്പേച്ചകാ, ലതിൽനിന്നു മാറ്റുമെ
സംഭ്രതമാക്കി സമാധാനസൗരം!

അന്നാണാഡയം, വെളിച്ചും, പിരിയ്ക്കും—
മന്നാളിവും നാമികട്ടിലാണെപ്പാഴം!
കുപ്പം, മനംപ്പുൻ മനംപ്പുനായ്ത്തീകര—
സ്സപ്പാതം വനാപിപ്പുതെന്നാണിനി?
വിശ്രസമാധാനായിയാമല്ലെ—
വിസ്വവം കാരണവീത്രനാതെന്നാണിനി?
കാന്തവിശ്വലമാം സ്വന്തന്ത്രപ്പിമയിൽ
ശാന്തി പുല്ലാക്കാലുതനാജാണിനി?.....

4—7—111

വിജയഗീതം

(പാബകാട്ട് സാമുഹികപരിഷയൻകുൽ വാഴിച്ചുള്ള്)

മുണ്ണാട്ടങ്ങാത്ത നിന്മകൊട്ടക്കാറിന്നെൻ്റെ
വെന്നിക്കൊടിയുമായ് പോക്കു യുവതപ്രമേ!

അത്യുച്ചമാം നിന്മിന്നെൻ ദ്രംതുനാ—

സ്നേതുനാതവ്യക്തമാണെന്നിരിപ്പില്ലോ,

പേത്തും വീരചു തുടങ്ങിയുണ്ടാക്കില—

ചുത്തുകളാത്തിയാന്തർക്കടലിതിയാൽ!

വെള്ളിത്തലവട്ടി പുണ്ണ എന്നാണ്ടുക—

ഴുള്ളിഞ്ഞെതക്കിയ മംഗളാശംസകൾ

ഉമാക്കാണ്ടു ശാശ്വതത്പരം സ്വദയം ഭാവിച്ചു

നില്ലും മഹാപുഞ്ജസഖ്യയും തുടിയും,

കമ്പിതശാഖയാൽ കൈമലത്തിപ്പാര—

കമ്പരപ്പുംഗവൃന്ധനാശനോ ചുററില്ലാം!

വെമ്പി വിളറിത്തുടങ്കി, യുഷ്മസ്തിന്നെൻ്റെ

കമ്പിച്ചാള്ളംശസ്ഥകാശവാതാക്കൾ.

മുണ്ണാട്ടങ്ങാത്ത നിന്മകൊട്ടക്കാറിന്നെൻ്റെ

വെന്നിക്കൊടിയുമായ് പ്രോക്കു യുവതപ്രമേ!

സ്നേഹംവരാനെന്നതിനിക്കുന്ന, മാ, കരു

ക്ഷുദ്രപ്രഗ്രാജമാ കൊഴിഞ്ഞ വീഴ്ചനതിന്തു?

പാതവശ്വൈത്തച്ചു ലഭ്യതിനുംകൈട്ടുകൾ

പാദപ്പാതത്തിൽ തകന്ത് പോകുന്നതിന്തു?

അട്ടാനന്നം മുക്കാട്ടം മരഘരില്ല—

ടോപ്പുമീഡോമന്ത്രത്തുനാശംരംഗുനിയും.

രക്ഷയുമ്പുന്നം

സന്തതമാസപദിച്ചീട്ടുനന്നമാ—

മനതിക്കുത്തിൻ വിള്ളുലവായുക്കെല്ല!

നീയതിൽ നിത്യം വിശ്വസ്തുക ചേക്കയോ
നീതി നീമ്മിക്കുന്ന നിഞ്ഞസപാത്രത!

നിന്മസ്തിവാരം തകരാൻ തുടങ്ങി, നീ
നിന്ന കാലുന്നിയാലില്ല മലമിനി.

മുന്നോട്ടുന്നാത്ത നിൻകൊട്ടക്കാറിന്നേറ
വെന്നിക്കൊടിയുമായ്ക്കപ്പാക്ക യുവതപരമേ!

കഷ്ണരാജുമതികലാകഷ്ണക—

മഹ്യപുളികം മുള്ളുട്ട് മേല്പുമേൽ!

കനകപം വീണാ കഴികപം നികരട്ട്

വിള്ളിൻ വെളിച്ചും കടികട്ട് ഭീവികമാ!

സസ്തിതം സീമയറുല്പസിച്ചീട്ടേ

സസ്യസമുദ്ധസമതലഭ്രമികപം!

കാരോ പരിവർത്തനങ്ങൾ കൂക്കി—

ധാരയിൽ മുക്കട്ട് ഭീവിതതേനാപ്പുകപം!

എപ്പും വീണവായിച്ചുകൊണ്ടത്തിട—

കളുപയങ്ങളാമല്ലുരഃകന്ത്രകപം!

മനിരംതോറുമനാമതം സപാതന്ത്ര—

മനുജോഷങ്ങൾ മുഴങ്ങുട്ട് മേല്പുമേൽ!

മുന്നോട്ടുന്നാത്ത നിൻകൊട്ടക്കാറിന്നേറ

വെന്നിക്കൊടിയുമായ്ക്കപ്പാക്ക യുവതപരമേ!

പരിവർത്തനം

ഭാവസംഗ്രഹം കുടുംബം പഠിക്കാൻ വിശ്വാസം
 ഇവിടെയില്ലോ വസന്തം കഴിഞ്ഞുപാറ്റ്.
 എങ്ങോ പറന്നുപാചയനിൽനി, നൈപ്പുണ്ടാണ്
 സംഗ്രിതയാര ചൊരിഞ്ഞതാമച്ചും തക്കം.
 എല്ലാം കഴിഞ്ഞു, വിരിഞ്ഞ മലകക—
 കുള്ളാം കൊഴിഞ്ഞു, മരഞ്ഞു പരിഞ്ഞാം!

സ്വീകരിപ്പുതില്ലോ പരിസരം, സഞ്ചയം—
 ശിജ്ഞിതതാലിനു, വണ്ണതെത്ത മാതിരി.
 കാണമാറിപ്പു താനിനു, വന്നുന്നുന്നിൽ
 നാണംകുണ്ടുന്ന പൊന്നിന്നുകിനാക്കും.
 ക്ലൂനകോടിക്കുമതാൻ കണ്ണമുനക്കു—
 ലുലുലമാലകമം ചാത്തിടാറിപ്പു താൻ.
 നീറുന്ന മനനം, മന, ദിഷ്ടാലമു,
 നീയെന്തിനേകിയതിപ്പുവിവർത്തനം?

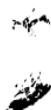
കമ്മനുമങ്ങുതന്നുത്തുംഗണിമമാം
 കുന്തിലാണിനു, കഞ്ചു, മെൻ പുറിലും.
 ചുട്ടം വെളിച്ചവും കേരാത്ത പാഴുനിഴൽ—
 പ്രാഥകമാതൻ പ്രേതലോകത്തിലാണു എണ്ണ.
 നീന്നുണ്ടുടി വയ്യുനി, ജ്ഞാൻകാർക്ക—
 കുഞ്ഞിച്ചുപുട്ടമിച്ചുങ്ങലച്ചുറിനാൽ!
 ഗ്രാജീച്ചുണ്ണാതിവരഞ്ഞാരക്കുങ്ങളെ
 തെക്കാ തെരടിക്കുഴയുമെൻ കൈകുള്ളാൽ,

മഹൻ

•കുതവുജ്ജ്വലയിൽ

മാടിവിളിപ്പു തൊൻ പിന്നെയും നിങ്ങളെ
ഉട്ടപടമിട്ട തക്കിനാക്കേണ!

* * *

പ്രശ്നരജ്ഞാരെത്തുംപിടിയും കൊടുക്കാതെന്നു—
ഒരാത്മാം ശബ്ദസർജ്ജപ്രഭാവദേ,
ഈ വിശ്വലിക്കന ലോകത്തിൽ, മത്തുനാ—
അവിഭവിപ്പിച്ചതെന്തിനാണെന്ന നീ?
നാക്കം പുറത്തിട്ടലറ്റതു നടക്കമാ—
നായ്ക്കുമ്പാവോലും കഴിയാം സ്വന്തരുമായ!
ജീവിതഭാരവും പേരി, യന്നെവാ..
നാവാതികനാ നരകിപ്പതില്ലെവ!
ശ്രദ്ധമവദയാടസ്യപ്പേട്ടനമി—
ഡ്രാക്ഷമവമസിജ്ജനിപ്പൂരിജ്ജലും!
ജീവിതതോട് ചെന്നാറുമട്ടഞ്ചുംഖാശൻ
ജീവൻ മൃഗക്കുപ്പങ്കേററിവു തൊൻ.
അപ്പേതരാനും താവും ഏകയെവ—
മനുബിന്ദുക്കളിലിയും മുഖവുമായ,
മല്ലതനത്തിന സാക്ഷ്യം വഹിജ്ജവാൻ
സസ്യമമത്തുനാ ചുറും സവാക്കഴിം!
എന്തിനൊ ലോകം?— ഇവിടെ ജീവിജ്ഞലാ—
ഞന്തിനേക്കാളും വിശ്വമം നിന്നുക്കിൽ!!...

* * *

പോകട്ട സപ്തവും, പോള്ളിയായീത്തിരട്ട
ലോകമെന്തിജ്ജതിലിപ്പു മേ കണ്ണിതം.

പാലിവർത്തനം

മുന്നാക്കണ്ണക്കിനിമേലിലു, മാക്കളിൽ -
പ്രൂണിന്നക്കിനംക്കൈളിന്നമുന്നിൽ വന്നാൽ മരി.
ശോകം തുഴുമെന്നൊകാറതയിലും
ഒരുക്കം ചച്ചിക്കാനവയ്ക്കുണ്ട് വൈവൈം!
കോക്കുമുകക്കാസ്സുൾമാറ്റയിൽ -
കോറംമയിൽക്കൊള്ളുമെന്നാത്മാവുള്ളടിയും!
നിസ്യുലമാമൊരു നിഘ്നതിതൻ പ്ലി-
മല്ലുലമരിയിൽ മതകടിച്ചുഞ്ഞെന,
ആടിയും പടിയും ശാന്തിതൻ കല്പക -
വാടിയിൽ നീഞ്ഞു വിഹരിയ്ക്കുമെന്നും!

ഹന്തിക്കാടംകയ്ക്കുള്ളുക്കിനാക്കുള്ളനി -
ക്കണ്ണനു നീ കാലമേ, വിട്ടയേണമുണ്ടും!!

13—12—1118

ചങ്ങനുഴ യൂട്ടിക്കൾ

ക്ലോൺ	1	8
ദേവതാക്രി	2	0
സുപ്രക്ഷീരണ സ്റ്റേറ്റ്	2	4
ശാപകാധികൾ	1	8
ശിവ്യഗ്രികൾ	1	8
ക്ലോൺ ക്രീം	1	8
ബഹുഭാഷാവി	1	8
ക്ലോൺ പ്രൈവറ്റ്	1	4
സകലുകാൻ	1	4
ആരൂഹണം	1	0
കളിമ്മൊച്ചി	2	8
വസ്ത്രം	0	8
ആരാധകൾ	0	8
ക്ലോൺ	0	8
ദേവത	0	8
തിരുവാരുട്ട്	0	4
ക്യാറക്ടി	0	12
ആരിവകൾ	1	0
സുഖാഖണി	1	0
കാട്ടി	0	4
വിജയാവാഹന	0	4
ഓന്നപ്രകാം	0	4
ഘവനികൾ	1	4
ഹോമജെല്ലികൾ	1	4
സാഹിത്യ വിനകൾ	1	4
ഒരു ജീവി രാഖവൻപിള്ളയുടെ എല്ലാ ക്രിക്കറ്റ് ഫറ്റി		
ഒരു ഹാസ്യക്രി	5	1
നവജീവന (ആരിവോ ചങ്ങവും)	0	1

കംഗളാദയം ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശൂർ പ്രാബൽ